

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2016

Liahona

Generalkonferenstal

Fyra nya tempel tillkännagivna

Nya sjuttio och nytt
generalpresidentskap för
Primärföreningen kallade

© MICHAEL MALM, MED TILLSTÄND AV ILLUME GALLERY OF FINE ART, KOPIERING FÖRBJUDEN

Då började han tala och undervisa dem, av Michael Malm

Jesus lämnade folkskarorna och gick upp på berget med sina lärjungar.

"Då började han tala och undervisa dem:

'Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket'" (Matt. 5:2-3).

Det här är den första av nio verser som är kända som saligprisningarna. Den här händelsen blev känd som bergspredikan och finns i Matteus, kapitel 5-7.

Innehållsförteckning maj 2016

Årgång 140 • Nummer 5

Kvinnornas allmänna möte

- 6 **Han ber oss att vara hans händer**
Cheryl A. Esplin
- 10 **Vad skall vi göra?**
Neill F. Marriott
- 13 **"Jag var främling"**
Linda K. Burton
- 16 **Förlita dig på den Ande som leder till att göra gott**
Henry B. Eyring

Lördagens förmiddagsmöte

- 19 **Där två eller tre är samlade**
Henry B. Eyring
- 23 **Barnets vägledande gåva**
Mary R. Durham
- 26 **Jag är ett Guds barn**
Donald L. Hallstrom
- 29 **Var är prästadörets nycklar och myndighet?**
Gary E. Stevenson
- 33 **Förlåtelsens helande salva**
Kevin R. Duncan
- 36 **Var ödmjuk**
Steven E. Snow
- 39 **"Så att jag kan dra alla människor till mig"**
Dale G. Renlund

Lördagens eftermiddagsmöte

- 43 **Röstning på kyrkans ämbetsmän**
Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2015**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistisk rapport för år 2015**
Brook P. Hales
- 46 **Stå med kyrkans ledare**
Ronald A. Rasband
- 49 **"Den som tar emot dem, tar emot mig"**
Neil L. Andersen
- 53 **Till undsättning: Vi klarar det!**
Mervyn B. Arnold
- 56 **Återställsens heliga plats**
Jairo Mazzagardi

- 59 **Att alltid behålla våra synders förlåtelse**
David A. Bednar

- 63 **Familjeråd**
M. Russell Ballard

Prästadörets allmänna möte

- 66 **Betala priset för prästadörets kraft**
Russell M. Nelson
- 70 **De största ledarna är de största efterföljarna**
Stephen W. Owen
- 77 **Beröm till er som värnar om familjen**
Dieter F. Uchtdorf
- 81 **Eviga familjer**
Henry B. Eyring
- 85 **Ett heligt förtroende**
Thomas S. Monson

Söndagens förmiddagsmöte

- 86 **Val**
Thomas S. Monson
- 87 **Tror jag på det?**
Bonnie L. Oscarson
- 90 **Ett mönster för frid**
W. Christopher Waddell
- 93 **Fäder**
D. Todd Christofferson
- 97 **Se dig själv i templet**
Quentin L. Cook
- 101 **Han lägger dig på sina axlar och bär dig hem**
Dieter F. Uchtdorf

Söndagens eftermiddagsmöte

- 105 **Den Helige Anden**
Robert D. Hales
- 108 **Alltid minnas honom**
Gerrit W. Gong
- 111 **Tillflykt undan stormen**
Patrick Kearon
- 114 **En motsats till allting**
Dallin H. Oaks
- 118 **Gudaktighetens kraft**
Kent F. Richards
- 121 **Döden skall inte finnas mer**
Paul V. Johnson
- 124 **I morgon skall Herren göra under bland er**
Jeffrey R. Holland
- 72 **Generalauktoriteter och general-ämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga**
- 128 **De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv**
- 130 **Register över konferensberättelser**
- 131 **Kyrkonytt**

186:e årliga generalkonferensen

Kvinnornas allmänna möte, lördag kväll, 26 mars 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Rosemary M. Wixom
Inledningsbön: Morgan Munford.
Avslutningsbön: Sokhanny Parco.
Sång av en kombinerad kör från Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen från stavar i Salt Lake City, Utah; Lillian Severinsen körledare; Linda Margetts organist; Kerstin Tenney violinist; Elizabeth Marsh cellist: "Har jag gjort något gott?" *Sånger*, nr 158; medley, arr. Mohlman, opublicerat; "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194 och "Älska varandra", *Psalmer*, nr 198; "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96; "Kom, följ en mig", *Psalmer*, nr 79, arr. Mohlman, opublicerat; "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77, arr. Goates, opublicerat.

Lördagens förmiddagsmöte, 2 april 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Linda K. Burton.
Avslutningsbön: Arnulfo Valenzuela.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "Hur stort och hur skönt", *Psalmer*, nr 180; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s. 42, arr. Cardon, pub. av Jackman; "Det finns en stund av frid och ro", *Psalmer*, nr 87; "En herde god mig Herren är", *Psalmer*, nr 68, arr. Wilberg, pub. av Oxford; "Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns* (1948), nr 70, arr. Wilberg, pub. av Oxford.

Lördagens eftermiddagsmöte, 2 april 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Hugo E. Martinez.
Avslutningsbön: Tad R. Callister.
Sång av en kombinerad kör från Brigham Young University-Idaho; Eda Ashby och Rebecca Lord körledare; Bonnie Goodliffe organist: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70,

arr. Kempton, opublicerat; "Israel, nu Gud dig kallar", *Psalmer*, nr 8, arr. Ashby, opublicerat; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, arr. Kempton, opublicerat.

Prästadörets allmänna möte, lördag kväll, 2 april 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Stanley G. Ellis.
Avslutningsbön: Craig A. Cardon.
Sång av en prästadömskör från religionsinstitutet i Logan, Utah; Allen M. Matthews och Eric Stauffer körledare; Clay Christiansen organist: "In Hymns of Praise", *Hymns*, nr 75, arr. Christiansen; "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125, arr. Zabriskie, pub. av LDS Music Source; "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, no. 27; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5, arr. Wilberg, pub. av Hinshaw.

Söndagens förmiddagsmöte, 3 april 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Anthony D. Perkins.
Avslutningsbön: Carol F. McConkie.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare; Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41; "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag kan följa Guds plan", *Barnens sångbok*, s. 86, arr. Hofheins/Christiansen, opublicerat; "Du kan sprida himmelskt ljus", *Psalmer*, nr 158, arr. Wilberg, opublicerat; "O fröjda dig, du jord" *Psalmer*, nr 37; Press Forward Saints", *Hymns*, nr 81, arr. Wilberg; "O du salighetens klippa", *Psalmer*, nr 151, arr. Wilberg, opublicerat.

Söndagens eftermiddagsmöte, 3 april 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: C. Scott Grow.
Avslutningsbön: Shayne M. Bowen.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Linda Margetts organist: "Lova och priså din Herre och Konung", *Psalmer*, nr 40, arr. Wilberg, pub. av Oxford; "For I Am Called by Thy Name", Gates, pub. av Sonos; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "The Day Dawn Is Breaking", *Hymns*, nr 52; arr. Murphy, opublicerat; "Vi till avsked sjunga", *Psalmer*, nr 105, arr. Wilberg, opublicerat.

Budskap för hem- och besöksundervisning

När det gäller budskap för hem- och besökslärare kan du välja ett tal som bäst passar behoven hos dem som du besöker.

På omslaget

Framsida: Foto Cody Bell.
Baksida: Foto Ale Borges.

Konferensfoton

Foton från generalkonferensen i Salt Lake City tagna av Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier och Christina Smith; av Yvette Buggingo, med tillstånd av Yvette Buggingo; av Joseph Ssengooba och Joshua Walusimbi, med tillstånd av Joseph Ssengooba; av Joseph Ssengooba och Leif Erickson, med tillstånd av Leif Erickson; av barn och möte i Kongo, med tillstånd av Neil L. Andersen och området Afrika Sydöst; av flicka vid fönster, av Kirt Harmon; av Fernando Araujo med unga män och familjen Araujo, med tillstånd av Fernando Araujo; av Russell M. Nelson, syster Nelson och Jimmy Hatfields familj, med tillstånd av Russell M. Nelson; av dinosaurier och barn, iStock.

Konferenstal finns tillgängliga

För att få tillgång till konferenstal på internet på många språk, gå till conference.lds.org och välj ett språk. Talen finns också i mobilappen Evangeliebiblioteket.

MAJ 2016 ÅRGÅNG 140 NUMMER 5
LIAHONA 13285 180

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A.
Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen,
Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Chefredaktör: Joseph W. Sitati

Biträdande redaktörer: James B. Martino, Carol F. McConkie
Rådgivande: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A.
Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Verkställande direktör: Peter F. Evans

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Megan VerHoef Seitz

Skriv- och redigeringslag: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy
Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Todd R. Peterson

Formgivningslag: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionslag: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Bryan W. Gyi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty,
Derek Richardson

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningsbureau

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: myhrberg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala
distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: myhrberg@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på

plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribat, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2016 Vol. 140 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talarregister

Andersen, Neil L., 49
Arnold, Mervyn B., 53
Ballard, M. Russell, 63
Bednar, David A., 59
Burton, Linda K., 13
Christofferson, D. Todd, 93
Cook, Quentin L., 97
Duncan, Kevin R., 33
Durham, Mary R., 23
Esplin, Cheryl A., 6
Eyring, Henry B., 16, 19, 81
Gong, Gerrit W., 108
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 105
Hallstrom, Donald L., 26
Holland, Jeffrey R., 124
Jergensen, Kevin R., 45
Johnson, Paul V., 121
Kearon, Patrick, 111
Marriott, Neill F., 10
Mazzagardi, Jairo, 56
Monson, Thomas S., 85, 86
Nelson, Russell M., 66
Oaks, Dallin H., 114
Oscarson, Bonnie L., 87
Owen, Stephen W., 70
Rasband, Ronald A., 46
Renlund, Dale G., 39
Richards, Kent F., 118
Snow, Steven E., 36
Stevenson, Gary E., 29
Uchtdorf, Dieter F., 77, 101
Waddell, W. Christopher, 90

Ämnesregister

Aktivering, 53
Barn, 23, 36, 49, 63, 81
Bön, 19, 56, 63, 66, 105, 108
Den Helige Anden, 16, 19,
23, 59, 105
Disciplin, 93
Dop, 23, 59
Döden, 121
Exempel, 93
Faderskap, 81, 93
Fallet, 114
Familjen, 49, 63, 77, 81, 87
Frid, 90, 105
Frälsningsplanen, 81,
114, 121
Förberedelse, 85
Förbund, 23, 29, 81, 90,
97, 118
Förlåtelse, 33, 108
Förrättningar, 29, 59, 87,
97, 118
Försoningen, 33, 39, 59, 81,
90, 108, 114, 124
Föräldraskap, 49, 63
Generalkonferensen, 19, 124
Gudomlig natur, 13, 26, 66,
85, 101
Guds rike, 10, 87
Handlingsfrihet, 86, 105, 114
Hjälpföreningen, 13, 17
Hopp, 101, 121, 124
Högmod, 77
Jesus Kristus, 6, 10, 16,
33, 39, 46, 59, 70, 77, 81,
87, 90, 101, 108, 114,
121, 124
Joseph Smith, 29, 56, 97,
105, 114
Kristlig kärlek, 77, 111
Kvinnor, 10, 13, 17
Kyrkans ledare, 46
Kärlek, 6, 10, 13, 16, 77, 93,
111, 124
Ledarskap, 46, 70
Lycka, 77
Lydnad, 101
Läkeedom, 33
Lärjungenskap, 70, 87, 101
Medkänsla, 111
Missionsarbete, 29, 81
Moderskap, 10
Mormons bok, 56
Motgångar, 26, 36, 77, 90,
121, 124
Motsatser, 26, 114
Musik, 26, 36
Nåd, 33
Omvändelse, 86, 87, 90, 97,
108, 124
Profeter, 36, 46, 87, 90
Prästadömet, 29, 66, 70, 81,
85, 87
Påsk, 10, 121
Råd, 63
Sakramentet, 39, 59, 108
Skriftstudier, 66
Släktforskning, 29, 97
Teknik, 63, 97
Tempel, 81, 86, 87, 90,
97, 118
Tempeltjänst, 29, 66, 97
Tjänande, 6, 13, 17, 16, 66, 70,
111, 118
Tro, 10, 19, 86, 87, 101
Undervisning, 23, 93
Ungdomar, 46, 49
Uppståndelse, 121
Utbildning, 93, 105
Uthållighet, 124
Vittnesbörd, 19
Vår himmelske Fader, 33, 101
Välfärd, 39
Vänskap, 53
Vänskapskontakt, 49, 53
Värdighet, 85
Återställelsen, 56, 105
Äktenskap, 77, 81, 93
Ödmjukhet, 16, 36

Höjdpunkter från den 186:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Lördagens förmiddagsmöte inleds med en inbjudan från president Henry B. Eyring till åhörarna att be för talarna och kören, både före och under talen. Som avslutning på konferensen under söndagseftermiddagen, sa äldste Jeffrey R. Holland: "Om ni under de kommande dagarna ... ser ... sådant i era egna liv som ännu inte når upp till de budskap ni hört den här helgen, bli då inte nedslagna. ... Det som är så bra med evangeliet är att det lönar sig att *försöka*, även om vi inte alltid lyckas" (sidan 125).

Deras uppmaning att handla föregick och förstärkte president

Thomas S. Monsons ord om att "när vi reflekterar över de beslut som vi fattar varje dag, ... väljer vi rätt om vi väljer Kristus" (sidan 86).

Andra höjdpunkter från konferensen:

- President Monsons tillkännagivande om fyra nya tempel: i Belém, Brasilien; Quito, Ecuador; Lima, Peru (det andra templet där) och Harare, Zimbabwe (se berättelsen på sidan 142).
- Inröstning av 11 nya generalauktoriteter (deras biografier börjar på sidan 131).
- Inröstning av ett nytt generalpresidentkap för Primärföreningen (deras

biografier börjar på sidan 136).

- Tillkännagivande om ett nytt initiativ för enskilda och familjer att nå ut lokalt för att hjälpa flyktingar (se sidorna 13, 111 och 141).
- Fokusering på familjerelationer, särskilt männens roll som makar, fäder och prästadömsbärare.
- Doktrinära insikter från talarna, till exempel äldste Dale G. Renlund: "När vi närmar oss Gud börjar den möjliggörande kraften i Jesu Kristi försoning att verka i våra liv. Och liksom lärjungarna på vägen till Emmaus upptäcker vi att Frälsaren har varit i närheten hela tiden" (sidan 42).

Cheryl A. Esplin

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Han ber oss att vara hans händer

Äkta kristuslikt tjänande är osjälviskt och fokuserar på andra.

”Älska varandra så som jag har älskat er.”¹ De här orden, som sjöngs av vår enastående kör, uttalade Jesus bara några timmar före sitt stora försoningsoffer – ett offer som äldste Jeffrey R. Holland beskriver som ”den mest majestätiska manifestationen av ren kärlek som någonsin skett i världshistorien”.²

Jesus lärde oss hur man visar kärlek, men han levde också som han lärde. Under hela sin verksamhet ”gick [Jesus] omkring och gjorde gott”³ och ”vädjade till alla att följa hans exempel”⁴. Han lärde: ”Ty den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det.”⁵

President Thomas S. Monson, som har förstått och efterlevt uppmaningen att hysa kärlek, har sagt: ”Jag tror att det Frälsaren säger är att om vi inte mister vårt liv i våra medmänniskors tjänst så har vårt liv inte mycket mening. De som bara bryr sig om sig själva förtorkar till slut och mister ... sitt liv, medan de som mister sig själva genom att tjäna andra växer och blomstrar – och vinner sitt liv därigenom.”⁶

Äkta kristuslikt tjänande är osjälviskt och fokuserar på andra. En kvinna som tog hand om sin invalidiserade man

sa: ”Tänk inte på din uppgift som en börda. Tänk på den som en möjlighet att lära dig vad kärlek verkligen är.”⁷

I ett tal under ett andligt möte vid BYU frågade syster Sondra D. Heaston: ”Tänk om vi verkligen kunde se in i varandras hjärtan. Skulle vi förstå varandra bättre? Om vi kände det som andra känner, såg det som andra ser och hörde det som andra hör, skulle vi då skapa och ta oss tid att tjäna andra, och skulle vi behandla dem annorlunda? Skulle vi visa större tålmod, mer vänlighet och mer tolerans?”

Syster Heaston berättade om en upplevelse hon hade när hon var på ett läger för unga kvinnor. Hon sa:

”En av våra ... talare under en andakt ... undervisade om ’vilka vi borde bli’. Hon sa bland annat: ’Var någon som räcker ut handen för att lära känna och tjäna andra. Kasta bort speglarna och titta ut genom fönstret.’

För att illustrera detta kallade hon fram en av de unga kvinnorna och bad henne att ställa sig mittemot henne. [Hon] tog sedan fram en spegel och höll den mellan sig själv och den unga kvinnan så att hon [talaren] såg in i spegeln när hon försökte prata med den unga kvinnan. Det kom inte som

någon överraskning att det inte ens var i närheten av ett riktigt eller innerligt samtal. Det här var en effektivt åskådningundervisning som visade hur svårt det är att kommunicera med och tjäna andra om vi är alltför bekymrade om oss själva och bara ser oss själva och våra behov. Sedan lade hon undan spegeln, tog fram en fönsterkarm och höll den mellan sitt eget och den unga kvinnans ansikte. ... Vi kunde se att hon nu fokuserade på den unga kvinnan och att äkta tjänande kräver att vi fokuserar på andras behov och känslor. Ofta är vi så bekymrade om oss själva och våra hektiska liv – när vi tittar oss i spegeln samtidigt som vi försöker leta efter möjligheter att

Det är svårt att kommunicera med och tjäna andra om vi bara ser oss själva och våra egna behov.

Sant tjänande kräver att vi fokuserar på andras behov och känslor.

tjäna – att vi inte kan se klart genom tjänandets fönster.”⁸

President Monson har ofta påmint oss om att ”det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår vänlighet – de kan vara familjemedlemmar, vänner, bekanta eller främlingar”. Han sa: ”Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss.”⁹

I januari förra året uppmanade tidningarna *Friend* och *Liahona* barn runtom i världen att följa President Monsons råd – att vara Herrens händer. Barnen uppmanades att tjäna – i stort och i smått. De uppmanades sedan att rita av sin egen hand på ett papper, klippa ut den, skriva på den hur de hade tjänat och skicka den till tidningen. Många av er som lyssnar i kväll är kanske några av de tusentals barn som tjänade på ett kärleksfullt sätt och skickade in det.¹⁰

När barn lär sig hur man visar kärlek

Tusentals barn följde president Thomas S. Monsons råd att vara Herrens händer genom att tjäna andra.

och tjänar andra i unga år, skapar de ett mönster av tjänande för resten av livet. Barn lär ofta resten av oss att tjänande och kärlek inte behöver vara något stort och grandios för att det ska

vara meningsfullt och göra skillnad.

En primärlärare berättade om följande exempel: ”I dag gjorde vår klass med barn i fem- och sexårsåldern kärlekshalsband. Varje barn ritade

bilder på pappersremsor: en av dem själva, en av Jesus och några av deras familjemedlemmar och nära och kära. Vi limmade ihop remsorna till cirklar som vi trädde genom varandra så att det blev en kedja som vi gjorde till

kärlekshalsband. Medan barnen ritade pratade de om sina familjer.

'Heather sa: Jag tror inte att min syster älskar mig. Vi bråkar jämt. ... Jag avskyr mig själv till och med. Jag har ett hemskt liv.' Och hon lade huvudet

i händerna.

Jag tänkte på hennes familjesituation och kände att hon kanske faktiskt hade ett svårt liv. Men när Heather hade sagt det svarade Anna från andra änden av bordet: 'Heather, jag sätter in dig i mitt halsband, mellan mig och Jesus, för han älskar dig och jag älskar dig.'

När Anna hade sagt det kröp Heather ner under bordet för att komma till Anna och slog armarna om henne.

Efter lektionen, när hennes mormor kom för att hämta henne, sa Heather: 'Vet du vad, mormor? Jesus älskar mig.'

När vi räcker ut en hand i kärlek och tjänande, hur liten gesten än är, förändras och mjuknar hjärtan när andra känner Herrens kärlek.

Men ibland, på grund av de oräkneliga människor överallt omkring oss som behöver hjälp och lindring från sina bördor, kan det vara svårt att möta de många trängande behoven.

Systrar, några av er som lyssnar kanske känner att ni gör allt ni kan för att ta hand om era familjer. Kom ihåg att i de rutiner och sysslor som ofta är banala, är ni "i er Guds tjänst"¹¹.

Andra kanske känner en tomhet som skulle kunna fyllas om ni letade efter möjligheter att lindra andras bördor i era grannskap och närområden.

Vi kan alla ta oss tid att tjäna i våra dagliga liv. Vi lever i en värld full av konflikter. Vi tjänar andra när vi inte kritiserar, när vi vägrar att skvallra, när vi inte dömer, när vi ler, när vi säger tack och när vi är tålmodiga och vänliga.

Andra sätt att tjäna kräver tid, medveten planering och extra energi. Men de är värda varje ansträngning. Kanske kan vi börja med att ställa oss själva följande frågor:

- Vem känner jag som jag kan hjälpa i dag?
- Hur mycket tid och resurser har jag?
- Hur kan jag använda mina talanger och färdigheter för att välsigna andra?
- Vad kan vi göra som familj?

President Dieter F. Uchtdorf har sagt: "Ni [måste] ... göra det som Kristi lärjungar har gjort i alla tidsutdelningar: rådgör tillsammans, använd alla tillgängliga resurser, sök efter den Helige Andens inspiration, be om Herrens bekräftelse och kavla sedan upp skjortärmarna och sätt igång att arbeta.

Jag lovar er", sa han, "om ni följer det här mönstret får ni tydlig vägledning om *vem, vad, när* och *var* ni ska sörja för era medmänniskor på Herrens sätt."¹²

När jag undrar över hur det kommer att vara när Frälsaren kommer tillbaka, så tänker jag på hans besök hos nephiterna, då han frågade:

"Har ni några som är sjuka bland er? För dem hit. Har ni några som är lama eller blindas eller halta eller krymplingar

eller spetälska eller som är förtvinade eller som är döva eller som lider på något sätt? För dem hit så skall jag bota dem, ty jag hyser medlidande med er, mitt inre är fyllt av barmhärtighet. ...

[Frälsaren] helade dem var och en."¹³

Här och nu ber han oss att vara hans händer.

Jag har insett att det är kärleken till Gud och vår nästa som ger livet mening. Må vi följa vår Frälsares exempel och hans uppmaning att räcka handen till andra i kärlek.

Jag vittnar om att president Henry B. Eyrings löfte stämmer, "att om vi använder våra gåvor till att tjäna någon annan så får vi känna den kärlek som Herren har till den personen. Vi får också känna hans kärlek till oss."¹⁴

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Notering: Den 2 april 2016 avlöstes syster Esplin som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap.

SLUTNOTER

1. Se Joh. 13:34.
2. Jeffrey R. Holland, "Där rättvisan, kärleken och nåden möts", *Liahona*, maj 2015, s. 106.
3. Apg. 10:38.
4. Se "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr. 2000, s. 2.
5. Luk. 9:24.
6. Thomas S. Monson, "Hur har jag hjälpt någon idag?" *Liahona*, nov. 2009, s. 85.
7. Lola B. Walters, "Sunshine in My Soul", *Ensign*, aug. 1991, s. 19.
8. Sondra D. Heaston, "Keeping Your Fingers on the PULSE of Service" (andakt vid Brigham Young University, 23 juni 2015), s. 1, 5, speeches.byu.edu. Talaren på lägret för unga kvinnor som delgav sina insikter är syster Virginia H. Pearce.
9. Thomas S. Monson, "Hur har jag hjälpt någon idag?" s. 86.
10. Se "Ge en hjälpande hand!" *Liahona*, jan. 2015, s. 64–65.
11. Mosiah 2:17.
12. Se Dieter F. Uchtdorf, "Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt", *Liahona*, nov. 2011, s. 55.
13. 3 Ne. 17:7, 9.
14. Se Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), s. 88.

Neill F. Marriott

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Vad skall vi göra?

Vi bygger upp riket när vi ger näring till andra. Vi bygger också upp riket när vi försvarar och vittnar om sanningen.

Strax efter Jesu uppståndelse och himmelfärd sa aposteln Petrus: "[Alla] skall ... veta att denne Jesus som ni korsfäste, honom har Gud gjort både till Herre och Messias." Det högg till i hjärtat på åhörarna och de frågade Petrus och de andra: "Bröder, vad skall vi göra?"¹ Och sedan lydde de Petrus uppmaning med glädje.

I morgon är det påskdagen, och jag hoppas att det också ska hugga till i våra hjärtan så att vi erkänner Frälsaren, omvänder oss och lyder med glädje.

Under den här generalkonferensen får vi inspirerad vägledning av kyrkans ledare, både manliga och kvinnliga. Eftersom jag vet att våra hjärtan kommer att beröras av deras ord frågar jag er i kväll: "Systrar, vad skall vi göra?"

Eliza R. Snow, generalpresident för Hjälpföreningen, förkunnade för systarna för nästan 150 år sedan: "Herren har lagt höga ansvarsuppgifter på oss."² Jag vittnar om att hennes uttalande fortfarande gäller än i dag.

Herrens kyrka behöver kvinnor ledda av Anden, som använder sina unika gåvor till att vårda, till att stå upp för och försvara evangeliets sanningar. Vår inspiration och vår intuition är nödvändiga delar för att bygga Guds rike, vilket innebär att vi gör vår del för att Guds barn ska nå frälsning.

Att bygga riket genom att ge näring

Vi bygger upp riket när vi ger näring till andra. Men det första av Guds barn som vi måste bygga upp i det återställda evangeliet är oss själva. Emma Smith sa: "Jag åstundar Guds ande för att kunna känna och förstå mig själv, att jag må övervinna varje tradition eller egenskap som inte leder till min upphöjelse."³ Vi måste utveckla en bergfast tro på Frälsarens

evangelium och sträva framåt, stärkta av tempelförbunden, mot upphöjelse.

Vad gör vi om vissa av våra traditioner inte har någon plats i Jesu Kristi återställda evangelium? För att kunna släppa dem kan vi behöva känslomässigt stöd och näring från en annan, som fallet var för mig.

När jag föddes planterade mina föräldrar ett magnoliaträd i trädgården så att det skulle finnas magnoliablommor vid min vigselceremoni, som skulle hållas i mina förfäders protestantiska kyrka. Men på min bröllopsdag fanns inga föräldrar vid min sida och inga magnoliablommor, för jag reste som nyomvänd medlem sedan ett år till Salt Lake City i Utah för att få min tempelbegåvning och beseglas till David, min fästman.

När jag hade lämnat Louisiana och närmade mig Utah kom en känsla av hemlöshet över mig. Före bröllopet skulle jag bo hos Davids styvmormor, som kärleksfullt kallades moster Carol.

Där var jag, en främling i Utah, som skulle bo hos en främmande människa innan jag skulle vigas för evigheten till en familj jag knappt kände. (Tur att jag älskade och litade på min framtida make och Herren!)

När jag stod vid moster Carols ytterdörr ville jag gömma mig. Dörren öppnades – jag stod där som en rädd kanin – och moster Carol tog mig utan ett ord i sin famn. Hon, som inte hade några egna barn, visste – hennes vårdande hjärta visste – att jag behövde en plats att höra hemma på. Åh vilket trösterikt och ljuvligt ögonblick! Min rädsla smälte bort och jag fick en känsla av att vara ankrad vid en andligt säker plats.

Kärlek är att göra plats i ert liv för andra, så som moster Carol gjorde för mig.

Mödrar gör bokstavligt talat plats i sina kroppar för att ge näring åt det ofödda barnet – och förhoppningsvis

en plats i hjärtat när de fostrar dem – men man behöver inte själv få barn för att kunna vårda barn. Eva kallades ”moder” innan hon fick barn.⁴ Jag tror att orden ”vara en mor” betyder ”att ge liv”. Tänk på alla de sätt du ger liv. Det kan innebära att du ger känslomässigt liv till den förtvivlade eller andligt liv till tvivlaren. Med hjälp av den Helige Anden kan vi skapa en känslomässigt helande plats för den diskriminerade, den bortstötta och för främlingen. På dessa milda men ändå kraftfulla sätt bygger vi upp Guds rike. Systrar, vi kommer alla till jorden med de här livgivande, närande, moderliga gåvorna, för det är Guds plan.

För att följa hans plan och bygga upp riket krävs det att vi gör osjälviska uppoffringar. Äldste Orson F. Whitney skrev: ”Allt vi genomlider och allt vi utstår, särskilt när vi utstår det med tålamod, ... renar vårt hjärta ... och gör oss mer ömsinta och kärleksfulla, ... och det är genom ... arbete och prövningar som vi får den fostran ...

som gör oss mer lika vår Fader och Moder i himlen.”⁵ De här renande prövningarna för oss till Kristus, han som kan hela oss och göra oss nyttiga i frälsningsarbetet.

Bygga riket genom att tala och vittna

Vi bygger också upp riket när vi försvarar och vittnar om sanningen. Vi följer Herrens mönster. Han talar och undervisar med Guds makt och myndighet. Systrar, det kan vi också göra. Kvinnor tycker i allmänhet om att prata och umgås! När vi arbetar genom den delegerade prästadömsmyndighet som vi fått, växer vårt prat och umgänge till evangelieundervisning och ledning.

Syster Julie B. Beck, tidigare generalpresident för Hjälpföreningen, har sagt: ”Förmågan att kvalificera sig för, ta emot och handla efter personlig uppenbarelse är den absolut viktigaste färdighet man kan skaffa sig i livet. ... Det kräver en medveten ansträngning.”⁶

Personlig uppenbarelse från den Helige Anden manar oss att lära,

tala och handla i enlighet med evig sanning, Frälsarens sanning. Ju mer vi följer Kristus, desto mer känner vi hans kärlek och vägledning. Ju mer vi känner hans kärlek och vägledning, desto mer vill vi tala om och undervisa om sanningen så som han gjorde, även när det finns motstånd.

För några år sedan bad jag om orden för att kunna försvara moderskapet när jag fick ett anonymt samtal.

Den som ringde frågade: ”Är du Neill Marriott, mamma till många barn?”

Jag svarade glatt ”ja!” och förväntade mig att hon skulle säga något i stil med ”vad bra!”

Men inte! Jag glömmer aldrig svaret när hennes röst knastrade på telefonen: ”Jag tycker det är fruktansvärt att du sätter fler barn till den här överfyllda planeten!”

”Åh”, stammade jag, ”jag förstår hur du känner”.

”Nej, det gör du inte!” snäste hon.

Då pep jag: ”Okej, det kanske jag inte gör.”

Hon började predika om mitt dår-aktiga val att bli mamma. Medan hon höll på började jag be om hjälp och fick en stilla tanke: "Vad skulle Herren säga till henne?" Jag kände sedan att jag stod på fast mark och fick mod vid tanken på Jesus Kristus.

Jag svarade: "Jag är glad att jag är mamma, och jag lovar dig att jag kommer att göra allt jag kan för att vårda

mina barn på ett sådant sätt att de gör världen till en bättre plats."

Hon svarade "Ja, det hoppas jag verkligen!" och lade på luren.

Det var ingen stor sak – trots allt stod jag tryggt i mitt eget kök! Men på mitt eget lilla sätt kunde jag försvara familjen, mödrar och vårdare tack vare två saker: 1) jag förstod och trodde på Guds lära om familjen och 2) jag

bad om ord för att kunna vittna om den sanningen.

Att skilja sig från och vara olik världen drar till sig viss kritik, men vi måste förankra oss vid eviga principer och vittna om dem, oavsett världens reaktion.

När vi frågar oss själva "Vad skall vi göra?" låt oss då begrunda den här frågan: "Vad gör Frälsaren alltid?" Han vårdar. Han skapar. Han uppmuntrar tillväxt och godhet. Systrar, vi kan också göra det här! Primärflickor, finns det någon i er familj som behöver er kärlek och vänlighet? Ni bygger också upp riket genom att ge näring till andra.

Frälsarens skapelse av jorden, under Faderns ledning, var en stor vårdande handling. Han försåg oss med en plats där vi kan växa och utveckla tro på hans försonings kraft. Tro på Jesus Kristus och hans försoning är den främsta platsen för helande och hopp, tillväxt och ändamål. Vi behöver alla en andlig och fysisk plats av tillhörighet. Vi systrar i alla åldrar kan skapa en sådan plats. Det är till och med en helig plats.

Vårt viktigaste ansvar är att bli kvinnor som följer Frälsaren, vårdar med inspiration och oförskräckt lever efter sanningen. När vi ber vår himmelske Fader att göra oss till byggare i hans rike, flödar hans kraft in i oss och då vet vi hur vi kan vårda och slutligen bli lika våra himmelska föräldrar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Apg. 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 42.
3. Emma Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 12.
4. Se 1 Mos. 3:20.
5. Orson F. Whitney, i *Faith Precedes the Miracle* av Spencer W. Kimball (1972), s. 98.
6. Julie B. Beck, "Och över tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande", *Liahona*, maj 2010, s. 11.

Linda K. Burton
Hjälpföreningens generalpresident

”Jag var främling”

Bestäm under bön vad ni kan göra – utifrån er egen tid och era omständigheter – för att hjälpa de flyktingar som bor i era grannskap och närområden.

Dagen när Hjälpföreningen organiserades sa Emma Smith: ”Vi ska göra något extraordinärt. ... Vi förväntar oss enastående möjligheter och angelägna kall.”¹ Dessa angelägna kall och enastående möjligheter förekom ofta då – liksom nu.

En sådan kallelse kom under generalkonferensen i oktober 1856 när president Brigham Young berättade för församlingen att handkärrepionjärerna fortfarande var på väg, och det var sent på hösten. Han sa: ”Er tro, religion och religiösa bekännelse kommer aldrig att frälsa en enda av er in i Guds celestiaa rike, såvida ni inte tillämpar just dessa principer som jag nu undervisar er om. Ge er av och hämta dem som är där ute på slätten och utför noga det vi kallar det timliga. ... Annars är er tro inte till någon nytta.”²

Vi minns med tacksam beundran de män som gav sig iväg för att rädda de nödställda medlemmarna. Men vad gjorde systrarna?

”Syster [Lucy Meserve] Smith skrev ... att efter president Youngs uppmaning skred de närvarande till handling ... Kvinnorna tog ... ’av sig sina underkjolar [som enligt den tidens sed var stora och varma], strumpor och allt de kunde avvara [där i gamla Tabernaklet]

och lade det i en hög på vagnarna som skulle till de heliga uppe i bergen’.”³

Flera veckor senare samlade president Brigham Young de heliga igen i gamla Tabernaklet när räddarna och handkärrekompanierna närmade sig Salt Lake City. Med stor iver bad han de heliga – särskilt systrarna – att ta hand om de lidande, ge dem mat och ta emot dem. Han sa: ”Ni kommer att finna några som har förfrusit fötterna upp till anklarna. Några har frostsador

upp till knäna och några har förfrusit händerna. ... Vi vill att ni tar emot dem som om de vore era egna barn, och att ni känner så för dem.”⁴

Lucy Meserve Smith skrev vidare:

”Vi gjorde allt vi kunde, med hjälp av de goda bröderna och systrarna, för att trösta de nödställda. ... De hade förfrusit händer och fötter svårt. ... Vi fortsatte med våra ansträngningar tills alla hade det bra. ...

Jag har aldrig tidigare känt större tillfredsställelse eller snarare glädje över något arbete jag har utfört i mitt liv. Det rådde en sådan känsla av enighet. ...

Vad finns härnäst för villiga händer att göra?”⁵

Mina kära systrar, den här berättelsen kan liknas med vår tid och de som lider runt om i världen. En ny ”enastående möjlighet” rör vid våra hjärtan.

Det finns över 60 miljoner flyktingar, däribland tvångsförflyttade människor världen över. Hälften av dem är barn.⁶ ”De här människorna har upplevt enorma svårigheter och börjar om i ... nya länder och kulturer. Det finns

ibland organisationer som hjälper dem med att hitta någonstans att bo och ger dem grundläggande förnödenheter, men det de behöver är en vän, någon på sin sida som kan hjälpa dem att anpassa sig till sitt nya hem, någon som kan hjälpa dem lära sig språket, förstå systemet och känna sig delaktiga.”⁷

Efter att ha levt som flyktingar i årtal träffade Yvette Bugingo (ovan) och andra medlemmar i hennes familj ett omtänksamt par som hjälpte dem att anpassa sig till ett nytt hem.

I somras träffade jag syster Yvette Bugingo, som vid elva års ålder flydde från plats till plats efter att hennes far dödades och tre av hennes bröder försvunnit i en krigshärjad del av världen. Yvette och resten av hennes familj levde sammanlagt sex och ett halvt år som flyktingar i ett angränsande land tills de kunde flytta till en permanent bostad. Där välsignades de av ett omtänksamt par som hjälpte dem med skjuts, skolor och annat. Hon sa att de ”var vårt bönesvar”.⁸ Hennes vackra mor och bedårande lillasyster är med oss i kväll och sjunger i kören. Jag har tänkt många gånger sedan jag träffade dessa kvinnor: ”Tänk om *deras* berättelse hade varit *min* berättelse!”

Som systrar utgör vi mer än hälften av Herrens förrådshus för att hjälpa vår himmelske Faders barn. Hans förrådshus består inte bara av saker utan också av tid, talanger, förmåga och

vår gudomliga natur. Syster Rosemary M. Wixom har sagt: ”Den gudomliga naturen inom oss skapar en önskan att nå ut till andra och manar oss till handling.”⁹

Med tanke på vår gudomliga natur har president Russell M. Nelson gett följande uppmaning:

”Vi behöver kvinnor som vet hur man får viktiga saker att hända genom tro och som är modiga försvarare av goda seder och familjer i en värld genomsyrad av synd ... kvinnor som vet hur man nedkallar himlens krafter för att skydda och stärka barn och familj. ...

Gifta eller ogifta har ni systrar fått utpräglade förmågor och en särskild intuition av Gud. Vi bröder kan inte kopiera ert unika inflytande.”¹⁰

Ett brev från första presidentskapet till kyrkan den 27 oktober 2015 uttryckte stor oro och medkänsla för de miljoner människor som har flytt från sina hem och söker undkomma inbördeskrig och andra svårigheter. Första presidentskapet har uppmanat enskilda, familjer och kyrkans enheter att delta i kristuslikt tjänande i lokala flyktinghjälpprojekt och bidra till kyrkans humanitära fond, där så är möjligt.

Generalpresidentskapen för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primärföreningen har övervägt hur de ska följa första presidentskapets uppmaning. Vi vet att ni, våra älskade systrar i alla åldrar, kommer från olika situationer i livet och lever under olika omständigheter. Varje medlem i detta världsomspännande systraskap har genom dopet förbundit sig att ”trösta dem som står i behov av tröst”.¹¹ Men vi måste tänka på att ingen av oss bör löpa fortare än vi har krafter till.¹²

Med dessa sanningar i åtanke har vi organiserat hjälpinsatsen ”Jag var främling”. Vi hoppas att ni under bön

ska bestämma vad ni kan göra – utifrån er egen tid och era omständigheter – för att hjälpa de flyktingar som bor i era grannskap och närområden. Det här är en möjlighet att tjäna personligt, i familjer och via organisationer för att erbjuda vänskap, mentorskap och annat kristuslikt tjänande och är ett av många sätt för systrar att tjäna.

I alla våra trosfyllda ansträngningar bör vi tillämpa de visa råd som kung Benjamin gav sitt folk efter att han befallde dem att bistå de behövande: ”Se till att allt detta sker med visdom och ordning.”¹³

Systrar, vi vet att det är viktigt för Herren att vi sträcker oss ut mot andra i kärlek. Begrunda de här uppmaningarna ur skrifterna:

”Främlingen som bor ibland er skall räknas som infödd hos er. Du skall älska honom så som dig själv.”¹⁴

”Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har somliga fått änglar till gäster utan att veta om det.”¹⁵

Och Frälsaren sa:

”Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig.”¹⁶

Frälsaren uppmärksammade kärleksfullt änkan, vars gåva bara var två små kopparmynt, för att hon gjorde det hon kunde.¹⁷ Han berättade också liknelsen om den barmhärtige samariten som han avslutade med att säga: ”Gå du och gör som han.”¹⁸ Ibland är det obekvämt att hjälpa andra. Men när vi arbetar tillsammans i kärlek och enighet kan vi förvänta oss himlens hjälp.

Under en begravningsgudstjänst för en anmärkningsvärd Guds dotter berättade någon att denna syster i egenskap av hjälpföreningspresident i sin stav samarbetade med andra i

staven för att bidra med filter som värmd nödlidande i Kosovo under 1990-talet. Och liksom den barmhärtige samariten ansträngde hon sig för att göra mer när hon och hennes dotter körde en lastbil full med dessa filter från London till Kosovo. På hemresan fick hon en omisskännlig andlig maning som gjorde stort intryck på henne. Maningen var denna: "Det som du har gjort är en mycket god gärning. Åk nu hem, gå över gatan och hjälp din nästa!"¹⁹

Begravningen fylldes med fler inspirerande berättelser om hur denna trofasta kvinna uppfattade och svarade på enastående och angelägna kall – och även de alldagliga tillfällena – inom den sfär som hon kunde påverka. Hon öppnade till exempel sitt hem och hjärta för att hjälpa unga som hade det svårt, oavsett tid på dygnet.

Mina kära systrar, vi kan vara säkra på att få vår himmelske Faders hjälp när vi knäböjer och ber om gudomlig vägledning för att välsigna hans barn. Vår himmelske Fader, vår Frälsare Jesus Kristus och den Helige Anden är redo att hjälpa.

President Henry B. Eyring vittnade kraftfullt för kyrkans kvinnor:

"Vår himmelske Fader hör och besvarar dina trosfyllda böner om ledning och om hjälp att hålla ut i det tjänande du utför åt honom.

Den Helige Anden har sänts till dig och till dem du vårdar. Du kommer att stärkas, men också inspireras, så att du känner begränsningen och omfattningen av din förmåga att tjäna. Anden kommer att trösta dig när du undrar: 'Gjorde jag tillräckligt?'"²⁰

När vi överväger de "angelägna kallelserna" från dem som behöver vår hjälp, låt oss begrunda: "Tänk om *deras* berättelse hade varit *min* berättelse!" Må vi sedan söka inspiration, agera på

de intryck vi får och räcka ut handen i enighet och hjälpa de behövande när vi kan och manas därtill. Kanske kan det sedan sägas om oss, som Frälsaren sa om en kärleksfull syster som betjänade honom: "Hon har gjort en god gärning mot mig. ... Hon har fullgjort sin uppgift."²¹ Det kallar jag extraordinärt! I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Emma Smith, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpförningens historia och verksamhet* (2011), s. 14.
2. Brigham Young, i *Döttrar i mitt rike*, s. 36.
3. *Döttrar i mitt rike*, s. 36–37.
4. Brigham Young, i James E. Faust, "Hämta dem från prärien", *Liahona*, nov. 1997, s. 7; se även *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860* (1960), av LeRoy R. och Ann W. Hafen, s. 139.
5. Lucy Meserve Smith, i *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women's History* (2016), red. av Jill Mulvey Derr och andra, s. 217, 218, standardiserad stavning och interpunktion; se även *Döttrar i mitt rike*, s. 37.
6. Se "Facts and Figures about Refugees",

unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.

7. "40 Ways to Help Refugees in Your Community", 9 sep. 2015, mormonchannel.org.
8. E-post från Yvette Buggingo, 12 mars 2016.
9. Rosemary M. Wixom, "Att upptäcka det gudomliga inom oss", *Liahona*, nov. 2015, s. 8. Emily Woodmansee, en av de räddade 1856 i Willies handkärrekompani, beskrev gudomlig natur så här (litet ändrat av mig): *Den uppgift vi fått är att tjäna likt änglar, ett kall som vi fullgör i stort och i smått. Att frikostigt ge [kristuslik] kärlek till andra ger glädje och lycka i rikaste mått.* ("Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199)
10. Russell M. Nelson, "En vädjan till mina systrar", *Liahona*, nov. 2015, s. 96, 97.
11. Mosiah 18:9.
12. Se Mosiah 4:27.
13. Mosiah 4:27.
14. 3 Mos. 19:34.
15. Hebr. 13:2.
16. Matt. 25:35–36.
17. Se Luk. 21:1–4.
18. Luk. 10:37.
19. Begravningsgudstjänst för Rosemary Curtis Neider, jan. 2015.
20. Henry B. Eyring, "Värdgivaren", *Liahona*, nov. 2012, s. 124.
21. Mark. 14:6, 8.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Förlita dig på den Ande som leder till att göra gott

Vi kommer närmare Frälsaren när vi av ren kärlek tjänar andra åt honom.

Jag är tacksam att få vara tillsammans med er under den här kvällen av gudsdyrkan, reflektion och hängivenhet. Vi har bett tillsammans. Vår himmelske Fader har hört oss. Vi har kommit ihåg vår Frälsare, Herren Jesus Kristus när vi har rörts av lovsångerna till honom. Vi har inspirerats till att göra mer för att hjälpa vår Mästare i hans arbete att hjälpa och trösta vår himmelske Faders barn.

Vår önskan att tjäna andra har blivit större genom vår tacksamhet för det som Frälsaren har gjort för oss. Det är därför våra hjärtan sväller i oss när vi hör orden sjungas: "Så rikt har du välsignat mig, o Herre kär. Jag vill nu dela med mig så som du mig lär."¹ I kung Benjamins storslagna predikan i Mormons bok utlovade han denna känsla av tacksamhet (se Mosiah 2:17–19).

När vår tro på Jesus Kristus leder till att vi med rätta känner glädjen av hans förlåtelse, får vi en önskan att tjäna andra åt honom. Kung Benjamin lärde att förlåtelse inte är något som sker vid ett enstaka tillfälle.

Han sa så här: "Och se, för dessa tings skull som jag har talat till er – det vill säga för att ni skall behålla era synders förlåtelse från dag till dag så att ni kan vandra utan skuld inför Gud

– vill jag att ni skall ge av era ägodelar till de fattiga, var och en alltefter vad han har, till att föda de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och lindra deras nöd, både andligt och timligt, alltefter deras behov" (Mosiah 4:26).

Almas ädla kamrat Amulek undervisade också om sanningen att vi måste fortsätta tjäna Herren för att behålla vår förlåtelse: "Och se, mina älskade bröder, nu säger jag er: Tro inte att detta är allt. Ty om ni, när ni har gjort allt detta, avvisar de behövande och de nakna och inte besöker de sjuka och lidande och inte ger av era ägodelar, om ni har några, till dem som står i behov – jag säger er att om ni inte gör något av detta, se, då är er bön förgäves och till ingen nytta för er, och ni är hycklare som förnekar tron" (Alma 34:28).

I kväll har jag tänkt på kvinnorna i mitt liv. Det finns 31 kvinnor och flickor i vår släkt. De börjar med min

fru och går vidare till våra tre nyaste barnbarnsbarn. En del av dem är med oss i kväll. Fem är under tolv år. Det här är kanske deras första möte i konferenscentret med systerarna i Frälsarens kyrka. Var och en av dem tar egna minnen och åtaganden med sig från denna upplevelse i kväll.

Det finns tre minnen och tre åtaganden som jag ber ska följa dem genom livet och till och med bortom det. Minnena består av känslor. Och åtagandena består av sådant som ska göras.

Den viktigaste känslan är kärlek. Ni har känt kärleken från de framstående kvinnliga ledarna som har talat. Och ni har genom Anden känt att de älskar er utan att ens känna er, eftersom de har känt vår himmelske Faders och Frälsarens kärlek till er. Det är därför de så gärna vill tjäna er och vill att ni ska ta emot de välsignelser som Gud önskar ge er.

Ni har känt kärlek till andra i kväll – till vänner, skolkamrater, grannar och kanske till någon som nyss kommit in i ert liv, en främling. Denna känsla av kärlek är en gåva från Gud. Skrifterna kallar den "Kristi rena kärlek" (Moro. 7:47). Ni har känt den kärleken i kväll och ni kan få känna den ofta om ni söker den.

Den andra känslan ni har haft i kväll är den Helige Andens inflytande. Denna dag har systerarna lovat er att den Helige Anden ska leda er till att utföra det tjänande som Herren vill att ni ska utföra åt honom. Ni har genom Anden känt att deras löfte är från Gud och att det är sant.

Herren sa: "Och se, sannerligen, sannerligen säger jag dig: Förлита dig på den Ande som leder till att göra gott – ja, till att handla rättfärdigt, att vandra i ödmjukhet och att döma rättfärdigt, och detta är min Ande" (L&F 11:12).

Ni kanske har välsignats på det sättet i kväll. Under det här mötet kom ni kanske att tänka på någon som behöver hjälp. Det kanske bara var en flyktig tanke, men tack vare det ni hört i kväll så ber ni om det och litar på att Gud leder er till att göra det goda som han önskar för dem. När sådana böner blir ett mönster i era liv förändras ni och andra till det bättre.

Den tredje känslan som ni har haft i kväll är att ni vill vara närmare Frälsaren. Till och med den yngsta flickan här måste ha känt hur verklig sångens inbjudan är: "Kom, följ mig", så orden löd, ... att vi i renhet vandra må uti hans spår."²

Så det första ni måste bestämma er för att göra, med de här känslorna, är att gå ut och tjäna med vetskap om att ni inte går ensamma. När ni vill trösta och tjäna någon i Frälsarens ställe, bereder han vägen framför er. Men, som alla återvända missionärer här i kväll kan berätta, det betyder inte att varje person bakom varje dörr är

beredd att välkomna er, eller att varje person ni försöker tjäna tackar er. Men Herren ska gå framför ert ansikte för att bereda vägen.

Gång på gång har president Thomas S. Monson sagt att han vet att Herrens löfte är verkligt: "Och den som tar emot er, hos honom skall även jag vara, ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er" (L&F 84:88).

Han går till exempel framför er genom att förbereda hjärtat hos en person som han har bett er tjäna. Han förbereder också era hjärtan.

Ni upptäcker också att Herren placerar hjälpare vid er sida: på er högra och på er vänstra sida och runtomkring er. Ni går inte ensamma för att tjäna andra åt honom.

Han gjorde det för mig i kväll. Herren ordnade med en "sky av vittnen" (Hebr. 12:1), både genom ord och

musik, för att kombinera och mångdubbla kraften i det som han ville att jag skulle säga. Jag behövde bara se till att min del passade in i hans komposition. Jag hoppas och ber att ni ska känna tacksamhet och glädje när Herren sammanför er med andra för att tjäna honom.

När ni får uppleva det här ofta, och det får ni, kommer ni att le igenkännande, precis som jag gör, varje gång vi sjunger om att verket är "ljuvligt"³.

Ni kommer också att le när ni minns den här versen: "Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt. 25:40).

Det andra ni behöver göra är att komma ihåg Herren när ni tjänar åt honom. Herren går inte bara framför våra ansikten och skickar änglar som tjänar med oss, utan han känner även trösten vi ger andra som om vi hade gett den till honom.

Varje Guds dotter som hör och tror på budskapen i det här mötet frågar: "Vad vill Herren att jag ska göra för att hjälpa honom bistå de nödställda?" Varje systers situation är unik. Det gäller för min lilla skara döttrar, svärdöttrar, barnbarn och barnbarnsbarn. För dem och för alla

vår himmelske Faders döttrar upprepar jag syster Linda K. Burtons råd.

Hon har uppmanat er att ni ska be i tro för att få veta vad Herren vill att ni ska göra i era omständigheter. Och så talade hon om det ljuva trösterika löfte som Herren själv gav kvinnan som kritiserades för att hon smorde hans huvud med dyr olja, när det kunde ha sålts för att hjälpa de fattiga.

"Men Jesus sade: 'Låt henne vara! Varför oroar ni henne? Hon har gjort en god gärning mot mig.

De fattiga har ni alltid hos er, och när ni vill kan ni göra gott mot dem, men mig har ni inte alltid.

Hon har fullgjort sin uppgift. I förväg har hon smort min kropp till begravningen.

Amen säger jag er: Överallt i världen där evangeliet predikas, skall man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne" (Mark. 14:6–9).

Det här korta skriftstället är ett ljuvligt och vist råd till Herrens rikets trofasta systrar i tumultartade tider. Ni ber för att få veta vem Fadern vill att ni ska tjäna av kärlek till honom och till vår Frälsare. Och ni förväntar er inte offentligt erkännande utan följer kvinnans exempel i Markusevangeliet, vars gärning för att hedra världens

Frälsare blev ihågkommen men inte hennes namn.

Mitt hopp är att systrarna i vår familj ska göra sitt bästa för att tjäna de behövande av kärlek till Gud. Och det tredje jag hoppas på att de gör är att de inte ska skryta om sina goda gärningar. Jag ber att de ska ta emot Herrens råd, när han sa – något som jag är säker på att vi alla behöver höra:

"Akta er för att utföra goda gärningar för att människor skall se er. Då får ni ingen lön hos er Fader i himlen."

Och sedan sa han:

Nej, när du ger en gåva, låt inte din vänstra hand veta vad den högra gör, så att din gåva ges i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig öppet" (se Matt. 6:1, 3–4).

Min bön för rikets systrar, var de än är och oavsett deras omständigheter, är att deras tro på Frälsaren och tacksamhet för hans försoning ska leda dem till att göra allt de kan för dem som Gud bett dem att tjäna. När de gör det lovar jag att de går framåt på vägen mot att bli heliga kvinnor, som Frälsaren och vår himmelske Fader ska välkomna varmt och belöna öppet.

Jag vet att detta är den uppståndne Jesu Kristi kyrka. Han har uppstått. Han betalade priset för alla våra synder. Jag vet att tack vare honom kommer vi att uppstå och kan få evigt liv. President Thomas S. Monson är Herrens levande profet. Vår himmelske Fader hör och besvarar våra böner. Jag vittnar om att vi kommer närmare Frälsaren när vi, av ren kärlek, tjänar andra åt honom. Det är mitt fasta vittnesbörd, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Så rikt har du välsignat mig", *Psalmer*, nr 149.
2. "Kom, följ mig", *Psalmer*, nr 79.
3. "Ljvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Där två eller tre är samlade

Om du lyssnar med anden finner du att ditt hjärta uppmjukas, din tro stärks och din förmåga att älska Herren ökar.

Mina älskade bröder och systrar, jag välkomnar er till den 186:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag gläds åt att vara med er och jag välkomnar er varmt.

Jag är tacksam för att ni har kommit till konferensen för att få känna inspiration från Herren och känna er närmare vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus.

Samlade i det här mötet, som omfattar hela världen, finns miljontals av Jesu Kristi lärjungar som slutit förbund att alltid minnas honom och tjäna honom. Genom den moderna teknikens under försvinner skillnaderna i tid och avstånd. Vi möts som om vi alla var tillsammans i en enda väldig sal.

Men ännu viktigare än att vi samlas tillsammans, är i vems namn vi gör det. Herren lovade att trots det stora antalet av hans lärjungar på jorden i dag, skulle han vara nära var och en. Han sa till sin lilla grupp efterföljare 1829: "Sannerligen, sannerligen säger jag er ...: Där två eller tre är samlade i mitt namn ... se, där är jag mitt ibland dem – och på samma sätt är jag mitt ibland er" (L&F 6:32).

Vi är nu fler än en eller två. En stor skara av hans lärjungar har samlats till denna konferens, och som utlovat är Herren mitt ibland oss. Eftersom han är en uppstånden och förhärligad varelse, närvarar han inte fysiskt överallt där de heliga samlas. Men genom Andens

kraft kan vi känna att han är med oss här i dag.

Var och när vi känner Frälsarens närhet beror på var och en av oss. Han gav den här undervisningen:

"Och vidare: Sannerligen säger jag er, mina vänner: Jag ger er dessa ord att begrunda i era hjärtan, med detta bud som jag ger er att ni skall åkalla mig medan jag är nära.

Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig, be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er" (L&F 88:62–63).

Jag vet åtminstone två personer som lyssnar i dag, som önskar den välsignelsen av hela hjärtat. De försöker uppriktigt komma närmare Herren under den här konferensen. Båda skrev till mig – deras brev kom till mitt kontor samma vecka – med vädjan om samma slags hjälp.

De är båda omvända till kyrkan och har tidigare fått tydliga vittnesbörd om

Gud Faderns och hans Son Jesu Kristi, världens Frälsares, kärlek. De visste att profeten Joseph Smith organiserade kyrkan genom direkt uppenbarelse från Gud och att det heliga prästadömetts nycklar var återgivna. Båda hade ett vittnesbörd om att nycklarna finns i kyrkan i dag. De bar sitt högtidliga vittnesbörd för mig i skrift.

Ändå klagade båda över att känslorna av kärlek till Herren och hans kärlek till dem hade minskat. Båda ville av hela sitt hjärta att jag skulle hjälpa dem återfå den glädje och den känsla av att vara älskade som de hade när de kom in i Guds rike. Båda uttryckte en rädsla att de prövningar och svårigheter de mötte till sist skulle övervinna deras tro om de inte till fullo kunde återfå de här känslorna av kärlek till Frälsaren och hans kyrka.

De är inte ensamma om det bekymret, inte heller är prövningen ny. Under sin verksamhet på jorden gav Frälsaren oss liknelsen om sådden och såningsmannen. Det som såddes var Guds ord.

Såningsmannen var Herren. Såddens överlevnad och tillväxt berodde på jordmånens tillstånd. Ni minns hans ord:

”Och när han sådde, föll en del vid vägen, och fåglarna kom och åt upp det.

En del föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord. Det sköt genast upp, eftersom det inte hade djup jord.

Men när solen steg, förbrändes det och vissnade bort, därför att det inte hade någon rot.

En del föll bland tistlar, och tistlarna växte upp och kvävde det.

Men en del föll i god jord och bar frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt.

Hör, du som har öron” (Matt. 13:4–9).

Återigen: Fröet är Guds ord. Jorden är hjärtat hos den som tar emot fröet.

Vi har alla mycket gemensamt med de underbara personer som skrev till mig och bad om hjälp och uppmuntran. Vi har alla fått frön, eller Guds ord,

sådda i hjärtat en gång. För en del var det i barndomen, när våra föräldrar inbjöd oss att bli döpta och konfirmerade av män med myndighet. Andra av oss undervisades av Guds kallade tjänare. Alla kände vi att fröet var gott och kände till och med hjärtat svälla i oss och upplevde glädje när vårt hjärta och vårt sinne verkade vidgas.

Vi har alla fått vår tro prövad genom att dyrbara välsignelser hållits tillbaka, genom elaka angrepp från dem som vill förgöra vår tro, genom frestelser att synda eller själviska intressen som förminskat våra ansträngningar att vårda och mjuka upp hjärtats andliga djup.

De som är sorgsna över förlusten av den glädje de tidigare känt är välsignade. Vissa märker inte hur tron inom dem vissnar bort. *Satan är listig*. Han säger till dem som han vill göra olyckliga att den glädje de en gång kände var barnligt självbedrägeri.

I dag är mitt budskap till oss alla att det finns ett dyrbart tillfälle under de närmaste dagarna att välja att låta våra

hjärtan uppmjukas och ta emot och vårda fröet. Fröet är Guds ord, som utgjuts över oss alla som lyssnar, ser och läser det som sägs under den här konferensen. Musiken, talen och vittnesbörden har förberetts av Guds tjänare som ivrigt sökt den Helige Andens ledning under sina förberedelser. De har bett längre och mer ödmjukt allteftersom konferensdagarna närmat sig.

De har bett om att få kraft till att uppmuntra er till att göra val som i era hjärtan skapar en fruktbar jordmån där Guds goda ord kan växa och ge frukt. Om du lyssnar med anden finner du att ditt hjärta uppmjukas, din tro stärks och din förmåga att älska Herren ökar.

Ditt val att be i hjärtats uppriktighet kommer att förändra din upplevelse under konferensmötena och de dagar och månader som följer.

Många av er har redan börjat. Vid mötets början gjorde ni mer än att lyssna till bönen. Ni instämde med er tro i vädjan att vi skulle få åtnjuta välsignelsen att få den Helige Anden utgjuten över oss. När ni tillade er tysta vädjan i Jesu Kristi namn, kom ni närmare honom. Detta är hans konferens. Endast den Helige Anden kan ge de välsignelser som Herren önskar för vår del. I sin kärlek till oss har han lovat att vi kan känna att:

”vad de än talar när de manas av den Helige Anden skall vara helig skrift, skall vara Herrens vilja, skall vara Herrens sinne, skall vara Herrens ord, skall vara Herrens röst och Guds kraft till frälsning.

Se, detta är Herrens löfte till er, o ni mina tjänare.

Var därför vid gott mod och frukta inte, ty jag, Herren, är med er och skall stå vid er sida, och ni skall bära vittnesbörd om mig, ja, Jesus Kristus, att jag är den levande Gudens Son, att jag

var, att jag är och att jag skall komma” (L&F 68:4–6).

Ni kan be och bidra med er tro varje gång en Guds tjänare går fram till talarstolen, så att Herrens löfte i Läran och förbunden kapitel 50 blir uppfyllt:

”Sannerligen säger jag er: Den som är ordinerad av mig och utsänd att predika sanningens ord genom Hjälparen, genom sanningens Ande, predikar han genom sanningens Ande eller på annat sätt?

Och om det sker på något annat sätt är det inte av Gud.

Och vidare: Den som tar emot sanningens ord, tar han emot det genom sanningens Ande eller på något annat sätt?

Om det sker det på något annat sätt är det inte av Gud.

Varför kan ni då inte förstå och veta att den som tar emot ordet genom sanningens Ande, tar emot det som det predikas genom sanningens Ande?

Därför förstår den som predikar och den som tar emot varandra, och båda blir uppbyggda och gläds med varandra” (L&F 50:17–22).

Du kan be när kören ska börja sjunga. Dirigenten, organisterna och körmedlemmarna har bett och övat med en bön i hjärtat och med tro på att musiken och orden ska uppmjuka hjärtan och förstärka deras kraft att bygga upp andras tro. De framträder för Herren som om de stod inför honom och de ska veta att vår himmelske Fader hör dem lika säkert som han hör deras personliga böner. Tillsammans har de arbetat med kärlek för att besanna

Frälsarens löfte till Emma Smith: "Ty min själ gläder sig åt hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är en bön till mig, och den skall besvaras med en välsignelse på deras huvuden" (L&F 25:12).

Om du inte bara lyssnar utan också ber när de sjunger, kommer din bön och deras bön att besvaras med välsignelser på både ditt och deras huvuden. Du känner då välsignelsen av Frälsarens kärlek och gillande. Alla som förenar sig i den lovprisningen känner sin kärlek till honom växa.

Du kanske vill be när talaren verkar närma sig slutet på sitt tal. Han eller hon ber inom sig till Fadern att den Helige Anden ska ge honom eller

henne de vittnesbördets ord som lyfter lyssnarnas hjärtan, hopp och beslutsamhet att alltid minnas Frälsaren och hålla de bud som han har gett oss.

Vittnesbördet blir mer än en sammanfattning av talet. Det blir en bekräftelse av vissa sanningar som Anden kan bringa till deras hjärtan som ber om hjälp, om gudomlig vägledning och om att få ta emot Kristi rena kärlek.

Sant vittnesbörd ges till talarna. Deras ord är kanske få, men de går in i hjärtat hos den ödmjuka lyssnaren som kommit till konferensen hungrande efter Guds goda ord.

Jag vet av erfarenhet vad goda människors tro kan göra för att föra

fram ord från Anden vid slutet av ett tal. Mer än en gång har någon sagt till mig efter mitt vittnesbörd: "Hur visste du vad jag verkligen behövde veta?" Jag har lärt mig att inte bli förvånad när jag inte kan minnas att jag sagt de orden. Jag talade vittnesbördets ord, men Herren var där och gav dem till mig i det ögonblicket. Löftet att Herren ska ge oss orden i samma ögonblick är särskilt tillämpligt på vittnesbördet (se L&F 24:6). Lyssna uppmärksam på de vittnesbörd som bärs under denna konferens – då känner du dig närmare Herren.

Ni märker att jag kommer allt närmare huvudpunkten i det budskap jag försökt överföra med ett vittnesbörd om sanningen. Era böner hjälper mig få de vittnesbördets ord som kan hjälpa någon som längtar efter svar på sin fråga.

Jag lämnar er mitt vittnesbörd om att vår himmelske Fader, den store Elohim, älskar oss och känner oss, var och en. Under hans ledning var hans Son, Jehova, skaparen. Jag vittnar om att Jesus av Nasaret föddes som Guds Son. Han botade sjuka, gav blinda synen och uppreste döda. Han betalade priset för alla synder som begåtts av vår himmelske Faders barn, födda in i dödligheten. Han bröt dödens band åt oss alla när han uppsteg ur graven den där första påskdagen. Han lever i dag, en Gud – uppstånden och härlig.

Det här är den enda sanna kyrkan och han är dess främsta hörnsten. Thomas S. Monson är hans profet för hela världen. De profeter och apostlar ni ska få höra under denna konferens talar för Herren. De är hans tjänare, bemyndigade att handla på hans vägnar. Han går före sina tjänare i världen. Det vet jag. Och det vittnar jag om i hans namn, ja, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Mary R. Durham

nyligen avlöst som andra rådgivare i
Primärföreningens generalpresidentskap

Barnets vägledande gåva

*Hur kan vi lära våra barn att sparka av sig världsliga influenser
och förlita sig till Anden?*

En ung pappa höll bokstavligen på att sjunka. Han, hans två barn och hans svärfar hade begett sig ut för att promenera runt en sjö. De var omgivna av majestätiska tallbevuxna berg och himlen var blå med mjuka vita moln som utstrålade skönhet och frid. När barnen blev varma och trötta bestämde sig de två männen för att ta barnen på ryggen och simma den korta sträckan över sjön.

Det verkade lätt – fram till det ögonblick då pappan började känna att han drogs neråt, att allt blev så tungt. Vattnet tryckte ner honom mot sjöns botten och han började känna sig desperat. Hur skulle han hålla sig flytande – med sin dyrbara dotter på ryggen dessutom?

Hans röst ebbade ut i fjärran när han ropade. Hans svärfar var för långt bort för att besvara en desperat vädjan om hjälp. Han kände sig ensam och hjälplös.

Tänk att känna sig så ensam som han gjorde, att inte ha något att hålla fast vid och att kämpa desperat för sitt eget och sitt barns liv! Tyvärr upplever vi alla i någon grad den här känslan när vi befinner oss i situationer där vi desperat behöver få hjälp för att överleva och rädda dem vi älskar.

Nästan i panik insåg han att hans vattenfyllda skor tyngde ner honom. Samtidigt som han försökte hålla sig flytande började han försöka få av sig sina tunga skor. Men det var som om de sög sig

fast. Skosnörena hade svällt av vattnet, vilket gjorde greppet ännu fastare.

I det som kunde ha varit hans sista desperata ögonblick lyckades han kränga av sig skorna, som till sist släppte greppet och snabbt sjönk till sjöns botten. Fri från den tyngd som hade dragit honom neråt började han omedelbart ta sig och sin dotter uppåt. Han kunde nu simma framåt mot tryggheten på andra sidan sjön.

Ibland kan vi alla känna det som om vi håller på att drunkna. Livet kan vara tungt. Vi lever i "en stökig och hektisk värld ... Om vi inte är försiktiga kan världsliga ting tränga bort det som är andligt."¹

Hur kan vi följa den här pappans exempel och sparka av oss några av de

världens bördor vi bär med oss, så att vi kan hålla våra barns huvuden och våra egna bekymrade sinnen ovanför vattenytan? Hur kan vi, som Paulus sa, "lägga bort allt som tynger"?² Hur kan vi förbereda våra barn för dagen när de inte längre kan klamra sig fast vid oss och våra vittnesbörd, när det är de som simmar?

Ett svar kommer när vi värdesätter den här gudomliga källan till styrka. Det är en källa som ofta underskattas, trots att den kan användas dagligen för att lätta vår börda och vägleda våra dyrbara barn. Den källan är den Helige Andens vägledande gåva.

Vid åtta års ålder kan barnen få uppleva dopet. De lär sig om och ingår

förbund med Gud. Deras nära och kära omger dem när de sänks ner och kommer upp ur dopbassängen med en känsla av stor glädje. Sedan får de den Helige Andens utesägliga gåva, en gåva som ständigt kan leda dem om de lever för den välsignelsen.

Äldste David A. Bednar har sagt: "Förrättningens enkelhet kan göra att vi förbiser dess betydelse. Dessa fem ord – 'ta emot den Helige Anden' – är inte ett passivt uttalande utan ett åläggande från prästadömet – en bemyndigad uppmaning att vi ska verka av oss själva och utan att påverkas av annat."³

Barn har en naturlig önskan att göra gott och vara goda. Vi kan känna deras oskuld, deras renhet. De är också mycket mottagliga för den stilla, milda rösten.

I 3 Nephi 26 visade Frälsaren oss vilken andlig förmåga barn har:

"Han löste deras tungor, och de talade stora och förunderliga ting till sina fäder, ännu större än dem han hade uppenbarat för folket. ...

De både såg och hörde dessa barn. Ja, till och med spädbarn öppnade sina munnar och uttalade förunderliga ting."⁴

Hur kan vi som föräldrar öka våra små barns andliga förmåga? Hur lär vi dem att sparka av sig världsliga influenser och förlita sig till Anden när vi inte är med dem och de är ensamma i livets djupa vatten?

Låt mig komma med några förslag.

För det första kan vi uppmärksamma våra barn på när de hör och känner Anden. Låt oss gå tillbaka till Gamla testamentets tid och se hur Eli gjorde just det för Samuel.

Den unge Samuel hörde två gånger en röst och sprang till Eli och sa: "Här är jag."

"Jag har inte ropat", svarade Eli.

Men "Samuel kände ännu inte Herren, och Herrens ord hade ännu inte blivit uppenbarat för honom".

Efter den tredje gången förstod Eli att Herren hade ropat på Samuel och sa till Samuel att säga: "Tala Herre, din tjänare hör."⁵

Samuel började uppfatta, känna igen och lystra till Herrens röst. Men den här unge pojken började inte förstå förrän Eli hjälpte honom känna igen den. Och när Samuel fått undervisning kunde han bättre lära känna den stilla, milda rösten.

För det andra kan vi förbereda våra hem och våra barn att känna den stilla, milda rösten. "Många som undervisar i främmande språk anser att barn bäst lär sig ett språk genom 'immersion', varvid de omges av andra som talar språket och förväntas tala det själva. De lär sig inte bara att uttala orden utan lär sig tala flytande och till och med att tänka på det nya språket. Den bästa miljön för 'immersion' i andlig utbildning är hemmet, där andliga principer kan utgöra grunden för det vardagliga livet."⁶

"Du skall inskräpa [Herrens ord] hos dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp."⁷ När våra familjer genomsyras av Anden

håller det våra barns hjärtan öppna för hans inflytande.

För det tredje kan vi hjälpa våra barn att förstå hur Anden talar till dem. Joseph Smith lärde: "Om han kommer till ett litet barn, anpassar han sig efter det lilla barnets språk och förmåga."⁸ En mamma upptäckte att eftersom barn lär sig på olika sätt – en del lär sig visuellt, auditivt, taktilt eller kinestetiskt – insåg hon, ju mer hon observerade sina barn, att den Helige Anden undervisar hennes barn på de sätt som var och en av dem lär sig bäst på.⁹

En annan mamma berättade hur hon hjälpt sina barn lära sig att känna igen Anden. "Ibland", skrev hon, "inser inte [barn] att en återkommande tanke, en känsla av tröst när de gråtit, eller hågkomsten av något vid precis rätt tillfälle alla är sätt varpå den Helige Anden kommunicerar [med dem]." Hon fortsätter: "Jag lär mina barn att fokusera på vad de känner [och handla därefter]."¹⁰

När våra barn uppfattar och känner igen Anden får de andlig förmåga och rösten de lär känna blir tydligare och tydligare för dem. Det blir som äldste Richard G. Scott sa: "När du får erfarenhet och framgång genom Andens

vägledning, kan din tillit till intrycken du får bli säkrare än din tillit till det du ser eller hör."¹¹

Vi behöver inte vara rädda när vi ser våra barn gå ned i livets vatten, för vi har hjälpt dem att göra sig av med världsliga bördor. Vi har lärt dem leva för Andens vägledande gåva. Den här gåvan fortsätter att lätta de bördor de bär och leder dem tillbaka till deras himmelska hem, om de lever för och följer dess maningar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph B. Wirthlin, "Den ousägliga gåvan", *Liahona*, maj 2003, s. 27.
2. Hebr. 12:1.
3. David A. Bednar, "Ta emot den Helige Anden", *Liahona*, nov. 2010, s. 95.
4. 3 Ne. 26:14, 16.
5. Se 1 Sam. 3:4–10.
6. Se C. Terry och Susan L. Warner, "Hjälpa barnen höra den stilla, milda rösten", *Nordstjärnan*, aug. 1994, s. 27.
7. 5 Mos. 6:7.
8. Joseph Smith, i *History of the Church*, 3:392.
9. Se Merrilee Browne Boyack, "Hjälpa barn känna igen den Helige Anden", *Liahona*, dec. 2013, s. 10–12.
10. Se Irinna Danielson, "How to Answer the Toughest 'Whys' of Life", 30 okt. 2015, lds.org/blog.
11. Richard G. Scott, "Att få andlig vägledning", *Liahona*, nov. 2009, s. 7.

Äldste Donald L. Hallstrom
i presidentskapet för de sjuttio

Jag är ett Guds barn

Att rätt förstå vår himmelska härkomst är väsentligt för upphöjelse.

Vår mest grundläggande lära innefattar kunskapen om att vi är barn till en levande Gud. Därför är ett av hans heligaste namn Fader – vår himmelske Fader. Den läran har förkunnats tydligt av profeter genom tiderna:

- När Mose frestades av Satan avvisade han honom och sa: "Vem är du? Ty se, jag är en *Guds son*."¹
- Psalmisten förkunnade för Israel: "Ni är alla *den Högstes söner*."²
- Paulus sa till atenarna på Areopagen att de var "*av Guds släkt*"³.
- Joseph Smith och Sidney Rigdon fick en syn där de såg Fadern och Sonen, och en himmelsk röst förkunnade att världarnas invånare är "*födda som söner och döttrar åt Gud*"⁴.
- 1995 bekräftade 15 levande apostlar och profeter: "Alla människor ... är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en *älskad son eller dotter till himmelska föräldrar*."⁵
- President Thomas S. Monson har vittnat: "Vi är *söner och döttrar till en levande Gud*. ... Vi kan inte uppriktigt ha denna övertygelse utan att känna en nyfunnen stor styrka och kraft."⁶

Den läran är så grundläggande, så ofta nämnd och så okonstlat enkel att

den kan verka alldaglig, när den egentligen är något av den mest enastående kunskap vi kan få. Att rätt förstå vår himmelska härkomst är väsentligt för upphöjelse. Det är grundläggande för att vi ska kunna förstå den härliga frälsningsplanen och ge näring åt tron på Faderns förstfödde, Jesus Kristus och hans barmhärtiga försoning.⁷ Vidare ger den oss fortsatt motivation att ingå och hålla våra nödvändiga eviga förbund.

Med några få undantag kan alla på detta möte, utan utskriven text eller noter sjunga "Jag är Guds lilla barn".⁸ Den älskade psalmen är en av de mest sjungna i kyrkan. Men den avgörande frågan är: "Vet vi *verkligen* det?" Vet vi det i vårt sinne och i vårt hjärta och i vår själ? Är vår himmelska härkomst vår första och främsta identitet?

Här på jorden identifierar vi oss på många olika sätt, till exempel genom vår födelseort, vår nationalitet och vårt språk. Några identifierar sig också med sitt yrke eller sin hobby. Dessa jordiska identiteter är inte fel *så länge de inte ersätter eller kommer i vägen för vår eviga identitet* – den som en son eller dotter till Gud.

När vårt yngsta barn var sex år och gick i första klass, gav läraren barnen en skrivövning som skulle göras i klassrummet. Det var oktober, månaden för Halloween, en dag som firas

i vissa delar av världen. Det är inte min favoritdag, men jag antar att det kan finnas några harmlösa och ursäktande aspekter av Halloween.

Läraren delade ut ett papper till var och en av de unga eleverna. Högst upp fanns en handritad teckning av en sagohäxa (som sagt, det här är inte min favoritdag) som stod över en kokande gryta. Frågan som ställdes på sidan för att stimulera barnens fantasi och testa deras begynnande skrivarförmåga var: "Du har just druckit en bägare av häxans brygd. Vad hände med dig?" Notera att jag inte berättar detta som en rekommendation för lärare.

"Du har just druckit en bägare av häxans brygd. Vad hände med dig?" Med sitt bästa nybörjarberättande skrev vår lilla flicka: "Jag dör och kommer till himlen. Jag tycker om den platsen. Jag skulle tycka om det för det är det bästa stället att vara på för att man är med vår himmelske Fader." Svaret var troligen en överraskning för läraren, men när vår dotter kom hem med den färdiga uppgiften såg vi att hon hade fått en stjärna, högsta betyg.

I verkliga livet möter vi riktiga, inte påhittade svårigheter. Det finns smärta – fysisk, känslomässig och andlig. Djupa sorger uppstår när omständigheterna är väldigt annorlunda än vi hade förväntat oss. Vi upplever det som orättvist när vi inte tycks förtjäna vår situation. Vi blir besvikna när någon vi litat på sviker oss. Bakslag i hälsa och ekonomi kan förvirra oss. Vi kan ifrågasätta saker i läran eller i historien när de övergår vår nuvarande kunskap.

När svåra situationer uppstår, vad är då vår första reaktion? Är det förvirring, tvivel, eller drar vi oss andligen tillbaka? Är det ett slag mot vår tro? Skyller vi på Gud eller på andra för våra omständigheter? Eller är vår första reaktion att minnas vilka vi är – att vi

är barn till en kärleksfull Gud? Litar vi också fullkomligt på att han tillåter visst timligt lidande *just därför* att han vet att det hjälper oss, liksom en guldsmeds eld, att bli som han och få vår eviga arvedel?"

Jag var nyligen på ett möte med äldste Jeffrey R. Holland. I sin undervisning om principen att jordelivet kan vara smärtsamt men att våra prövningar har ett evigt syfte – även om vi inte förstår det just då – sa äldste Holland: "Du kan få det du vill ha, eller så kan du få något bättre."

För fem månader sedan reste min hustru Diane och jag till Afrika med äldste David A. Bednar och hans fru.

Det sjätte och sista landet vi besökte var Liberia. Liberia är ett fantastiskt land med ett ädelt folk och en rik historia, men det har inte varit lätt där. Decennier av politisk instabilitet och inbördeskrig har förvärrat fattigdomens plåga. Utöver det krävde den fruktade sjukdomen Ebola nästan 5 000 liv där under sitt senaste utbrott. Vi var de första av kyrkans ledare utanför området som besökte huvudstaden Monrovia sedan Världshälsoorganisationen meddelat att det var ofarligt efter Ebolakrisen.

En väldigt varm och fuktig söndagsmorgon åkte vi till en hyrd möteslokal i stadens centrum. Alla tillgängliga stolar

Sedan ökade volymen och den andliga kraften när 4 100 röster sjöng den sjunde versen och förkunnade:

*"Den själ, som till Jesus sin lit haver satt,
skall icke förgätas i mörker och natt,
men han skall befrias trots helvetes makt,
förmedelst min nåde, förmedelst min
nåde,
förmedelst min nåde, jag evigt det sagt!"¹⁰*

Genom en av de mest anmärkningsvärda andliga händelserna i mitt liv lärde jag mig något ytterst viktigt den dagen. Vi lever i en värld som kan få oss att glömma vilka vi verkligen är. Ju fler störningar som omger oss, desto lättare är det att behandla lättvindigt, sedan bortse från och sedan glömma vår förbindelse med Gud. De heliga i Liberia har lite, materiellt sett, och ändå verkar de ha allt, andligt sett. Det vi fick se den dagen i Monrovia var en grupp söner och döttrar till Gud som visste att de var det!

I världen i dag, oavsett var vi bor och vilka våra omständigheter är, så är det av yttersta vikt att vår främsta identitet är den som Guds barn. När vi *vet* det kan vår tro stärkas, vi motiveras att ständigt omvända oss och vi får styrka att vara "ståndaktiga och orubbliga" genom hela jordelivet.¹¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER.

1. Mose 1:13; kursivering tillagd.
2. Ps. 82:6; kursivering tillagd.
3. Apg. 17:29; kursivering tillagd.
4. L&F 76:24; kursivering tillagd.
5. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129; kursivering tillagd.
6. Thomas S. Monson, "Kanmariefåglar med grått på vingarna", *Liahona*, juni 2010, s. 4; kursivering tillagd.
7. Se Kol. 1:13–15.
8. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
9. Se Mal. 3:2.
10. "En grundval blev lagd", *Sånger*, nr 178.
11. Mosiah 5:15.

ställdes upp, totalt 3 500 sittplatser. Den slutliga räkningen visade 4 100 närvarande. Nästan alla som kom hade rest till fots eller med något obekvämt allmänt färdmedel. Det var inte enkelt för de heliga att samlas. Men de kom. De flesta kom flera timmar före utsatt mötestid. När vi kom in i lokalen var den andliga atmosfären elektrisk! De heliga var redo att bli undervisade.

När en talare citerade ett skriftställe, sa medlemmarna det högt. Oberoende av om skriftstället var långt eller kort svarade hela församlingen unisont. Vi rekommenderar inte nödvändigtvis detta, men det var förvisso imponerande att de kunde göra det. Och kören – den var mäktig. Med en entusiastisk körledare och en 14-åring ung man vid pianot sjöng medlemmarna med kraft och styrka.

Äldste Bednar talade. Detta var förstås mötets efterlängtnade

höjdpunkt – att höra en apostel undervisa och vittna. Helt uppenbart med andlig vägledning, stannade äldste Bednar upp delvis igenom sitt tal och sa: "Kan ni 'En grundval blev lagd'?"

Det tycktes som om 4 100 röster ropade "JA!"

Sedan frågade han: "Kan ni vers 7?"

Återigen svarade hela gruppen "JA!"

Arrangemanget av den mäktiga psalmen "En grundval blev lagd", som den sjungs av Tabernakelkören, har under de senaste tio åren innefattat vers 7 som inte sjungits så ofta tidigare. Äldste Bednar sa: "Vi sjunger verserna 1, 2, 3 och 7."

Utan att tveka ställde körledaren sig upp, och ackompanjatören – en bärare av aronska prästadömet – började energiskt spela de inledande ackorden. Med ett mått av övertygelse som jag aldrig tidigare upplevt i en församlingspsalm sjöng vi verserna 1, 2 och 3.

Äldste Gary E. Stevenson
i de tolv apostlarnas kворum

Var är prästadörets nycklar och myndighet?

Prästadörets myndighet och nycklar startar motorn, öppnar himlens portar, ger himmelsk kraft och de förbund vi behöver på vår väg tillbaka till vår himmelske Fader.

Vinterns eftermiddagssol sänkte sig bakom den vidsträckta, snötäckta skidbacken. Den iskalla vinterluften bet i kinder och näsor och verkade nästan fösa oss mot bilarna på skidortens parkeringsplats. Där, i vår bekväma bil, skulle värmesystemet snart värma frusna fingrar och tår. Ljudet av snön som knarrade för varje steg vi tog bekräftade att det var mycket kallt.

Vår familj hade njutit av en rolig dag i skidbackarna och den hade nu kommit till ett frostigt slut. När vi kom till bilen letade jag i jackfickan efter mina nycklar – och sedan i en annan ficka och ännu en. "Var var nycklarna?" Alla väntade otåligt på nycklarna! Bilbatteriet var laddat och alla system – inklusive värmen – var redo för avfärd, men utan nycklarna hindrade de låsta dörrarna oss från att komma in. Utan nycklarna kunde inte motorn driva fordonet.

Just då var vi främst fokuserade på hur vi skulle kunna komma in i bilen och värma oss, men jag kunde ändå inte låta bli att tänka att det kunde finnas en lärdom här. Utan nycklar var

detta under av ingenjörskonst knappt mer än en sak av plast och metall. Bilen hade stor potential, men utan nycklar kunde den inte göra det den var gjord för.

Ju mer jag tänker på den här upplevelsen, desto djupare har liknelsen blivit för mig. Jag förundras över vår himmelske Faders kärlek till sina barn.

Jag förundras över de himmelska besöken och de storslagna visioner av evigheten som Gud förlänade Joseph Smith. Och framför allt fylls mitt hjärta av överväldigande tacksamhet för återställelsen av prästadörets myndighet och prästadörets nycklar. Utan denna återställelse vore vi utelåsta från det nödvändiga fordon som tar oss hem till kärleksfulla himmelska föräldrar. För att kunna utföra varje frälsande förrättning som rör vår förbundsväg tillbaka till vår himmelske Faders närhet krävs behörighet som ges genom prästadörets nycklar.

I maj 1829 visade Johannes Döparen sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery, förlänade dem aronska prästadömet och tilldelade dem nycklarna till det prästadömet. En kort tid därefter gav Petrus, Jakob och Johannes dem melkisedekska prästadörets nycklar.¹

Nästan sju år senare, en söndag i Kirtlands tempel, bara en vecka efter dess invigning, visade "Herren Jehova ... sig i härlighet" för Joseph och Oliver, följd av Mose, Elias och Elia

som överlämnade "sina nycklar och tidsutdelningar".² Det återställda prästadömetets myndighet och dessa nycklar hade varit förlorade i århundraden. På samma sätt som min familj var utelåst från bilen för att bilnycklarna var borta, hade även alla vår himmelske Faders barn varit utestängda från de frälsande förrättningararna i Jesu Kristi evangelium – tills en gudomlig återställelse skedde genom de här himmelska budbärarna. Aldrig någonsin igen behöver vi fråga "var är nycklarna?"

En vacker höstdag förra året besökte jag en fridfull skog i nordöstra Pennsylvania, som i skrifterna kallas Harmony, där Johannes Döparen visade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery och återställde aronska prästadömet. Jag stod också på stranden vid Susquehanna-floden där Joseph och Oliver, som förlänats myndighet och nycklar, döptes. Nära

samma flod visade sig Petrus, Jakob och Johannes och återställde melkisedekska prästadömet med tillhörande nycklar.³

Dessa platser, tillsammans med en rekonstruktion av Josephs och Emmas första hem där större delen av Mormons bok översattes, Emmas föräldrars närbelägna hem samt ett besökscenter som infogats i ett nytt möteshus, utgör platsen för prästadömetets återställelse som invigdes av president Russell M. Nelson i september förra året. Där kände jag hur verkliga och kraftfulla de himmelska händelserna var, som ägde rum på den heliga marken. Den erfarenheten fick mig att begrunda, studera och be om prästadömetets myndighet och prästadömetets nycklar, vilket gav mig en önskan att berätta för kyrkans unga män och unga kvinnor hur prästadömetets myndighet och återställda nycklar kan välsigna dem.

Först kan det vara till hjälp att känna till de här begreppen. Prästadömet eller prästadömetets myndighet har definierats som "Guds kraft och myndighet"⁴ och "den högsta makten på jorden"⁵. Prästadömetets nycklar definieras också för att vi ska förstå: "Prästadömetets nycklar är den myndighet som Gud har gett prästadömsledare att leda, övervaka och styra användandet av hans prästadöme på jorden."⁶ Prästadömetets nycklar kontrollerar användandet av prästadömetets myndighet. Förrättningar som skapar uppteckningar i kyrkan kräver nycklar och kan inte utföras utan bemyndigande. Äldste Dallin H. Oaks lärde: "Slutligen innehas alla prästadömetets nycklar av Herren Jesus Kristus, vars prästadöme det är. Han är den som bestämmer vilka nycklar som delegeras till dödliga och hur dessa nycklar ska användas."⁷

För er unga män och unga kvinnor har jag funderat över tre sätt som ni kan "hitta nycklarna" på eller använda prästadömetets nycklar och myndighet till att välsigna era liv och andras.

Det första är att förbereda er för att bli missionärer

Mina unga bröder och systrar, ni kanske inte inser det, men nycklarna till Israels insamling som återställdes till Mose möjliggör missionsarbete i vår tidsutdelning. Tänk på alla heltidsmissionärer, omkring 75 000, som arbetar ute i fältet under ledning av dessa nycklar. Med det i åtanke, kom ihåg att det aldrig är för tidigt för er att förbereda er för missionsarbete. I *Vägledning för de unga* står det: "Unga män med aronska prästadömet, ... arbeta flitigt med att förbereda er för att representera Herren som missionär."⁸ Unga kvinnor kan också förbereda sig, men ni "är inte under samma befallning att verka".⁹ Alla era förberedelser, vare sig

ni tjänar som heltidsmissionärer eller inte, blir till livslång nytta för er som medlemsmissionärer.

Det andra sättet att "hitta nycklarna" är att besöka templet

Beseglingsnycklar, som återställdes av Gamla testamentets profet Elia, möjliggör förrättningar som utförs i heliga tempel. Förrättningar som utförs i dessa tempel gör det möjligt för enskilda personer och familjer att återvända till våra himmelska föräldrar.

Vi vill uppmana er unga män och unga kvinnor att forska fram namn på era förfäder och utföra ställföreträdande dop för dem i templet. Vi ser att detta redan sker i anmärkningsvärd och aldrig tidigare skådad omfattning runt om i världen. Dopbassängerna i många tempel används av unga män och unga kvinnor från tidig morgon till sen kväll. Nycklar används som gör att familjer kan bindas samman när heliga förrättningar utförs i dessa tempel.

Kan ni se förhållandet mellan prästadömet's nycklar och dess välsignelser? När ni engagerar er i detta verk tror jag ni får se att Herren är med i detaljerna. En upplevelse bekräftar detta. Jag hörde nyligen talas om en mamma som regelbundet följde sina barn till templet för att utföra ställföreträdande dop. Just den här dagen när familjen var klar med sina dop och skulle lämna templet, kom en man in i doprummet med en stor bunt egna släktnamn. När han insåg att ingen fanns kvar i doprummet som kunde hjälpa till med släktnamnen, fick en tempeltjänare tag på familjen och frågade barnen om de kunde tänka sig att gå in igen, byta om och hjälpa till med de här dopen. De följde gärna med in igen. Medan barnen döptes började mamman, som lyssnade, att känna igen namnen. Hon insåg till allas förvåning att mannens

bunt med släktnamn också var avlidna förfäder i hennes släkt. Det var en härlig välsignelse de fick uppleva.

För två veckor sedan invigdes templet i centrala Provo som det 150:e templet i verksamhet i världen. Vi noterar att när president Thomas S. Monson inröstades som apostel 1963 var 12 tempel i verksamhet. Templen kommer närmare och närmare er. Men ni som bor på platser där avstånd och omständigheter inte tillåter regelbundna tempelbesök bör alltid hålla er värdiga att besöka dem. Ni kan utföra viktigt arbete utanför templet genom att söka efter och skicka in era egna släktnamn.

Slutligen tredje sättet: Gå framåt med tro

Gamla testamentets profet Abraham fick en stor välsignelse av Herren i sin tidsutdelning som ibland kallas Abrahams förbund. Tusentals år senare återställdes välsignelserna som fanns under Abrahams evangelieutdelning. Det hände när profeten Elia visade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery i Kirtlands tempel.

Tack vare den återställelsen får var och en av er tillgång till de stora välsignelser som gavs till Abraham. De här välsignelserna kan bli era om ni förblir trofasta och värdiga. I häftet *Vägledning för de unga* får ni några mycket praktiska råd om hur man kan "gå framåt

med tro". Jag ska sammanfatta några av dem: "Knäböj varje morgon och kväll i bön till din Fader i himlen för att få hjälp att bli allt det som Herren vill att du ska bli. ... Studera skrifterna varje dag och tillämpa det du läser i ditt liv. ... Sträva varje dag efter att vara lydig. ... I allt du gör, följ de lärdomar du får från profeterna. ... Var ödmjuk och villig att lyssna till den Helige Anden."

Detta råd följs av ett löfte som leder till löften som kommer genom Abrahams välsignelser: "När du strävar efter allt det här gör Herren mycket mer av ditt liv än vad du själv kan göra. Han ger dig fler möjligheter, vidgar dina vyer och stärker dig. Han ger dig den hjälp du behöver för att klara av dina prövningar och utmaningar. Du får ett starkare vittnesbörd och finner sann glädje när du lär känna din Fader i himlen och hans Son, Jesus Kristus och känner den kärlek de har till dig."¹⁰

För att sammanfatta: Förbered er för missionstjänst, besök templet och gå framåt i tro.

Sammanfattning

Vi slutar där vi började, strandsatta på en iskall parkeringsplats med frågan: "Var är nycklarna?" Jag hittade förresten mirakulöst nog nycklarna senare den kvällen. De hade fallit ur min ficka på berget. Herren har visat oss att han inte lämnar oss stående i bister kyla utan nycklar eller myndighet att leda oss i trygghet hem till honom.

Om du är som jag, kanske du kommer på dig själv i vardagen med att fråga "var är nycklarna" till bilen, kontoret, huset eller lägenheten? När det händer mig kan jag inte låta bli att le inombords, för medan jag letar efter nycklarna märker jag att jag tänker på prästadörets nycklar som återställts och på president Thomas S. Monson

som vi stödjer som "profet, siare och uppenbarare"¹¹ och som den enda person på jorden som innehar, och har myndighet att använda, alla prästadörets nycklar. Ja, nycklarna är i tryggt förvar hos profeter, siare och uppenbarare. De förlänas, delegeras och tilldelas andra i överensstämmelse med Herrens vilja under ledning av kyrkans första presidentskap.

Jag vittnar om att prästadörets myndighet och nycklar startar motorn, öppnar himlens portar, ger himmelsk kraft och de förbund vi behöver på vår väg tillbaka till vår kärleksfulle himmelske Fader.

Jag ber att ni, det uppväxande släktet av unga män och unga kvinnor, ska "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus"¹², att ni ska förstå att det är en helig förmån att få verka under dem som har de prästadörets nycklar som låser upp välsignelserna, gåvorna och himlens krafter för er.

Jag vittnar om Gud Fadern, om vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus, om den Helige Anden och om evangeliets återställelse i de sista dagarna, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER.

1. Se Joseph Smith – Historien 1:68–72.
2. L&F 110, kapitelningressen.
3. Se L&F 128:20.
4. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), s. 8.
5. Boyd K. Packer, "Prästadörets kraft i familjen" (världsomfattande ledarutbildningsmöte, feb. 2012), lds.org/broadcasts; se även James E. Faust, "Prästadörets makt", *Nordstjärnan*, juli 1997, s. 41–43.
6. *Handbok 2*, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks, "Prästadörets nycklar och myndighet", *Liahona*, maj 2014, s. 50.
8. Se *Vägledning för de unga* (häfte, 2011), s. 43.
9. Thomas S. Monson, "Välkomna till konferensen", *Liahona*, nov. 2012, s. 5.
10. *Vägledning för de unga*, s. 42–43.
11. Se blanketterna Röstning på ämbetsmän som blir upplästa vid de årliga församlings- och stavskonferenserna.
12. 2 Ne. 31:20.

Äldste Kevin R. Duncan
i de sjuttios kvorum

Förlåtelsens helande salva

Förlåtelse är en förunderlig, helande princip. Vi behöver inte falla offer två gånger. Vi kan förlåta.

Allt som kommer från Gud är kärlek, ljus och sanning. Men som människor lever vi i en fallen värld som ibland är full av mörker och förvirring. Det kommer inte som någon överraskning att misstag görs, att orättvisor inträffar och att synder begås. Därför finns det inte någon levande själ som inte vid någon tidpunkt har fallit offer för någon annans obetänksamma handlingar, sårande beteende eller syndfulla uppförande. Det är något som vi alla har gemensamt.

Tack och lov har Gud i sin kärlek och nåd till sina barn berett en väg som hjälper oss navigera livets ibland turbulenta upplevelser. Han har berett en utväg för alla som faller offer för andras missgärningar. Han har lärt oss att vi kan förlåta! Även om vi kanske faller offer en gång behöver vi inte göra det två gånger genom att bära på en börda av hat, bitterhet, smärta, agg eller till och med hämndlystnad. Vi kan förlåta och vi kan bli fria!

För många år sedan lagade jag ett staket och fick en liten sticka i fingret. Jag gjorde ett halvhjärtat försök att ta bort stickan och trodde jag hade gjort

det, men uppenbarligen inte. Med tiden växte det hud över stickan och en liten bula bildades på fingret. Det var irriterande och ibland smärtsamt.

Efter ett antal år bestämde jag mig för att äntligen göra något åt det. Allt jag gjorde var att lägga lite salva på bula och sätta på ett plåster. Jag gjorde om proceduren flera gånger. Ni kan inte ana hur förvånad jag blev

när jag tog bort plåstret en dag och stickan hade kommit fram.

Salvan hade mjukat upp huden och berett en utväg för det som hade orsakat mig smärta i så många år. När stickan väl var borta läktes fingret fort och nu finns det inga tecken på att jag någonsin gjort illa mig där.

På liknande sätt bär ett oförsonligt hjärta på så mycket onödig smärta. När vi lägger på Frälsarens försonings helande salva, mjukar han upp vårt hjärta och hjälper oss att förändra oss. Han kan *hela* den sårade själen (se Jakob 2:8).

Jag är övertygad om att de flesta av oss vill förlåta men tycker att det är svårt. När vi har upplevt en oförrätt kan vi vara snara att säga: "Den personen gjorde fel. Han förtjänar ett straff. Var finns rättvisan? Vi tror felaktigt att *om* vi förlåter så kommer rättvisa inte att skipas och straffet inte att bli utmätt.

Det är helt enkelt inte så. Gud utmäter ett straff som är rättvist, för barmhärtigheten kan inte beröva rättvisan något (se Alma 42:25). Gud

försäkrar oss kärleksfullt: "Överlåt domen till mig allena ty den är min, och jag skall återgälda er. Men låt frid vara med er" (se L&F 82:23). Profeten Jakob i Mormons bok lovade också att Gud "skall ... trösta er i era bedrövelser, och han skall tala för er sak och sända ned rättvisa över dem som eftersträvar er undergång" (Jakob 3:1).

Om vi som offer är *trofasta* kan vi hämta stor tröst ur vetenskapen om att Gud kompenserar oss för varje oförrätt vi får uppleva. Äldste Joseph B. Wirthlin sa: "Herren återgäldar de trofasta för allt de förlorat. ... Varje tårdroppe belönas så småningom med hundratals glädje- och tacksamhetstårar."¹

Låt oss medan vi strävar efter att förlåta andra också komma ihåg att vi alla växer andligen, men att vi alla befinner oss på olika nivåer. Det är lätt att se hur den fysiska kroppen förändras och växer, men det är svårt att se hur våra andar växer.

En nyckel när det gäller att förlåta andra är att försöka se dem så som Gud ser dem. Ibland kan Gud dra undan slöjan och välsigna oss med gåvan att se in i hjärtat, själen och anden hos en person som har förolämpat oss. Den insikten kan faktiskt leda till att vi får en överväldigande kärlek till den personen.

Skrifterna lär att Guds kärlek till sina barn är fullkomlig. Han vet deras

potential för gott, oavsett deras förflutna. Efter vad som skrivits fanns det ingen aggressivare eller strängare fiende till Jesu Kristi efterföljare än Saulus från Tarsus. Men när Gud hade visat ljuset och sanningen för Saulus fanns det ingen mer hängiven, entusiastisk eller oförskräckt Frälsarens lärjunge än han. Saulus blev aposteln Paulus. Hans liv är ett underbart exempel på att Gud inte bara ser människor som de är nu utan som de kan bli. Vi har alla i våra liv personer som Saulus som har en potential att vara en Paulus. Kan ni föreställa er hur familjer, samhällen och världen i stort skulle förändras om vi alla försökte se varandra så som Gud ser oss?

Alltför ofta ser vi på den felande på samma sätt som vi ser på ett isberg – vi ser bara toppen och inte det som finns under ytan. Vi känner inte till allt som sker i en persons liv. Vi känner inte till deras förflutna, vi känner inte till deras svårigheter, vi känner inte till smärtan de bär på. Bröder och systrar, missförstå mig inte. Att förlåta är inte att ha överseende. Vi bortförklarar inte felaktigt beteende eller låter andra behandla oss illa *på grund av* deras svårigheter, smärtor eller svagheter. Men vi *kan* få större förståelse och frid när vi tillämpar ett större perspektiv.

Visst kan de som inte är så andligt mogna göra allvarliga misstag – men ingen av oss bör *definieras* enbart utifrån det värsta som vi någonsin har gjort. Gud är den fullkomlige domaren. Han ser under ytan. Han vet allt och ser allt (se 2 Ne. 2:24). Han har sagt: "Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor" (L&F 64:10).

Kristus själv, när han blev oskyldigt anklagad, sedan grymt angripen, slagen och lämnad att lida på korset, sa i det ögonblicket: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör" (Luk. 23:34).

I vår kortsynhet kan vi ibland ha lätt att hysa agg mot andra som inte gör eller tänker som vi. Vi kan anta en intolerant attityd utifrån sådana saker som att någon hejar på ett annat fotbollslag, har en annan politisk åsikt eller en annan religiös tro.

President Russell M. Nelson gav ett vist råd när han sa: "Möjligheterna att få lyssna till dem som har andra religiösa eller politiska övertygelser kan öka vår tolerans och vår kunskap."²

I Mormons bok berättas det om en tid när "kyrkans folk började förhäva sig med högmod i blicken ... så att de föraktade varandra, och ... började förfölja dem som inte trodde som de ville och

önskade" (Alma 4:8). Låt oss alla komma ihåg att Gud inte tittar på lagtröjans färg eller på det politiska partiet. I stället är det så som Ammon förkunnade: "[Gud] blickar ned på alla människobarnen, och han känner hjärtats alla tankar och avsikter" (Alma 18:32). Bröder och systrar, om vi vinner livets tävlingar så låt oss vinna på ett älskvärt sätt. Om vi förlorar, låt oss förlora på ett älskvärt sätt. För om vi är älskvärda mot varandra blir vi till slut belönade med nåd på den yttersta dagen.

Liksom vi alla blir offer för andras missgärningar en eller annan gång, är vi också ibland den som förorättar. Vi begår alla misstag och behöver nåd, barmhärtighet och förlåtelse. Vi måste komma ihåg att förlåtelse för våra synder och missgärningar är beroende av att vi förlåter andra. Frälsaren sa:

"Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er.

Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser" (Matt. 6:14–15).

Av allt som Frälsaren kunde ha sagt i Herrens bön, som är anmärkningsvärt

kort, är det intressant att han valde att ta med: "Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss" (Matt. 6:12; 3 Ne. 13:11).

Förlåtelse är själva anledningen till att Gud sände sin Son, så låt oss glädjas över hans erbjudande att hela oss alla. Frälsarens försoning är inte bara till för dem som behöver omvända sig, den är också till för dem som behöver förlåta. Om du har svårt att förlåta en person eller dig själv, be då Gud hjälpa dig. Förlåtelse är en förunderlig, helande princip. Vi behöver inte falla offer två gånger. Vi kan förlåta.

Jag vittnar om Guds bestående kärlek till och tålmod med alla sina barn och om hans önskan att vi ska älska varandra som han älskar oss (se Joh. 15:9, 12). När vi gör det tränger vi igenom mörkret i den här världen till härligheten och majestätet i hans himmelska rike. Vi blir fria. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Joseph B. Wirthlin, "Komma vad som komma skall", *Liahona*, nov. 2008, s. 28.
2. Se Russell M. Nelson, "Lyssna för att lära", *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 23.

Äldste Steven E. Snow
i de sjuttios kvorum

Var ödmjuk

Ödmjukhet gör det möjligt för oss att bli bättre föräldrar, söner, döttrar, makar, grannar och vänner.

I kyrkan är vi välsignade med en samling psalmer som hjälper oss att dyrka Gud genom sång. Under våra möten i kyrkan "inbjuder [sångerna] Herrens ande, skapar en vördnadsfull känsla, förenar oss som medlemmar och ger oss möjlighet att lova Herren. Några av de främsta predikningarna finner vi i psalmerna."¹

Bara några månader efter det att kyrkan hade organiserats fick Joseph Smith en uppenbarelse angående sin fru Emma. Herren gav henne i uppdrag att "göra ett urval av heliga psalmer att användas i min kyrka, vilket är behagligt för mig".²

Emma Smith sammanställde ett urval av psalmer som första gången gavs ut i den här psalmboken 1836.³ Det fanns bara 90 sånger i denna tunna lilla

bok. Många av psalmerna kom från protestantiska kyrkor. Minst tjugosex av dem skrevs av William W. Phelps, som senare iordningställde och bidrog till tryckningen av psalmboken. Endast texterna var nedskrivna; det fanns inga medföljande noter till texterna. Den här enkla lilla psalmboken visade sig bli till stor välsignelse för kyrkans tidiga medlemmar.

Den senaste versionen av psalmboken på engelska gavs ut 1985. Många av de psalmer som Emma valde ut för så många år sedan finns fortfarande i vår psalmbok, till exempel "Han lever, min Förlossare" och "En grundval blev lagd".⁴

En ny sång i psalmboken från 1985 var "Är du ödmjuk i din svaghet".⁵ Denna rofyllda psalm skrevs av Grietje Terburg Rowley som gick bort förra året. Hon blev medlem i kyrkan 1950 i Hawaii där hon arbetade som lärare. Syster Rowley verkade i den allmänna musikkommittén och hjälpte till att anpassa psalmer till flera olika språk. Hon baserade texten till "Är du ödmjuk i din svaghet" på två verser i skrifterna: Läran och förbunden 112:10 och Ether 12:27. Versen i Ether lyder: "Och om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras svaghet. Jag ger människorna svaghet för att de

skall kunna bli ödmjuka, ... Ty om de ödmjuka sig inför mig och har tro på mig, då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem."

Precis som alla de andra psalmerna i kyrkan undervisar "Är du ödmjuk i din svaghet" om enkla och rena sanningar. Den lär oss att om vi ödmjuka oss så besvaras våra böner, vi får sinnesfrid, vi verkar mer effektivt i våra ämbeten, och om vi fortsätter att vara trofasta får vi till sist återvända till vår himmelske Faders närhet.

Frälsaren lärde sina efterföljare att de måste ödmjuka sig som ett litet barn för att kunna komma in i himmelriket.⁶ När vi uppfostrar våra barn måste vi hjälpa dem att förbli ödmjuka medan de mognar och blir vuxna. Det gör vi inte genom att bryta ner dem med ovänlighet eller genom att vara för stränga. Samtidigt som vi stärker deras självkänsla och självförtroende behöver vi lära dem sådana egenskaper som osjälviskhet, vänlighet, lydnad, ödmjukhet, hänsyn och anspråkslöshet. Vi behöver lära dem att glädjas åt sina syskons och vänners framgångar. President Howard W. Hunter lärde oss att "vi bör ha ett genuint intresse för vår nästas välgång".⁷ Annars kan våra barn bli besatta av självhävdelse, av att överträffa andra, av avundsjuka och av missunnsamhet över andras segrar. Jag är tacksam för min mamma som, när hon såg att jag började bli alltför uppslukad i mig själv när jag var ung, brukade säga: "Min son, lite ödmjukhet hade inte skadat just nu."

Men ödmjukhet är något som inte bara barn behöver lära sig. Vi måste alla sträva efter att bli mer ödmjuka. Ödmjukhet är grundläggande för att få evangeliets välsignelser. Ödmjukhet leder till att vi får förkrossade hjärtan när vi syndar eller begår misstag, och den gör det möjligt för oss att omvända

Den första utgåvan av kyrkans psalmbok som färdigställdes 1836.

oss. Ödmjukhet gör det möjligt för oss att bli bättre föräldrar, söner, döttrar, makar, grannar och vänner.

Stolthet å andra sidan kan skada familjerelationer, bryta sönder äkten-skap och förstöra vänskapsförhållanden. Det är särskilt viktigt att man kommer ihåg att vara ödmjuk när man känner att konflikter växer i hemmet. Tänk på all smärta man kan undvika genom att vara ödmjuka nog att säga "förlåt", "jag borde ha visat mer hänsyn", "vad vill du göra?" "jag tänkte mig inte för" eller "jag är väldigt stolt över dig". Om de här orden användes på ett ödmjukt sätt skulle det finnas färre konflikter och större frid i våra hem.

Livet i sig kan vara och är ofta en ödmjukande upplevelse. Olyckor och sjukdomar, förlusten av närstående, relationsproblem och även ekonomiska svårigheter kan få oss på knä. Oavsett om de här svåra upplevelserna inträffar utan att vi själva råar för det, eller på grund av dåliga val eller dåligt

omdöme eller inte, är alla sådana provningar ödmjukande. Om vi väljer att vara andligt mottagliga och förbli ödmjuka och läraktiga blir våra böner mer uppriktiga, och vår tro och våra vittnesbörd växer när vi övervinner den jordiska tillvarons svårigheter. Vi ser alla fram emot upphöjelsen, men innan det kan hända måste vi framhärda genom det som har kallats för "ödmjukhetens dal"⁸.

För många år sedan fick vår femtonårige son Eric en allvarlig skullskada. Det var förkrossande att se honom ligga i koma i över en vecka. Läkarna sa att det var osäkra på vad som skulle hända. Vi blev förstås överlyckliga när han började återfå medvetandet. Vi trodde att allt var bra, men vi misstog oss.

När han vaknade kunde han varken gå eller prata eller äta själv. Värst av allt var att han inte hade något korttidsminne. Han kunde komma ihåg nästan allt som hade hänt före olyckan, men

han hade ingen förmåga att minnas det som hände efteråt, inte ens det som skett bara några minuter tidigare.

Ett tag var vi rädda att vi skulle få en son som var inlåst i en 15-årigs hjärna. Saker och ting hade gått väldigt bra för vår son före olyckan. Han var sportig, populär och han hade lätt för sig i skolan. Förut hade hans framtid sett ljus ut. Nu var vi rädda att han inte skulle få någon vidare framtid, i alla fall ingen som han skulle minnas. Nu fick han kämpa för att lära sig det mest grundläggande. Det var en mycket ödmjukande tid för honom. Det var också en mycket ödmjukande tid för hans föräldrar.

Vi undrade ärligt talat hur något sådant kunde hända. Vi hade alltid strävat efter att göra det rätta. Evangeliet hade alltid haft hög prioritet hos oss. Vi kunde inte förstå hur något så smärtsamt kunde hända oss. Vi tvingades ner på knä när det blev uppenbart att hans rehabilitering skulle ta

månader, ja år. Det som var ännu svårare var när vi så småningom insåg att han inte skulle bli som han var förut.

Under den här tiden fälldes många tårar och våra böner blev ännu mer innerliga och uppriktiga. Genom ödmjukhetens ögon började vi gradvis se små underverk som vår son upplevde under den här svåra tiden. Han blev gradvis bättre. Hans inställning och livssyn var mycket positiva.

I dag är vår son Eric gift med en underbar kamrat, och de har fem underbara barn. Han är en hängiven lärare och gör en god insats i samhället och kyrkan. Viktigast av allt är att han fortsätter att leva med samma anda av ödmjukhet som han fick för så länge sedan.

Men hur skulle det vara om vi kunde vara ödmjuka innan vi vandrade

igenom denna "ödmjukhetens dal"? Alma sa:

"Välsignade är därför de som ödmjukar sig utan att vara tvungna att vara ödmjuka."

"Ja, de är mycket mera välsignade än de som tvingas att vara ödmjuka."⁹

Jag är tacksam för profeter, som Alma, som har lärt oss värdet av denna enastående egenskap. Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president, sa: "Hur blir man ödmjuk? För mig innebär det att man ständigt måste påminnas om sitt beroende. Beroende av vem? Av Herren. Hur påminner man sig om det? Genom verklig, ständig, vördnadsfull, tacksam bön."¹⁰

Det borde inte komma som någon överraskning att president Kimballs favoritpsalm var "Var när mig varje

stund".¹¹ Äldste Dallin H. Oaks har berättat att det var den psalmen bröderna oftast sjöng som inledningspsalm i templet under hans tidiga år i de tolv kvorum. Han sa: "Föreställ er det djupa andliga inflytandet från en handfull av Herrens tjänare, som sjunger denna psalm innan de ber om Guds ledning i uppfyllandet av sina krävande åtaganden."¹²

Jag vittnar om ödmjukhetens betydelse i våra liv. Jag är tacksam för personer, som syster Grietje Rowley, som har skapat inspirerande texter och musik som undervisar om Jesu Kristi evangeliums lära, där ödmjukhet ingår. Jag är tacksam för de psalmer vi har fått i arv, som hjälper oss dyrka Gud i sång, och jag är tacksam för ödmjukhet. Jag ber att vi ska sträva efter att bli ödmjuka så att vi kan bli bättre föräldrar, söner och döttrar och efterföljare till Frälsaren. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Förord av första presidentskapet", *Psalmer – Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga* (2002), s. ix.
2. L&F 25:11.
3. Titelbladet i den första upplagan av kyrkans psalmbok är daterad 1835, men den färdigställdes och gjordes tillgänglig först i början av 1836.
4. Tjugosex av de psalmer som fanns i psalmboken från 1835 finns med i vår nuvarande psalmbok. (Se Kathleen Lubeck, "The New Hymnbook: The Saints Are Singing!" *Ensign*, sep. 1985, s. 7).
5. Se "Är du ödmjuk i din svaghet", *Psalmer*, nr 76.
6. Se Matt. 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, "Fariséen och publikanen", *Nordstjärnan*, okt. 1984, s. 116.
8. Anthon H. Lund, i Conference Report, apr. 1901, s. 22.
9. Se Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. av Edward L. Kimball (1982), s. 233.
11. "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63; se även Brent H. Nielson, "I Need Thee Every Hour", *Ensign*, apr. 2011, s. 16.
12. Dallin H. Oaks, "Gudsdyrkan genom sång", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 9.

Äldste Dale G. Renlund
i de tolv apostlarnas kворum

”Så att jag kan dra alla människor till mig”

När vi närmar oss Gud börjar den möjliggörande kraften i Jesu Kristi försoning att verka i våra liv.

Mina kära bröder och systrar, när jag bodde i Afrika bad jag äldste Wilford W. Andersen i de sjuttios kворum om råd när det gäller att hjälpa heliga som lever i fattigdom. En av de utomordentliga insikter han delade med mig var den här: ”Ju större avståndet mellan givaren och mottagaren är, desto mer utvecklar mottagaren en känsla av att vara berättigad.”

Den här principen utgör grunden i kyrkans välfärdsprogram. När medlemmar inte kan tillgodose sina egna behov vänder de sig i första hand till sina anhängare. Därefter, om så behövs, kan de även vända sig till kyrkans lokala ledare för att få hjälp med sina timliga behov.¹ Anhängare och lokala ledare i kyrkan står närmast dem som är i nöd, de har ofta stått inför liknande omständigheter och förstår hur man bäst kan hjälpa. På grund av sin närhet till givarna är mottagarna av hjälpen enligt det här mönstret tacksamma och mindre benägna att känna sig berättigade.

Konceptet ”ju större avståndet mellan givaren och mottagaren är, desto mer utvecklar mottagaren en känsla av att vara berättigad” har även en djupt

andlig tillämpning. Vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus är de absolut främsta givarna. Ju större avstånd vi skapar mellan oss och dem, desto mer berättigade känner vi oss. Vi börjar tro att vi förtjänar nåd och att de är skyldiga oss välsignelser. Vi är

mer benägna att se oss omkring, hitta orättvisor och känna oss förorättade – till och med kränkta – av orättvisorna vi uppfattar. Medan orättvisor kan variera från obetydliga till upprörande, när vi är långt ifrån Gud verkar till och med de små orättvisorna vara stora. Vi känner att Gud har en skyldighet att fixa saker och ting – och fixa dem genast!

Skillnaden som orsakas av vår närhet till vår himmelske Fader och Jesus Kristus illustreras i Mormons bok av den tydliga kontrasten mellan Nephi och hans äldre bröder Laman och Lemuel.

- Nephi hade ”stor önskan att känna till Guds hemligheter. Därför ropade [han] till Herren” och hans hjärta uppmjukades.² Laman och Lemuel däremot var avlägsna från Gud – de kände honom inte.
- Nephi accepterade utmanande uppgifter utan att klaga, men Laman och Lemuel ”knotade ... i många

stycken". Knota är skrifternas motsvarighet till barnsligt gnäll. Det står i skrifterna att "de knotade eftersom de inte förstod den Guds handlings-sätt som hade skapat dem".³

- Nephis närhet till Gud gjorde att han kunde känna igen och uppskatta Guds "ömna barmhärtighet"⁴. När Laman och Lemuel däremot såg att Nephi fick välsignelser "vredgades [de] på honom eftersom de inte förstod Herrens handlingssätt".⁵ Laman och Lemuel såg på välsignelserna de fick som sin rätt och förutsatte girigt att de borde få mer. De verkade anse att Nephis välsignelser var "oför-rätter" mot dem. Det är skrifternas

motsvarighet till en otillfredsställd känsla av att vara berättigad.

- Nephi utövade tro på Gud så att han kunde utföra det han blivit ombedd att göra.⁶ Laman och Lemuel, däremot, som "hade förhär-dade hjärtan vände ... sig inte till Herren som de borde".⁷ De verkade tycka att Herren var skyldig att ge dem svar på frågor som de inte hade ställt. "Herren tillkännager inte något sådant för oss", sa de, men de gjorde inte ens en ansträngning att fråga.⁸ Det är skrifternas motsvarighet till hånfull skepticism.

Eftersom de var långt borta från Frälsaren knotade Laman och Lemuel,

de blev stridslystna och var utan tro. De tyckte att livet var orättvist och att de var berättigad till Guds nåd. I kontrast till det måste Nephi, eftersom han hade kommit närmare Gud, ha insett att livet var mest orättvist för Jesus Kristus. Fastän helt oskyldig skulle Frälsaren lida mest av alla.

Ju närmare vi är Jesus Kristus i hjärtats tankar och avsikter, desto mer värdesätter vi hans oskyldiga lidande, desto tacksammare är vi för nåd och förlåtelse och desto mer vill vi omvända oss och bli lika honom. Vårt faktiska avstånd från vår himmelske Fader och Jesus Kristus är viktigt, men den riktning vi går i är ännu mer avgörande. Gud gläds mer åt botfärdiga syndare som försöker närma sig honom än åt självrättfärdiga, kritiserande personer som, liksom de forna fariséerna och skriftlärda, inte inser hur stort behov de har av att omvända sig.⁹

Som barn sjöng jag en svensk julsång som lär ut ett enkelt men kraftfullt budskap: När vi närmar oss Frälsaren *förändras* vi. Texten lyder ungefär så här:

*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
där Gud i nattens timmar
re'n vilar uppå strå.*

*Hur god du var som ville
till jorden komma ner.
Nu ej i synd jag spille
min barndoms dagar mer.*

*Dig Jesus vi behöva,
du gode barnavän.
jag vill ej mer bedröva
med synder dig igen.¹⁰*

När vi bildligt talat förflyttar oss till stallet i Betlehem "där Gud i nattens timmar re'n vilar uppå strå", kan vi tydligare se Frälsaren som en gåva från

en god, kärleksfull himmelsk Fader. I stället för att känna att vi är berättigade hans välsignelser och nåd, utvecklar vi en intensiv önskan att sluta bedröva Gud med sorger.

Oavsett vilken riktning eller vilket avstånd vi har till vår himmelske Fader och Jesus Kristus, kan vi välja att vända oss till dem och närma oss dem. Då hjälper de oss. Som Frälsaren sa till nephiterna efter sin uppståndelse:

”Och min Fader sände mig för att jag skulle kunna lyftas upp på korset, och så att jag, sedan jag lyfts upp på korset skulle kunna dra alla människor till mig, ...

Och av denna anledning har jag blivit upplyft. Därför skall jag enligt Faderns makt dra alla människor till mig.”¹¹

För att kunna närma oss Frälsaren måste vi öka vår tro på honom, ingå och hålla förbund samt ha den Helige Anden hos oss. Vi måste också handla i tro och lyda den andliga vägledning som vi får. Alla de här delarna förenas i sakramentet. Faktiskt, det bästa sättet som jag känner till för att närma sig Gud är att samvetsgrant förbereda sig och värdigt ta del av sakramentet varje vecka.

En vän i Sydafrika berättade hur hon kom till den insikten. När Diana var nyomvänd gick hon i en gren utanför Johannesburg. En söndag när hon satt bland de församlade gjorde planlösningen av kapellet det så att diakonen inte såg henne när sakramentet delades ut. Diane blev besviken men sa inget. En annan medlem märkte försummelserna och nämnde det för grenspresidenten efter mötet. När Söndagsskolan började blev Diane ombedd att komma till ett tomt klassrum.

En prästadömsbärare kom in. Han knäböjde, välsignade brödet och gav henne en bit. Hon åt det. Han knäböjde igen, välsignade vattnet och gav henne en liten mugg. Hon drack det. Därefter

fick Diane två tankar i snabb följd: Först: ”Åh, han [prästadömsbäraren] gjorde det här bara för min skull.” Och sedan: ”Åh, han [Frälsaren] gjorde det här bara för min skull.” Diane kände sin himmelske Faders kärlek.

Hennes insikt om att Frälsaren offrade sig just för hennes skull hjälpte henne att känna sig nära honom, och närde en överväldigande önskan att behålla den känslan i hjärtat, inte bara på söndagar utan varje dag. Hon insåg att även om hon satt i en församling för att ta del av sakramentet, var förbunden hon ingick på nytt varje söndag hennes egna. Sakramentet hjälpte – och fortsätter att hjälpa – Diane att känna den gudomliga kärlekens kraft, att erkänna Herrens hand i sitt liv och att komma närmare Frälsaren.

Frälsaren fastställde att sakramentet är outhärligt för en andlig grund. Han sa:

”Och jag ger er befallning att ni skall göra detta [ta del av sakramentet]. Och om ni alltid gör detta är ni välsignade, eftersom ni är byggda på min klippa.

Men de bland er som gör mer eller mindre än detta är inte byggda på min klippa utan är byggda på en grund av sand. Och när regnet faller och översvämningarna kommer och vindarna blåser och störtar sig mot dem faller de.”¹²

Jesus sa inte ”om regnet faller och om översvämningarna kommer och om vindarna blåser”, utan ”när”. Ingen är immun mot livets utmaningar. Vi behöver alla den trygghet som kommer av att ta del av sakramentet.

På dagen för Frälsarens uppståndelse reste två lärjungar till byn Emmaus. Ej igenkänd slog den uppståndne Herren följe med dem på vägen. Medan de vandrade undervisade han dem ur skrifterna. När de kom fram inbjöd de honom att äta med dem.

”Och när han låg till bords med dem, tog han brödet, tackade Gud, bröt det och räckte åt dem.

Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn.

SLUTNOTER

1. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 6.2. På sidan 1 i *Att sörja för de heliga på Herrens sätt: Översikt över välfärdshandledning för ledare* (broschyr, 2009), står det: "Om medlemmarna i kyrkan gör allt de kan för att försörja sig men ändå inte kan tillgodose sina grundläggande behov, bör de först be anhöriga om hjälp. När detta inte räcker står kyrkan redo att hjälpa."
2. 1 Ne. 2:16.
3. 1 Ne. 2:11, 12.
4. 1 Ne. 1:20.
5. Mosiah 10:14.
6. Se 1 Ne. 17:23–50.
7. 1 Ne. 15:3.
8. 1 Ne. 15:9; se även v. 8.
9. Se Luk. 15:2; se även Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:260–262.
10. Den här julsången skrevs på tyska av Abel Burckhardt (1805–1882), som verkade som ärkediakon i Basel i Schweiz. Den svenska översättningen gjordes 1851 av Betty Ehrenborg-Posse. Den svenska titeln är "När juldagsmorgon glimmar". Julsången har översatts många gånger till engelska så att den kan sjungas till den tyska folkmelodin som vanligtvis används. Den engelska översättningen här är min systers (Anita M. Renlund) och min.
*When Christmas morning gleams
I want to go to the stable,
|: Where God in the nighttime hours
Already rests upon the straw. :|*
*How good Thou wast to desire
To come down to the earth!
|: Now, I do not wish to waste
My childhood days in sin anymore! :|*
*Jesus, we need Thee,
Thou dear children's friend.
|: I no longer wish to grieve Thee
With my sins again. :|*
*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
|: där Gud i nattens timmar
re'n vilat uppå strå. :|*
*Hur god du var som ville
till jorden komma ner!
|: Nu ej i synd jag spille
min barndoms dagar mer! :|*
*Dig, Jesu, vi behöva,
du käre barnavän.
|: Jag vill ej mer bedröva
med synder dig igen. :|*
11. 3 Ne. 27:14–15.
12. 3 Ne. 18:12–13.
13. Se Luk. 24:30–35; se även v. 13–29.
14. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 52.
15. Upp. 21:4.

Och de sade till varandra: 'Brann inte våra hjärtan när han talade med oss på vägen och öppnade Skrifterna för oss?'

De bröt genast upp och vände tillbaka till Jerusalem, där de fann de elva [apostlarna] församlade."

Och sedan vittnade de för apostlarna att "Herren har verkligen uppstått, ...

Och själva berättade de vad som hade hänt på vägen och hur han blev igenkänd av dem när han bröt brödet."¹³

Sakramentet hjälper oss verkligen att lära känna vår Frälsare. Det påminner oss också om hans oskyldiga lidande. Om livet var helt rättvist skulle du och jag aldrig uppstå; du och jag skulle aldrig kunna stå rena inför Gud. I det avseendet är jag tacksam för att livet inte är rättvist.

Samtidigt kan jag med eftertryck säga att tack vare Jesu Kristi försoning kommer det slutligen, i det eviga perspektivet, inte att finnas någon orättvisa. "Allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen."¹⁴ Våra nuvarande omständigheter kanske inte förändras, men genom Guds barmhärtighet, godhet och kärlek får vi alla mer än vi förtjänar, mer än vi någonsin kan göra oss förtjänta av och mer än vi någonsin kan

hoppas på. Vi har blivit lovade att "han skall torka alla tårar från [våra] ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta."¹⁵

Oavsett var ni står i ert förhållande till Gud uppmanar jag er att komma närmare er himmelske Fader och Jesus Kristus, de absolut främsta välgörarna och givarna av allt som är gott. Jag uppmanar er att gå på sakramentsmötet varje vecka och ta del av de heliga symbolerna för Kristi kropp och blod. Jag uppmanar er att känna Guds närhet när han blir igenkänd av er liksom han blev för de forna lärjungarna när han "bröt brödet".

När ni gör det lovar jag att ni kommer att känna er närmare Gud. Naturliga tendenser till att gnälla barnsligt, ha en otillfredsställd känsla av att vara berättigad eller att vara hånfullt skeptisk kommer att försvinna. De känslorna ersätts med känslor av större kärlek och tacksamhet för vår himmelske Faders gåva: hans Son. När vi närmar oss Gud börjar den möjliggörande kraften i Jesu Kristi försoning att verka i våra liv. Och, precis som lärjungarna på vägen till Emmaus, upptäcker vi att Frälsaren har varit i närheten hela tiden. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Lördagens eftermiddagsmöte | 2 april 2016

Framlagd av president Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Bröder och systrar, president Monson har bitt mig att lägga fram för er namnen på generalämbetsmän och områdessjuttio för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi stöder Russell M. Nelson som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av det kворumet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson och Dale G. Renlund.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi avlöser följande som områdessjuttio från och med 1 maj 2016: Manuel M. Agustin, Kent J. Allen, Stephen B. Allen, W. Mark Bassett, Patrick M. Boutoille, Mark A. Bragg, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Valeri V. Cordon, Joaquin E. Costa, Jeffrey D. Cummings, Massimo De Feo, Donald D. Deshler, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Moroni Gaona, Jack N. Gerard, Ricardo P. Giménez, Douglas F. Higham, Brent J. Hillier, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson,

Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Dane O. Leavitt, Remegio E. Meim Jr, Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fouchard Pierre-nau, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes Jr, Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, D. Zackary Smith, Lynn L. Summerhays, Wenceslao H. Svec, Craig B. Terry, Ernesto R. Toris, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos, J. Romeo Villarreal och Terry L. Wade.

De som med oss vill visa sin uppskattning för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi med djupt känd tacksamhet avlöser systrarna Rosemary M. Wixom, Cheryl A. Esplin och Mary R. Durham som Primärföreningens generalpresidentskap. Vi avlöser också alla medlemmar av Primärföreningens generalkommitté.

Alla som vill instämma i vårt tack till dessa systrar för deras utmärkta

tjänande och hängivenhet, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya generalauktoritetsjuttio: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin och Evan A. Schmutz.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio: P. David Agazzani, Quilmer A. Agüero, René R. Alba, Victorino A. Babida, Steven R. Bangerter, Richard Baquiran, Dong Chol Beh, Michael V. Beheshti, Matthieu Bennasar, Hubermann Bien-Aimé, Kevin E. Calderwood, Luis J. Camey, Matthew L. Carpenter, Douglas B. Carter, Aroldo B. Cavalcante, Luis C. Chaverri, Ulises Chávez, Brent J. Christensen, Douglas L. Dance, Marc C.

Davis, Alessandro Dini Ciacci, J. Scott Dorius, M. Dirk Driscoll, Antonio F. Faúndez, Jose A. Fernández, Matias D. Fernandez, Candido Fortuna, Bruce E. Ghent, Michael A. Gillenwater, Daniel G. Hamilton, Mathias Held, Tom-Atle Herland, Raymond S. Heyman, Christophe Kawayaya, Todd S. Larkin, Pedro X. Larreal, Juan J. Levrino, Felix A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pace, Ryan V. Pagaduan, A. Moroni Pérez, Carlos E. Perrotti, Mark P. Peteru, Alan T. Phillips, Thomas T. Priday, Brian L. Rawson, Rene Romy, Blake M. Roney, Luis G. Ruiz, Maximo A. Saavedra Jr, Pedro A. Sanhueza, Eric J. Schmutz, Benjamin Ming Tze Tai, Heber D. Texeira, Maxsimo C. Torres, Jesús Velez, Carlos Villarreal, Paul H. Watkins, C. Dale Willis Jr, William B. Woahn och Luis G. Zapata.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Joy D. Jones som Primärföreningens generalpresident, med Jean B. Bingham som första rådgivare och Bonnie H. Cordon som andra rådgivare.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

President Monson, röstningen har noterats. Vi ber dem som är emot något av förslagen att kontakta sin respektive stavspresident.

Vi är tacksamma för alla er som stöder kyrkans ledare i deras heliga ämbeten och vi ber nu de nyligen kallade generalauktoriteterna och Primärföreningens generalpresidentskap att komma fram och ta plats på förhöjningen. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2015

Framlagd av Kevin R. Jergensen

verkställande direktör, kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Kära bröder, Så som föreskrivs genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning, vilket utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet. Kyrkans enheter fördelar medel enligt godkända budgetar, riktlinjer och praxis.

Kyrkans revisionsavdelning, som består av auktoriserade yrkesmän och är fristående från alla andra avdelningar i kyrkan, har ansvaret att utföra revisioner för att uppnå rimlig säkerhet beträffande

inkomna bidrag, gjorda utbetalningar och skyddande av kyrkans medel.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för år 2015 i allt väsentligt har upptecknats och förvaltats enligt godkända budgetar och kyrkans riktlinjer och föreskrifter och revisionspraxis. Kyrkan följer själv de råd som ges till medlemmar om att leva inom sina tillgångar, undvika skulder och spara för framtida behov.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Kevin R. Jergensen
Verkställande direktör ■

Statistisk rapport för år 2015

Framlagd av Brook P. Hales

sekreterare till första presidentskapet

Första presidentskapet har utfärdat följande statistiska rapport om kyrkan för året som avslutades den 31 december 2015.

Enheter i kyrkan

Stavar.....	3 174
Missioner	418
Distrikt.....	558
Församlingar och grenar	30 016

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt	15 634 199
Nyttillkomna barn med matrikelkort	114 550
Döpta nyomvända.....	257 402

Missionärer

Heltidsmissionärer.....	74 079
Servicemissionärer	31 779

Tempel

Tempel invigda under 2015 (Córdoba, Argentina; Payson, Utah; Trujillo, Peru; Indianapolis, Indiana och Tijuana, Mexiko)	5
Tempel återinvigda (Mexico City, Mexiko och Montreal, Quebec).....	2
Tempel i verksamhet vid årets slut.....	149

Äldste Ronald A. Rasband

i de tolv apostlarnas kvorum

Stå med kyrkans ledare

Står du med kyrkans ledare i en allt mörkare värld, så att du kan sprida Kristi ljus?

Vi välkomnar varmt våra nyligen kallade generalauktoriteter, områdessjuttio och det underbara, nya generalpresidentskapet för Primärföreningen. Med djupaste uppskattning tackar vi dem som har blivit avlösta. Vi älskar er var och en.

Mina kära bröder och systrar, vi har just deltagit i en storartad upplevelse när vi har räckt upp handen för att stödja profeter, siare och uppenbarare och andra ledare och generalämbetsmän kallade av Gud i just dessa dagar. Jag har aldrig tagit lätt på möjligheten att stödja och bli ledd av Herrens tjänare. Och med bara några månader i mitt eget nya ämbete som medlem i de tolv apostlarnas kvorum är jag ödmjuk inför er stödjande röst och ert förtroende. Jag uppskattar er villighet att stå med mig och alla dessa enastående ledare.

Strax efter att jag inröstats i oktober förra året reste jag till Pakistan på ett uppdrag och när jag var där träffade jag de fantastiska och hängivna heliga där. De är få till antalet men har stor andlig kraft. Kort efter att jag hade återtjänat fick jag följande brev från broder Shakeel Arshad, en kär medlem som jag hade träffat under mitt besök: "Tack, äldste Rasband, för att du kom till Pakistan. Jag vill tala om för dig att vi ... medlemmar i kyrkan ... stödjer

dig och älskar dig. [Vi är] så lyckligt lottade att du kom och vi fick lyssna till dig. Det var en sådan gyllene dag i min familjs liv, att få träffa en apostel."¹

Att träffa medlemmar som Broder Arshad var en överväldigande och ödmjukande erfarenhet och med hans ord "en gyllene dag" för mig också.

I januari deltog kyrkans ledare i utsändningen "Personligt" med ungdomar, deras ledare och föräldrar runt om i världen. Sändningen streamades direkt över internet till många platser i 146 länder. På vissa platser hade stora skaror samlats i möteshus, och på andra platser tittade ungdomarna på utsändningen i sina hem. Totalt deltog hundratusentals människor.

I vår kontakt med den enorma publiken svarade syster Bonnie Oscarson, Unga Kvinnors generalpresident, broder Stephen W. Owen, Unga mäns generalpresident och jag, med hjälp av våra unga värdar, musiker och andra, på frågor från våra ungdomar.

Syftet var att introducera det nya temat för veckoträffarna 2016: "Sträva framåt med ståndaktighet i Kristus" från 2 Nephi, där det står: "Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv."²

Vad lärde vi oss av att läsa flera hundra av våra ungdomars frågor? Vi lärde oss att våra ungdomar älskar Herren, stödjer sina ledare och hoppas få sina frågor besvarade. Frågor visar en önskan att lära mer, att tillföra mer till de sanningar vi redan har ett vittnesbörd om och att vara bättre förberedd att "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus".

Evangeliets återställelse började med att en ungdom, Joseph Smith, ställde en fråga. Många av Frälsarens undervisningstillfällen under hans verksamhet började med en fråga. Ni minns hans fråga till Petrus: "Vem säger ni att jag är?"³ Och Petrus svar: "Du är Messias, den levande Gudens Son."⁴ Vi behöver hjälpa varandra att finna svar från vår

himmelske Fader genom den Helige Andens vägledning.

Under den där utsändningen sa jag till ungdomarna:

”Ledarna i kyrkan står inte främmande inför era frågor, era bekymmer eller era utmaningar.

Vi har barn Vi har barnbarn. Vi har ofta möten med ungdomar över hela världen. Och vi ber för er, vi talar om er på de heligaste platserna och vi älskar er.”⁵

Jag skulle vilja återge ett av de många, många gensvar vi fick efter det mötet.

Lisa från Grand Prairie i Alberta, Kanada, skrev: ”Evenemanget ’Personligt’ var underbart. Vilken styrka för mitt vittnesbörd och övertygelse om evangeliet. Vi är så välsignade att ha inspirerade ledare som har kallats att tjäna inom så många olika områden.”⁶

Liz från Pleasant Grove i Utah skrev i ett tidigare inlägg: ”Jag är tacksam för min personliga tro och möjligheten att stödja en Guds profet och de män och kvinnor som tjänar med honom.”⁷

Vi har stött ledare i dag som genom gudomlig inspiration har kallats att

undervisa och leda oss och som ropar till oss att akta oss för farorna vi möter varje dag – från lättvindigt sabbatsfirande, hot mot familjen, till angrepp mot religiös frihet och även ifrågasättande av nutida uppenbarelse. Bröder och systrar, lyssnar vi på deras råd?

Ofta på konferenser, sakramentsmöten och i Primär har vi sjungit de milda orden ”led mig, stöd mig, gå bredvid mig”.⁸ Vad betyder de här orden för er? Vem ser ni för er inre syn när ni tänker på dem? Har ni känt inflytandet från rättfärdiga ledare, dessa Kristi lärjungar som förut har och än idag fortsätter att vidröra era liv, som går i Herrens fotspår med dig? De kan finnas nära till hands i era hem. De kan finnas i era församlingar eller tala från talarstolen på generalkonferensen. Dessa lärjungar delar med oss välsignelsen av att ha ett vittnesbörd om Jesus Kristus, denna kyrkas ledare, våra själars ledare, som har lovat: ”Var därför vid gott mod och frukta inte, ty jag, Herren, är med er och skall stå vid er sida.”⁹

Jag minns att president Thomas S. Monson berättade hur han blev hembjuden till sin stavspresident Paul C.

Child för att förbereda sig för melkisedekska prästadömet. Vilken speciell välsignelse för president Child, som inte då visste att han undervisade en ung bärare av aronska prästadömet som en dag skulle bli Guds profet.¹⁰

Jag har haft egna stunder när jag har tagit lärdom av vår käre profet, president Monson. Det råder inget tvivel i mitt sinne eller hjärta om att han är Herrens profet på jorden. Jag har varit en ödmjuk mottagare när han har tagit emot uppenbarelse och agerat på den. Han har uppmanat oss att sträcka oss ut och hjälpa varandra och rädda varandra. Så undervisades det vid Mormons vatten. De som önskade ”kallas hans folk” var villiga ”att bära varandras bördor” och ”sörja med dem som sörjer” och ”stå som vittnen om Gud”.¹¹

Jag står här i dag som ett vittne om Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Jag vet att vår Frälsare lever och älskar oss och leder sina tjänare, dig och mig, att uppfylla hans mäktiga syften på denna jord.¹²

När vi strävar framåt och väljer att följa våra ledares råd och varningar så väljer vi att följa Herren medan världen

går i en annan riktning. Vi väljer att hålla fast vid ledstången av järn, att vara sista dagars heliga, att gå Herrens ärenden och att fyllas "med mycket stor glädje"¹³.

Den växande frågan i dag är tydlig: Står du med kyrkans ledare i en allt mörkare värld, så att du kan sprida Kristi ljus?

Det är så viktigt och betydelsefullt att vi har en relation till våra ledare. Oavsett vilken ålder ledarna har, hur nära eller långt borta de är, eller när de har berört oss, speglar deras inflytande orden av den amerikanske poeten Edwin Markham, som sa följande:

*Vår bestämmelse gör oss till bröder,
ingen ensam på vägen går.
Allt det vi till andra sänder
utan tvekan vi tillbaka får.*¹⁴

Shakeel Arshad, min vän i Pakistan, sände sitt stöd till mig, sin broder och vän. Det har också många av er gjort. När vi sträcker oss ut för att lyfta varandra bekräftar vi de kraftfulla orden: "Ingen ensam på vägen går."

Mest av allt behöver vi vår Frälsare, vår Herre Jesus Kristus. En av de uppteckningar från skrifterna som alltid berört mig andligen är när Jesus Kristus gick ut på vattnet för att möta sina lärjungar som färdades i en båt på Galileiska sjön. De var nyligen kallade ledare, som många av oss på förhöjningen i dag. Händelsen är upptecknad i Matteus:

"Båten befann sig redan många stadier från land och var hårt ansatt av vågorna, eftersom vinden låg emot.

Vid fjärde nattvakten kom Jesus till dem, gående på sjön.

När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta ... Och de skrek, så rädda var de.

Men genast sade Jesus till dem: 'Var lugna. Det är jag. Var inte rädda.'¹⁵

Petrus hörde Herrens härliga uppmuntrande rop.

"Petrus sade: 'Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet.'

Jesus sade: 'Kom!'¹⁶

Ganska djärvt. Petrus var fiskare och kände till farorna på vattnet. Men han var fast besluten att följa Jesus – natt som dag, på en båt eller torra land.

Jag kan tänka mig att Petrus hoppade över kanten, utan att vänta på en andra inbjudan och började gå på vattnet. Ja, skrifterna säger att han "gick på vattnet fram till honom"¹⁷. När vinden tilltog i styrka och kraft och när vågorna virvlade runt hans fötter blev Petrus "rädd och började sjunka. Då ropade han: 'Herre hjälp mig!'

Genast räckte Jesus ut handen och grep tag i honom."¹⁸

Vilken mäktig undervisning. Herren fanns där för honom, precis som han finns för dig och mig. Han sträckte ut sin hand och drog Petrus till sig och i säkerhet.

Jag har behövt Frälsaren och hans räddande hand så många gånger. Jag behöver honom nu mer än någonsin, precis som var och en av er gör. Jag har känt mig självsäker nog att hoppa över relingen, bildligt talat, ut i det okända, för att snart inse att jag inte klarar det själv.

Som vi diskuterade under utsändningen "Personligt" så sträcker Herren sig ofta ut till oss genom våra familjer och ledare och bjuder oss att komma till honom, precis som han sträckte sig ut för att rädda Petrus.

Ni får också många tillfällen att svara på återkommande uppmaningar

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

att "komma till Kristus"¹⁹. Är inte det vad jordelivet handlar om? Kallet kanske är att komma och rädda en familjemedlem, komma och verka som missionär, komma tillbaka till kyrkan, komma till det heliga tempel, och, som vi nyligen hörde från våra underbara ungdomar under utsändningen, komma och besvara en fråga. I sinom tid får var och en av oss höra kallet "kom hem".

Jag ber att vi ska sträcka oss ut – sträcka oss ut och ta Frälsarens hand som han sträcker ut till oss, ofta genom sina av Gud kallade ledare och våra familjemedlemmar – och lyssna efter hans kall att komma.

Jag vet att Jesus Kristus lever. Jag älskar honom och vet av hela mitt hjärta att han älskar var och en av oss. Han är vårt största exempel och den gudomlige ledaren för Faderns alla barn. Om detta bär jag mitt högtidliga vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Inlägg på Facebook från Shakeel Arshad till Ronald A. Rasband, 2 dec. 2015.
2. 2 Ne. 31:20.
3. Matt. 16:15.
4. Matt. 16:16.
5. Ronald A. Rasband, "Personligt", 20 jan. 2016, lds.org/media-library.
6. Gensvar på "Personligt" från Lisa Jarvis, Grand Prairie, Alberta, Kanada.
7. Tweet från Liz Darger, Pleasant Grove, Utah, 4 apr. 2015.
8. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
9. L&F 68:6.
10. Se Thomas S. Monson, "Vår heliga plikt som prästadömsbärare", *Liahona*, maj 2006, s. 55–56.
11. Mosiah 18:8–9.
12. Se Mosiah 18:8–9.
13. 1 Ne. 8:12.
14. Edwin Markham, "A Creed", *Lincoln and Other Poems* (1901), s. 25.
15. Matt. 14:24–27.
16. Matt. 14:28–29.
17. Matt. 14:29.
18. Matt. 14:30–31.
19. Se Moro. 10:32.

"Den som tar emot dem, tar emot mig"

Barn i dag lever i flera olika och komplexa familjekonstellationer. Vi behöver sträcka oss ut till dem som känner sig ensamma, kvarglömda eller utanför stängslet.

Gud älskar barn. Han älskar alla barn. Frälsaren sa: "Låt barnen komma till mig ... Ty himmelriket tillhör sådana."¹

Barn i dag lever i flera olika och komplexa familjekonstellationer.

Till exempel bor dubbelt så många barn i USA i dag med bara en förälder, jämfört med för 50 år sedan.² Och det finns många familjer som inte är lika enade i sin kärlek till Gud och i sin villighet att hålla hans bud.

I detta ökande andliga tumult fortsätter det återställda evangeliet att hålla fanan – idealet, Herrens mönster – högt.

"Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. ...

Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. ... Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, [och] att hålla Guds bud."³

Vi värdesätter de många goda föräldrar som finns världen över, inom

alla trosuppfattningar, som kärleksfullt tar hand om sina barn. Och vi är tacksamma för alla familjer i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som ömt vårdas av en far och en mor som är omvända till Frälsaren, som är beseglad genom prästadörets myndighet, och som i familjen lär sig att älska och lita på sin himmelske Fader och hans son Jesus Kristus.

Vädjan för ungdomar

Men min vädjan i dag gäller de hundratusentals barn, ungdomar och unga vuxna som inte kommer från dessa, i brist på ett bättre uttryck, till synes "perfekta" familjer. Jag talar inte bara om de ungdomar som har upplevt död, skilsmässa eller föräldrars sinande tro, utan också om de tiotusentals unga män och unga kvinnor i världen som tar emot evangeliet utan en mor eller far som blir medlemmar i kyrkan tillsammans med dem.⁴

Dessa unga sista dagars heliga kommer in i kyrkan med stor tro. De hoppas kunna åstadkomma familjeidealet i sina egna liv en framtida dag.⁵ Med tiden blir de en viktig del av vår

missionärsstyrka, av våra rättfärdiga unga vuxna och av dem som knäböjer vid altaret för att påbörja sina egna familjer.

Var lyhörda

Vi fortsätter att undervisa om Herrens mönster för familjen, men med numera miljontals medlemmar och med den mångfald vi har av barn i kyrkan, behöver vi vara ännu mer omtänksamma och lyhörda. Vår kyrkas kultur och språkbruk är ibland rätt unika. Primärbarnen kommer inte att sluta sjunga "Familjer kan vara tillsammans för evigt",⁶ men när de sjunger "när min pappa kommer hem blir jag alltid glad"⁷ eller "de lärt mig att lyda, tjäna och tro"⁸ sjunger inte alla barn om sin egen familj.

Vår vän Bette berättade om en upplevelse hon haft i kyrkan när hon var tio år. Hon sa: "Vår lärare höll en lektion om tempeläktenskap. Hon ställde en direkt fråga till mig: 'Bette, dina föräldrar beseglades väl inte i templet?' [Läraren och resten av klassen] visste svaret." Lektionen fortsatte därefter och Bette föreställde sig det värsta. Bette sa: "Jag hade många tårfyllda nätter. När

jag fick hjärtproblem två år senare och trodde att jag skulle dö, fick jag panik eftersom jag trodde att jag skulle få vara ensam för evigt."

Min vän Leif gick i kyrkan ensam. En gång på Primär blev han ombedd att hålla ett kort tal. Han hade ingen mamma eller pappa i kyrkan som kunde stå bredvid honom och hjälpa honom om han glömde vad han skulle säga. Leif var skräckslagen. Hellre än att skämma ut sig, höll han sig borta från kyrkan i flera månader.

"Då kallade [Jesus] till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem ...

och [sade:] den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig."⁹

Hjärtan som tror och andliga gåvor

Dessa barn och ungdomar är välsignade med hjärtan som tror och andliga gåvor. Leif berättade: "Jag visste innerst inne att Gud var min Fader och att han kände mig och älskade mig."

Vår vän Veronique sa: "När jag lärde mig evangeliets principer och studerade Mormons bok var det precis som om jag kom ihåg saker som jag redan visste men hade glömt."

Vår vän Zuleika är från Alegrete i Brasilien. Trots att hennes familj inte var troende började Zuleika vid tolv års ålder att läsa Bibeln och besöka lokala kyrkor för att hon ville lära sig mer om Gud. Med motvilligt tillstånd från sina föräldrar studerade hon med missionärerna, fick ett vittnesbörd och döptes. Zuleika berättade: "Under lektionerna visade de en bild på templet i Salt Lake City och berättade om de beseglade förrättningarna. Ända sedan dess har jag haft en önskan om att en dag få gå in i Herrens hus och få en evig familj."

Även om ett barns jordiska situation kanske inte är idealisk, är ett barns andliga DNA perfekt, eftersom dess sanna identitet är en son eller dotter till Gud.

President Thomas S. Monson har sagt: "Hjälp Guds barn förstå vad som är äkta och viktigt i det här livet. Hjälp dem utveckla styrkan att välja stigar som håller dem trygga på vägen till evigt liv."¹⁰ Låt oss öppna våra famnar och våra hjärtan lite vidare. De här ungdomarna behöver vår tid och våra vittnesbörd.

Brandon, som blev medlem i kyrkan i Colorado i high school,

berättade för mig om dem som brydde sig om honom både före och efter dopet. Han sa: "Jag var hemma hos familjer som levde efter evangeliet. Det visade mig en måttstock som jag kände att jag kunde ha i min egen familj."

Veronique, som är från Nederländerna, gick i skolan med vår dotter Kristen när vi bodde i Tyskland. Veronique kommenterade: "Elever som var medlemmar i kyrkan hade ett särskilt ljus. Jag insåg snart att det ljuset kom av deras tro på Jesus Kristus och av att de följde hans lärdomar."

Min vän Max döptes när han var åtta år. Hans pappa var inte medlem i någon kyrka och Max fick välja om han ville eller inte ville gå i kyrkan.

Som tonåring, efter att inte ha gått på flera månader, fick Max känslan av att han behövde komma tillbaka till kyrkan och bestämde sig en söndagsmorgon för att han skulle återvända. Men hans beslutsamhet avtog när han närmade sig kyrkans ytterdörr. Det knöt sig i magen.

Där, vid dörren, stod den nye biskopen. Max kände honom inte och var säker på att biskopen inte kände Max. När Max närmade sig sken biskopen upp och han sträckte fram handen och sa: "Max, vad gott att se dig!"

"När han sa de orden", berättade Max, "kom en varm känsla över mig och jag visste att jag hade gjort det rätta".¹¹

Att veta vad någon heter kan göra skillnad.

"Och [Jesus] bjöd dem att föra fram sina små barn [till honom]. ...

Och han tog [dem] ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

Och när han hade gjort detta grät han på nytt."¹²

Joseph Ssengooba som ung man (ovan) tillsammans med sin vän och tränare äldste Joshua Walusimbi (överst till höger), och tillsammans med sin missionspresident Leif Erickson (längst ner till höger).

Ungdomar som inte ännu är döpta

På sina föräldrars begäran väntar många ungdomar som älskar evangeliet i flera år på att få döpas.

Emilys föräldrar skilde sig när hon var barn och hon fick inte tillåtelse att döpas förrän hon var 15 år. Vår vän Emily talar varmt om en ledare i Unga kvinnor som "alltid räckte ut en hand och hjälpte henne att stärka sitt vittnesbörd".¹³

Colten och Preston är tonåringar som bor i Utah. Deras föräldrar är skilda och de har inte fått tillåtelse att döpas. Trots att de inte kan dela ut sakramentet tar de med sig brödet varje vecka. Och trots att de inte kan gå in i templet och utföra dop med ungdomarna när deras församling besöker templet, hittar de två bröderna släktnamn på släktforskningscentret i närheten. Det som har störst inverkan för att hjälpa våra ungdomar att känna sig inkluderade är andra rättfärdiga ungdomar.

Äldste Joseph Ssengooba

Jag avslutar med att berätta om en ny vän som vi träffade för några veckor sedan när vi besökte Zambiamissionen Lusaka.

Äldste Joseph Ssengooba är från Uganda. Hans pappa dog när han var sju år. När han var nio år kunde hans mamma och släktingar inte ta hand om

honom, så han fick klara sig själv. När han var tolv år träffade han missionärerna och döptes.

Joseph berättade om sin första dag i kyrkan: "Efter sakramentsmötet trodde jag att det var dags att gå hem, men missionärerna presenterade mig för Joshua Walusimbi. Joshua sa att han skulle vara min vän och han gav mig en *Barnens sångbok* så att jag inte behövde gå till Primär tomhänt. På Primär satte Joshua fram en extra stol bredvid sin. Primärs president bad mig komma fram och bad hela Primär sjunga "Jag är Guds lilla barn" för mig. Jag kände mig väldigt utvald."

Grenspresidenten tog Joseph till Pierre Mungozas familj och det blev hans hem de kommande fyra åren.

Åtta år senare när äldste Joseph Ssengooba påbörjade sin mission, var hans tränare till hans stora förvåning äldste Joshua Walusimbi, pojken som hade fått honom att känna sig så välkommen den där första dagen i Primär. Och hans missionspresident? Det är president Leif Erickson, den lille pojken som höll sig borta från Primär eftersom han var skräckslagen för att behöva hålla tal. Gud älskar sina barn.

Barnen kom springande

När min fru Kathy och jag var i Afrika för några veckor sedan besökte vi Mbuji-Mayi i Kongo (Kinshasa).

Under ett möte med 2 000 sista dagars heliga i Demokratiska republiken Kongo (överst) samlades dussintals nyfikna barn utanför staketet som omringade tomten där mötet hölls (ovan). När barnen bjöds in kom de springande.

Eftersom kapellet inte var tillräckligt stort för de 2 000 medlemmarna höll vi mötet utomhus under stora plastpresenningar som hölls uppe av bambustolpar. När mötet började såg vi en stor skara barn som betraktade oss medan de klängde på stolparna till järnstängslet som omgav fastigheten. Kathy viskade: "Neil, skulle du inte kunna be barnen komma in?" Jag gick fram till distriktspresident Kalonji i talarstolen och bad honom välkomna barnen utanför stängslet och fråga om de ville komma in till oss.

Till min förvåning, inte bara kom barnen, på president Kalonjis inbjudan, utan de kom springande – kanske 50,

kanske 100 barn – några i trasor och barfota, men alla med vackra leenden och ivriga ansikten.

Jag blev djupt rörd av den här upplevelsen och såg den som en symbol för vårt behov att sträcka oss ut till de ungdomar som känner sig ensamma, kvarglömda eller utanför stängslet. Låt oss tänka på dem, välkomna dem, omfamna dem och göra allt vi kan för att stärka deras kärlek till Frälsaren. Jesus sa: "Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig."¹⁴ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 19:14.
2. Se "Family Structure", Child Trends DataBank (dec. 2015), tillägg 1, s. 9, childtrends.org/databank.
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129, stycke 7 och 6.
4. Jag vill personligen tacka de tiotusentals

rättfärdiga mödrar, många av dem ensamstående föräldrar, som modigt tar det huvudsakliga ansvaret för att andligt stärka sina barn. Vår vän Shelley från Kanada sa om sin mamma:

"Missionärerna knackade på dörren till mina föräldrar fem år innan jag föddes. Mina föräldrar lyssnade på några lektioner, men sedan tappade pappa intresset. Mamma fortsatte att ta lektionerna och ville bli döpt. I fem år gick mamma till kyrkan utan att vara medlem, men så tre månader efter att jag hade fötts fick hon möjlighet att döpas.

Mamma har aldrig varit särskilt talför eller haft ett ledarskapsämbete. Hon har ett mycket enkelt, milt och stadigt vittnesbörd ... och hon följer det hon tror på varje dag. Hennes tystlåtna och enkla exempel har alltid hållit mig nära Herren och kyrkan."

5. Vår vän Randall berättade: "Jag blev undervisad om och visste att jag var son till himmelska föräldrar, och eftersom jag kände till min sanna identitet och natur gav det mig hopp om att jag inte behövde följa samma väg som mina föräldrar, som jag älskade men inte ville efterlikna. Jag litade på det som jag hade lärt mig i Primär, Söndagsskolan och Unga män och av andra lärare. Jag såg exempel i församlingen och bland mina släktingar på trofasta, lyckliga familjer, och jag litade på min himmelske Fader. Jag visste att om jag fortsatte att vara trofast så skulle han hjälpa mig få en sådan familj."
6. "Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s. 98.
7. "När pappa kommer hem", *Barnens sångbok*, s. 110.
8. "Kärleken råder här", *Barnens sångbok*, s. 102–103.
9. Matt. 18:2, 5.
10. Thomas S. Monson, "Lär av mig", *Liahona*, mars 2016, s. 5.
11. Se Max H. Molgard, *Inviting the Spirit into Our Lives* (1993), s. 99.
12. 3 Ne. 17:11, 21–22.
13. Emily, vars föräldrar inte var aktiva, berättade kärleksfullt om far- och morföräldrar, fastrar och farbröder, mostrar och morbröder och andra som ställde upp i hennes föräldrars ställe. Hon talade om en ledare för Unga kvinnor i Michigan och sa: "Hennes barn var vuxna och hon såg till att varje ung kvinna kände sig som om hon var hennes egen dotter. ... Hennes leende värmd hjärtat när dagen var som svårast. ... Mitt mål är att följa hennes exempel och vara en syster Molnar för alla barn som känner sig 'annorlunda', 'utanför' eller 'bortglömda'."
14. Matt. 18:5.

Äldste Mervyn B. Arnold
i de sjuttios kvorum

Till undsättning: Vi klarar det!

Herren har gett oss alla de verktyg som behövs för att vi ska kunna undsätta våra mindre aktiva vänner och icke medlemmar.

Frälsaren förstod helt klart sitt uppdrag att undsätta vår himmelske Faders barn, för han förkunnade: "Människosonen har kommit för att frälsa det som var förlorat. ...

*Så är det inte heller er himmelske Faders vilja att någon enda av dessa små skall gå förlorat."*¹

Min änglalika mor Jasmine Bennion Arnold förstod tydligt sin roll i undsättningen av vår himmelske Faders skadade eller vilsna får, däribland hennes egna barn och barnbarn. Vilken förunderlig roll far- och morföräldrar kan spela i sina barnbarns liv.

Mamma fick ofta i uppgift att undervisa dem som hade svag tro, mindre aktiva och familjer med någon som inte var medlem. Men hennes flock omfattade också andra som ingen gett henne i uppdrag att besöka. Oftast skedde besöken oftare än en gång i månaden när hon i tysthet lyssnade, hjälpte sjuka och gav kärleksfull uppmuntran. Under sina sista månader i livet var mamma bunden vid hemmet, så hon skrev brev till dem i timmar och uttryckte sin kärlek, bar sitt vittnesbörd och uppmuntrade dem som kom på besök.

I vår strävan att undsätta ger Gud oss kraft, uppmuntran och välsignelser. När han befälde Mose att undsätta Israels barn var Mose rädd, liksom många av oss är rädda. Mose ursäktade sig med orden: "Jag är ingen talför man. ... Jag är trög att tala och har en trög tunga."²

Herren försäkrade Mose:
"Vem har givit människan munnen ... Är det inte jag, Herren?"

Gå nu! Jag skall vara med din mun och lära dig vad du skall säga."³

Han sa alltså till Mose: "Du klarar det!" *Och, vet ni, det gör vi också!*

Låt mig lyfta fram fyra principer som kan hjälpa oss att undsätta.

Princip 1: Vi får inte dröja med att komma till undsättning

Äldste Alejandro Patanía, före detta områdessjuttio, berättar om sin yngre bror Daniel som seglade ut för att fiska med sin besättning. Efter ett tag fick Daniel en enträgen varning om att en större storm snabbt närmade sig. Daniel och hans besättning begav sig genast mot hamnen.

När stormen tilltog strejkade motorn för en fiskebåt i närheten. Daniels besättning krokade fast en lina vid den skadade båten och började bogsera den mot säkerhet. De kallade på hjälp via radio, medvetna om att de i den tilltagande stormen behövde omedelbar hjälp.

Medan nära och kära ängsligt väntade sammanträdde representanter för kustbevakningen, fiskarförbundet och flottan för att bestämma den bästa strategin för undsättningen. Några ville ge sig av genast, men tillsades att vänta på planeringen. Medan de som var ute i stormen vädjade om hjälp, fortsatte

Medan närstående väntade oroligt drog räddningsmanskpet ut på arbetet tills det var för sent.

representanterna mötet och försökte enas om rätt tillvägagångssätt och plan.

När en räddningspatrull till sist organiserats kom en sista desperat vädjan. Den rasande stormen hade slitit av repet mellan de två båtarna och Daniels besättning var på väg tillbaka för att se om de kunde rädda sina fiskarkolleger. Till sist sjönk båda båtarna, och deras besättningar, däribland äldste Patanías bror Daniel, omkom.

Äldste Patanía jämförde den här tragedin med Herrens uppmaning, när han sa: "De svaga stärkte ni inte, ... de som drivit vilse förde ni inte tillbaka, de förlorade sökte ni inte upp, ... och [jag] skall utkräva mina får ur [er] hand."⁴

Äldste Patanía sa att även om vi måste vara organiserade i våra råd, kvorum, biorganisationer och även personligen, får vi inte skjuta upp undsättningen. Ibland går det veckor medan vi pratar om hur vi ska hjälpa familjer eller enskilda som behöver särskild hjälp. Vi överlägger hur vi ska besöka dem och vilken strategi vi ska använda. Under tiden fortsätter våra vilsna bröder och våra systrar att behöva hjälp, och ibland till och med ropa på och vädja om hjälp. Vi får inte dröja.

Princip 2: Vi får aldrig ge upp

President Thomas S. Monson, som utsänt kallelsen att undsätta, sa: "Våra medlemmar behöver påminnas om att det aldrig är försent när det gäller mindre aktiva medlemmar ... som kanske anses som hopplösa fall."⁵

Liksom för många av er har jag berättat om evangeliet för några som snabbt blir döpta eller aktiverade, medan andra – som min vän Tim som inte är medlem och hans fru Charlene som är inaktiv – tar mycket längre tid.

I över 25 år talade jag med Tim om evangeliet och tog med Tim och Charlene till öppet hus i flera tempel.

Andra hjälpte till med undsättandet, men Tim tackade nej till alla inbjudningar att träffa missionärerna.

En helg var jag utsedd att presidera vid en stavskonferens. Jag hade bett stavspresidenten att fasta och be om vem vi skulle besöka. Jag blev lite chockad när han gav mig namnet på min vän Tim. När Tims biskop, stavspresidenten och jag knackade på dörren, öppnade Tim, såg på mig, såg på biskopen och sa sedan: "Biskopen, jag trodde du skulle ta med dig någon speciell!"

Sedan skrattade han och sa: "Kom in, Merv." Ett under skedde den dagen. Tim är nu döpt, och han och Charlene är beseglade i templet. Vi får aldrig ge upp.

Princip 3: Hur stor blir inte er glädje om ni för en enda själ till Kristus

För många år sedan under en generalkonferens talade jag om hur José de Souza Marques förstod Frälsarens ord: "Om någon bland er är stark i Anden, låt honom då ta med sig den som är svag, så att ... även han kan bli stark."⁶

Broder Marques kunde namnet på varje får i sitt prästkvorum och märkte att Fernando saknades. Han jagade Fernando i hans hem och sökte honom sedan i en väns hem. Han till och med gick ner till stranden.

Till slut hittade han Fernando som surfade på vågorna. Han tvekade inte tills båten sjönk, så som skedde i Daniels fall. Han gick genast ner i vatten för att rädda sitt förlorade får och förde hem honom med glädje.⁷

Han såg sedan till, genom ständigt tjänande, att Fernando aldrig mer lämnade fällan.⁸

Låt mig uppdatera er om vad som hänt sedan Fernando undsattes och dela med er den glädje som kommer av att rädda bara ett enda får. Fernando vigdes

till sin älskade Maria i templet. De har nu fem barn och tretton barnbarn, och alla är aktiva i kyrkan. Många andra släktingar och deras familjer har också blivit medlemmar. Tillsammans har de sänt in tusentals namn på förfäder för att ta emot templets förrättningar, och välsignelserna fortsätter komma.

Fernando är nu biskop för tredje gången, och han fortsätter undsätta, på samma sätt som han själv blev undsatt. Nyligen berättade han: "I vår församling har vi 32 aktiva unga män i aronska prästadömet, av vilka 21 räddades under de senaste 18 månaderna." Som enskilda, familjer, kворum, biorganisationer samt hem- och besökslärare, *kan vi klara det!*

Princip 4: Oavsett ålder är vi alla kallade till undsättning

President Henry B. Eyring har sagt: "Oavsett ålder, förmåga, ämbete i kyrkan eller geografisk belägenhet är vi ett i vår kallelse att hjälpa [Frälsaren] med

hans skörd av själar tills han kommer tillbaka."

Varje dag lyder fler och fler av våra barn, våra ungdomar, våra unga ensamstående vuxna och våra vuxna medlemmar i alla åldrar Frälsarens kallelse att komma till undsättning. Tack för allt ni gör! Låt mig ge några exempel:

Amy som är sju år, bjöd in sin vän Arianna och hennes familj till Primärs årliga medverkan på sakramentsmötet. Några månader senare döptes Arianna och hennes familj.

Allan, en ung ensamstående vuxen, kände sig inspirerad att dela kyrkans videor, *Mormon Messages*, och skriftställen med alla sina vänner på sociala medier.

Syster Reeves började berätta om evangeliet för alla telefonförsäljare som ringde.

James bjöd sin vän Shane till sin dotters dop.

Spencer sände sin mindre aktiva syster en länk till president Russell M.

Nelsons konferenstal och rapporterade sedan: "Hon läste talet och ett fönster öppnades."

Herren har gett oss alla de verktyg som behövs för att vi ska kunna undsätta våra mindre aktiva vänner och icke medlemmar. *Vi kan alla göra det!*

Jag inbjuder er alla att lyda Frälsarens kallelse att komma till undsättning. *Vi klarar det!*

Jag vittnar högtidligt om att jag vet att Jesus är den gode herden, att han älskar oss och att han välsignar oss när vi kommer till undsättning. Jag vet att han lever. Jag vet det. I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 18:11, 14; kursivering tillagd.
2. 2 Mos. 4:10.
3. 2 Mos. 4:11–12.
4. Hes. 34:4, 10.
5. Thomas S. Monson, generalauktoritetens ledarskapsmöte i oktober 2015, använt med tillstånd.
6. L&F 84:106.
7. Se Luk. 15:5.
8. Se Mervyn B. Arnold, "Styrk dina bröder", *Liahona*, maj 2004, s. 46–47.
9. Henry B. Eyring, "Vi är ett", *Liahona*, maj 2013, s. 62.

Fernando Araujo (i mitten på båda fotografierna) räddades av en omtänksam ledare när han var ung man, så i dag räddar han som biskop unga män (ovan) och har efterkommande som är aktiva i kyrkan (överst).

Äldste Jairo Mazzagardi
i de sjuttios kvorum

Återställsens heliga plats

Palmyra var platsen för återställelsen, där Faderns röst ljöd igen efter nästan två tusen år.

En av mina goda vänner, som var medlem i kyrkan, försökte i åratal att undervisa mig om läran om eviga familjer. Det var inte förrän jag deltog i ett öppet hus för templet i São Paulo i Brasilien i oktober 1978 och jag steg in i beseglingsrummet som läran om eviga familjer gick in i hjärtat på mig, och i dagar bad jag för att få veta om det här var den sanna kyrkan.

Jag var inte religiös, men jag hade uppfostrats av föräldrar som var det och jag hade sett det goda i andra religioner. Vid den tiden i mitt liv trodde jag att alla religioner var godtagbara för Gud.

Efter mitt besök under templets öppet hus sökte jag ett svar i bön, med tro och fullständig förtröstan på att Gud skulle svara mig och tala om vilken kyrka på jorden som var hans.

Efter stor andlig ansträngning fick jag till slut ett tydligt svar. Jag uppmanades att bli döpt. Jag döptes den 31 oktober 1978, kvällen före invigningen av templet i São Paulo.

Jag insåg att Herren kände och brydde sig om mig och att han därför besvarade mina böner.

Nästa morgon åkte min fru och jag till São Paulo för att närvara vid en invigningssession för templet.

Vi var där, men jag hade inte riktigt förmågan ännu att uppskatta det underbara tillfället. Dagen därpå var vi med på en områdeskonferens.

Vi hade påbörjat vår resa i kyrkan och vi fann goda vänner som välkomnade oss under den här livsförändringen.

Lektionerna för nya medlemmar som vi gick på under söndagens möten varje vecka var underbara. De fyllde oss med kunskap och gjorde att vi önskade att veckan skulle gå fort, så att vi på söndagen kunde få mer av den andliga näringen.

Min fru och jag såg ivrigt fram emot att komma till templet för att beseglas som familj för evigt. Det skedde ett år och sju dagar efter mitt dop och det var ett underbart tillfälle. Det kändes som om evigheten hade delats vid altaret, i det som skett före och det som skulle ske efter beseglingen.

Jag hade bott lagligen på östkusten i USA några år och var bekant med några av städerna, och de var för det mesta små.

När jag läste eller hörde talas om det som ledde fram till den första synen, nämndes skaror av människor och det kunde jag inte förstå.

Frågor började dyka upp i mina tankar. Varför måste kyrkan återställas i USA och inte i Brasilien eller Italien, mina förfäders land?

Var fanns dessa skaror av människor som var inblandade i väckelsen och religionsförvirringen, allt det som hade skett på en sådan fridfull och lugn plats?

Jag frågade många om det, men fick inget svar. Jag läste allt jag kunde på portugisiska och sedan på engelska men hittade inget som kunde lugna mig. Jag fortsatte att söka.

I oktober 1984 var jag med på en generalkonferens som rådgivare i ett stavspresidentskap. Efteråt åkte jag till Palmyra i New York, ivrig att hitta svaret.

När jag kom dit försökte jag förstå: Varför måste återställelsen ske här, och varför var det ett sådant andligt tumult? Var kom alla de människorna som Joseph nämnde ifrån? Varför var de just där?

Det rimligaste svaret jag kunde komma på då var därför att den amerikanska konstitutionen garanterade frihet.

Den morgonen besökte jag Grandinbyggnaden, där den första utgåvan av Mormons bok trycktes. Jag åkte till den heliga lunden, där jag bad mycket.

Det var knappt någon på gatorna i det lilla samhället Palmyra. Var fanns människoskarorna som Joseph Smith hade nämnt?

Den eftermiddagen bestämde jag mig för att besöka Peter Whitmers gård och när jag kom dit såg jag en man i ett stugfönster. Han hade en intensiv glöd i ögonen. Jag hälsade på honom och började sedan ställa samma gamla frågor.

Då frågade han: "Har du tid?" Jag svarade ja.

Han förklarade att Eriesjön, Ontariosjön och Hudsonfloden, lite längre österut, låg i den här regionen.

I början av 1800-talet blev det bestämt att en kanal för sjöfart skulle

byggas och gå genom regionen – en sträcka på nära 50 mil – för att nå Hudsonfloden. Det var ett stort företag på den tiden och man kunde bara använda sig av mänsklig arbetskraft och djur.

En del av bygget skedde i Palmyra. Byggmästarna behövde yrkesarbetare, tekniker, familjer och deras vänner. Mycket folk började välla in från närliggande städer och platser längre bort, till exempel Irland, för att bygga kanalen.

Det var en mycket helig och andlig stund för mig, eftersom jag äntligen hade hittat skaran. De kom med sina traditioner och sina trosuppfattningar. När mannen nämnde deras trosuppfattningar upplystes mitt förstånd och mina andliga ögon öppnades av Gud.

I den stunden förstod jag hur Gud, vår Fader, i sin oändliga visdom med sin plan, hade förberett en plats för den unge Joseph Smith – hade placerat honom mitt i den där religiösa förvirringen, eftersom Mormons dyrbara plåtar var gömda där, i kullen Cumorah.

Detta var platsen för återställelsen, där Faderns röst ljöd igen efter nästan

två tusen år i en underbar syn. Han talade med pojken Joseph Smith som hade gått till den heliga lunden för att be och sedan fick höra: "Denne är min älskade Son. Hör honom!"¹

Där såg han två personer vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning. Ja, Gud uppenbarade sig för människan igen. Mörkret som täckte jorden började skingras.

Profetiorna om återställelsen började uppfyllas. "Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag."²

Efter några få år leddes Joseph till uppteckningarna med profetior, förbund och förordningar som lämnats av forntida profeter – vår älskade Mormons bok.

Jesu Kristi kyrka kunde inte återställas utan det eviga evangeliet, uppenbarat i Mormons bok som ännu ett vittne om Jesus Kristus, ja Guds Son, Guds lamm, som tog bort världens synder.

Kristus sa till sitt folk i Jerusalem: "Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan."³

”Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känner mig.”⁴

Jag minns inte att jag tog farväl när jag lämnade Whitmers gård. Jag minns bara att tårarna rann fritt utefter kinderna. Solen gick ner över en vacker himmel.

I mitt hjärta fanns en enorm glädje, och frid stillade min själ. Jag fylldes av tacksamhet.

Nu förstod jag tydligt varför. Återigen hade Herren gett mig kunskap och ljus.

På vägen hem flödade skriftställen till mitt sinne: Löftena till fader Abraham om att genom hans avkomlingar skulle alla jordens släkter bli välsignade.⁵

Och för det syftet skulle tempel uppföras så att gudomlig kraft återigen

kunde förlänas människan, så att familjer kunde förenas, inte tills döden skiljer oss åt utan för all evighet.

”Det skall ske i den yttersta tiden att det berg där Herrens hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk skall strömma dit.”⁶

Om ni som hör mig har några frågor i hjärtat: Ge inte upp!

Jag uppmanar er att följa profeten Joseph Smiths exempel när han läste i Jakobs brev 1:5: ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser.”

Det som hände på Cumorah var en viktig del av återställelsen, eftersom Joseph Smith där tog emot plåtarna som innehöll Mormons bok. Denna

bok hjälper oss att komma närmare Kristus än någon annan bok på jorden.⁷

Jag vittnar om att Herren har upprest profeter, siare och uppenbarare till att leda sitt rike i dessa sista dagar, och i hans eviga plan är familjer avsedda att vara tillsammans för evigt. Han bryr sig om sina barn. Han besvarar våra böner.

På grund av sin stora kärlek sonade Jesus Kristus våra synder. Han är världens Frälsare. Därom vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. JS-H 1:17.
2. Upp. 14:6.
3. Joh. 10:16.
4. Joh. 10:14.
5. Se 1 Mos. 12:3; 17:2–8; Gal. 3:29; 1 Ne. 15:14–18; Abr. 2:9–11.
6. Jes. 2:2.
7. Se inledningen till Mormons bok.

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Att alltid behålla våra synders förlåtelse

Med den Helige Andens heliggörande kraft som ständigt sällskap kan vi alltid behålla våra synders förlåtelse.

Ett djupsinnigt uttryck som kung Benjamin använde i sin undervisning om Frälsaren och hans försoning har varit ett återkommande ämne för mina studier och funderingar i många år.

I sitt andligt fängslande avskedstal till det folk han tjänat och älskat, beskrev kung Benjamin vikten av att ha kunskap om Guds härlighet och att smaka av hans kärlek, att få syndernas förlåtelse, att alltid minnas Guds storhet och att dagligen be och stå fast i tron.¹ Han lovade också att genom att göra det "kommer ni alltid att fröjda er och vara fyllda av Guds kärlek och *alltid behålla era synders förlåtelse*".²

Mitt budskap handlar om principen att alltid behålla våra synders förlåtelse. Den sanning som uttrycks i den här frasen kan stärka vår tro på Herren Jesus Kristus och fördjupa vårt lärjunge-skap. Min bön är att den Helige Anden ska inspirera och uppbygga oss när vi tillsammans begrundar grundläggande andliga sanningar.

Andlig pånyttfödelse

I dödligheten upplever vi fysisk födelse och möjligheten att andligen födas

på nytt.³ Vi uppmanas av profeter och apostlar att vakna för Gud⁴, "födas på nytt"⁵ och i Kristus bli en ny skapelse⁶ genom att ta emot de välsignelser som möjliggörs genom Jesu Kristi försoning. "Den helige Messias förtjänster och barmhärtighet och nåd"⁷ kan hjälpa oss besegra den naturliga människans självcentrerade och själviska tendenser

och bli mer osjälviska, välvilliga och heliga. Vi uppmanas att leva så att vi kan "stå obefläckade inför [Herren] på den yttersta dagen"⁸.

Den Helige Anden och prästadörets förrättningar

Profeten Joseph Smith sammanfattade koncist den viktiga roll som prästadörets förrättningar har i Jesu Kristi evangelium: "Pånyttfödelse får man genom Guds Ande, genom förrättningar."⁹ Det här djuplodande uttalandet betonar både den Helige Andens och heliga förrättningars roll i den andliga pånyttfödelsens process.

Den Helige Anden är gudomens tredje medlem. Han är en person som består av ande och han vittnar om all sanning. Skrifterna talar om den Helige Anden som Hjälpare¹⁰, lärare¹¹ och uppenbarare¹². Dessutom är den Helige Anden en heliggörare¹³ som renar och bränner bort orenheter och ondska från vår mänskliga själ som genom eld.

Heliga förrättningar är av avgörande vikt i Frälsarens evangelium och i processen att komma till honom och söka andlig pånyttfödelse. Förrättningar är heliga handlingar vilka har andligt syfte, är av evig betydelse och hör samman med Guds lagar och förordningar.¹⁴ Alla frälsande förrättningar och sakramentets förrättning måste bemyndigas av någon som innehar de nödvändiga prästadömsnycklarna.

De förrättningar för frälsning och upphöjelse som utförs i Herrens återställda kyrka är mycket mer än ritualer eller symboliska handlingar. De är snarare bemyndigade kanaler genom vilka himlens välsignelser och krafter kan flöda in i den enskildes liv.

”Och detta större prästadöme förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, nyckeln till kunskapen om Gud.

Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dess förordningar.

Och utan dessa förordningar och prästadöms myndighet är

gudaktighetens kraft inte uppenbar för människor i köttet.”¹⁵

Förrättningar som tas emot och hedras med redbarhet är nödvändiga för att vi ska uppnå gudaktighetens kraft och alla de välsignelser som görs tillgängliga genom Frälsarens försoning.

Att få och behålla syndernas förlåtelse genom förrättningar

För att mer fullständigt förstå den process genom vilken vi kan få och alltid behålla våra synders förlåtelse, måste vi först förstå det oskiljaktiga sambandet mellan tre förrättningar som ger tillgång till himlens krafter: nedsänkingsdop, handpåläggning för den Helige Andens gåva och sakramentet.

Nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse är Jesu Kristi evangeliums inledande förrättning¹⁶ och måste föregås av tro på Frälsaren och uppriktig omvändelse. Den här förrättningen ”är ett tecken som bestämts av Gud, vilket [hans barn] måste ta emot för att komma in i Guds rike”.¹⁷ Dopet utförs

med det aronska prästadöms myndighet. I processen att komma till Frälsaren och andligen födas på nytt, ger dopet en nödvändig *inledande rening* av vår själ från synd.

Dopförbundet innefattar tre grundläggande förpliktelser: 1) att vara villig att ta på sig Jesu Kristi namn, 2) att alltid minnas honom och 3) att hålla hans bud. Den utlovade välsignelsen om vi håller det här förbundet är ”att [vi] alltid kan ha hans Ande hos [oss]”.¹⁸ Alltså är dopet den nödvändiga förberedelsen för mottagandet av den bemyndigade möjligheten till ständigt sällskap av gudomens tredje medlem.

”Dop av vatten ... måste följas av dop av Anden för att vara fullständigt.”¹⁹ Som Frälsaren lärde Nikodemus: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.”²⁰

Tre uttalanden av profeten Joseph Smith betonar det ofrånkomliga sambandet mellan förrättningarna dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och handpåläggning för den Helige Andens gåva.

Uttalande 1: ”Dopet är en helig förrättning till förberedelse för att motta den Helige Anden. Det är kanalen och nyckeln genom vilken den Helige Anden ges.”²¹

Uttalande 2: ”Man kan lika gärna döpa en säck sand som en människa om dopet inte sker till syndernas förlåtelse och för erhållandet av den Helige Andens gåva. Dopet i vatten är bara ett halvt dop och är till ingen nytta, om det inte åtföljs av den andra hälften – det vill säga dopet av den Helige Anden.”²²

Uttalande 3: ”Dop i vatten är till ingen nytta, om det inte åtföljs av dop med eld och den Helige Anden. ... De står i absolut nödvändig och oskiljaktig förening med varandra.”²³

Det oföränderliga sambandet mellan omvändelsens princip, förrättningarna

dop och erhållandet av den Helige Andens gåva och den underbara välsignelse som syndernas förlåtelse är betonas gång på gång i skrifterna.

Nephi förklarade: "Porten genom vilken ni måste gå in är omvändelse och dop med vatten, *och sedan kommer era synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden.*"²⁴

Frälsaren själv förkunnade: "Och detta är befallningen: Omvänd er, alla jordens ändar, och kom till mig och bli döpta i mitt namn *så att ni kan bli heliggjorda genom att ta emot den Helige Anden*, så att ni kan stå obefläckade inför mig på den yttersta dagen."²⁵

Handpåläggning för den Helige Andens gåva är en förrättning som utförs med melkisedeska prästadömetts myndighet. I processen att komma till Frälsaren och andligen födas på nytt skapar erhållandet av den Helige Andens heliggörande kraft möjligheten till en *ständig pågående rening* av vår

själ från synd. Den här glädjrika välsignelsen är nödvändig eftersom "inget orent kan vistas hos Gud".²⁶

Som medlemmar i Herrens återställda kyrka välsignas vi både av vår *inledande rening från synd* i samband med dopet och av möjligheten till en *ständig pågående rening från synd* som möjliggörs genom den Helige Andens sällskap och kraft – han som är gudomens tredje medlem.

Tänk på hur en bonde är beroende av det oföränderliga mönstret av sådd och skörd. Att förstå sambandet mellan sådd och skörd är en ständig källa till mening och påverkar alla bondens beslut och handlingar under alla årstider. På liknande sätt bör det oskiljaktiga sambandet mellan förrättningarna dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och handpåläggning för den Helige Andens gåva påverka alla aspekter av vårt lärjungeskap i livets alla skiften.

Sakramentet är den tredje förrättningen som är nödvändig för att vi ska få tillgång till gudaktighetens kraft. För att vi mer fullständigt ska kunna hålla oss obefläckade av världen, är vi befallda att gå till bönehuset och offra våra sakrament på Herrens heliga dag.²⁷ Tänk på att symbolerna för Herrens kropp och blod, brödet och vatten, är både välsignade och helgade. "O Gud, du evige Fader, vi ber dig i din Sons, Jesu Kristi, namn att välsigna och helga detta bröd [eller detta vatten] för alla deras själar som äter [eller dricker] därav."²⁸ Att helga är att rena och heliggöra. Sakramentets emblem helgas till minne av Kristi renhet, av vårt totala beroende av hans försoning och av vårt ansvar att hedra våra förrättningar och förbund på ett sådant sätt att vi kan "stå obefläckade inför [honom] på den yttersta dagen".²⁹

Sakramentsförrättningen är en helig och återkommande uppmaning till uppriktig omvändelse och andlig

bli allt mer värdiga och obefläckade varje gång vi ”renats genom Lammets blod”.³³ Jag lovar och vittnar om att vi välsignas med större tro på Frälsaren och större andlig bekräftelse när vi strävar efter att alltid behålla våra synders förlåtelse och, till sist, stå obefläckade inför Herren på den yttersta dagen. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

förnyelse. Handlingen att ta del av sakramentet leder inte i sig till syndernas förlåtelse. Men om vi samvetsgrant förbereder oss och tar del av den här heliga förrättningen med förkrossat hjärta och botfärdig ande, gäller löftet att vi *alltid* kan ha Herrens Ande hos oss. Och med den Helige Andens heliggörande kraft som ständigt sällskap kan vi *alltid* behålla våra synders förlåtelse.

Vi blir sannerligen välsignade varje vecka genom möjligheten att utvärdera våra liv genom sakramentsförrättningen, att förnya våra förbund och få det här förbundsloftet.³⁰

Döpas igen

Ibland uttrycker sista dagars heliga en önskan om att kunna döpas igen – och därigenom bli lika rena och värdiga som de var dagen när de tog emot sin första frälsande evangelieförrättning. Får jag respektfullt påpeka att vår himmelske Fader och hans älskade Son inte har för avsikt att vi bara ska uppleva en sådan känsla av andlig förnyelse och återställelse en enda gång i livet. Välsignelserna av att erhålla och ständigt behålla våra synders förlåtelse genom evangelieförrättningar hjälper oss förstå att dopet är en utgångspunkt för vår andliga resa i dödligheten – det är inte en destination som vi bör längta efter att besöka om och om igen.

Förrättningarna dop genom ned-sänkning, handpåläggning för den

Helige Andens gåva och sakramentet är inte isolerade och åtskilda händelser, utan är samverkande delar av ett växande mönster för återlösande utveckling. Varje påföljande förrättning upphöjer och utvidgar andligen vårt syfte, vår önskan och vår utveckling. Faderns plan, Frälsarens försoning och evangeliets förrättningar erbjuder den nåd vi behöver för att sträva framåt och utvecklas rad på rad och bud på bud mot vår eviga bestämmelse.

Löfte och vittnesbörd

Vi är ofullkomliga människor som strävar efter att i dödligheten leva enligt vår himmelske Faderns fullkomliga plan för evigt framåtskridande. Kraven i hans plan är underbara, barmhärtiga och fasta. Ibland kan vi vara fyllda av beslutsamhet och ibland kan vi känna oss fullkomligt otillräckliga. Vi kanske undrar om vi någonsin andligen kan uppfylla budet att stå obefläckade inför honom på den yttersta dagen.

Med hjälp av Herren och genom hans andes kraft som lär oss allt³¹ kan vi i sanning välsignas med insikt om våra andliga möjligheter. Förrättningar gör oss öppna för andliga mål och kraft när vi strävar efter att födas på nytt och bli Kristi män och kvinnor.³² Vi kan få styrka i våra svagheter och våra begränsningar kan övervinnas.

Även om ingen av oss kan uppnå fullkomlighet i det här livet, kan vi

SLUTNOTER

1. Se Mosiah 4:11.
2. Mosiah 4:12; kursivering tillagd.
3. Se D. Todd Christofferson, ”Varför gifta sig? Varför bilda familj?” *Liahona*, maj 2015, s. 50–53.
4. Alma 5:7.
5. Se Joh. 3:3; Mosiah 27:25.
6. Se 2 Kor. 5:17.
7. 2 Ne. 2:8.
8. 3 Ne. 27:20.
9. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 95.
10. Se Joh. 14:16–27; Moro. 8:26.
11. Se Joh. 14:26; L&F 50:14.
12. Se 2 Ne. 32:5.
13. Se 3 Ne. 27:19–21.
14. Se Handledning för skriftstudier, ”Förrättningar”, scriptures.lds.org.
15. L&F 84:19–21.
16. Se Handledning för skriftstudier, ”Dop, döpa”.
17. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 91.
18. L&F 20:77.
19. Se Handledning för skriftstudier, ”Dop, döpa”.
20. Joh. 3:5.
21. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 95.
22. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 95.
23. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 90.
24. 2 Ne. 31:17; kursivering tillagd.
25. 3 Ne. 27:20; kursivering tillagd.
26. 1 Ne. 10:21.
27. Se L&F 59:9–12.
28. L&F 20:77; se även v. 79.
29. 3 Ne. 27:20.
30. Se *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst. av Edward L. Kimball (1982), s. 220; N. Eldon Tanner, i Conference Report, okt. 1966, s. 98.
31. Se Joh. 14:26.
32. Se Hel. 3:28–30.
33. Morm. 9:6.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Familjeråd

När föräldrarna är förberedda och barnen lyssnar och deltar i samtalet fungerar familjerådet verkligen!

Mina bröder och systrar, det märkliga med att vara förälder är att vi tenderar att bli bra på det efter det att våra barn har vuxit upp. Jag ska nu berätta något för er som jag önskar att jag hade förstått bättre när Barbara och jag började fostra våra kära barn.

Under min verksamhet som apostel har jag ofta betonat kraften i och vikten av råd i kyrkan, till exempel missions-, stavs-, församlings- och biorganisationsråd.

Jag tror att ett rådsmöte är den verkssammaste vägen till verkliga resultat. Dessutom vet jag att rådsarbete är Herrens sätt och att han skapade allt i universum genom ett himmelskt råd, som det står om i skrifterna.¹

Fram till i dag har jag däremot aldrig talat på generalkonferensen om det mest grundläggande och fundamentala – och kanske viktigaste – av alla råd: familjerådet.

Familjeråd har alltid behövts. De är i själva verket eviga. Vi tillhörde ett familjeråd i föruttilvaron, när vi bodde hos våra himmelska föräldrar som deras andebarn.

Ett familjeråd som leds med kärlek och på ett kristuslikt sätt begränsar den moderna teknikens inflytande, som ofta avleder oss från att tillbringa

kvalitetstid med varandra och som också tenderar att föra sådant som är ont rakt in i våra hem.

Kom ihåg att familjeråd skiljer sig från familjens hemafton som hålls på måndagar. Hemaftnar fokuserar främst på evangelieundervisning och familjeaktiviteter. Familjeråd, å andra sidan, kan hållas vilken dag som helst och är främst ett möte där föräldrarna lyssnar – på varandra och på sina barn.

Jag tror att det finns minst fyra olika slags familjeråd:

Det första är ett allmänt familjeråd som består av hela familjen.

Det andra är ett verkställande råd som består av mor och far.

Det tredje är ett begränsat familjeråd bestående av föräldrarna och ett barn.

Det fjärde är ett enskilt råd som består av en förälder och ett barn.

Vid alla slags familjeråd bör elektroniska enheter stängas av så att alla kan se och höra på varandra. Under familjeråden och vid andra lämpliga tillfällen kan ni vilja använda en korg för elektroniska enheter, så att alla – inklusive mamma och pappa – kan lägga ifrån sig sina telefoner, surfplattor och mp3-spelare i korgen när det är dags att samlas som familj. Efter det kan de rådgöra tillsammans utan frestelsen att svara på meddelanden på Facebook, sms, Instagram, Snapchat eller e-post.

Låt mig kort berätta hur vart och ett av de här familjeråden kan fungera.

Först har vi det kompletta familjerådet som omfattar hela familjen.

I kyrkans broschyr *Vår familj* står det: "Detta råd kan användas till att lösa

familjeproblem, diskutera ekonomi, planera, stödja och stärka varandra och be för varandra och familjen.”²

Det här familjerådet bör träffas vid en avtalad tidpunkt och är oftast mer formellt än andra typer av familjeråd.

Det borde inledas med bön, eller så kan det vara en naturlig fortsättning på samtal som redan påbörjats i andra sammanhang. Notera att familjeråd inte alltid måste ha en formell början eller ett formellt slut.

När föräldrarna är förberedda och barnen lyssnar och deltar i samtalet fungerar familjerådet verkligen!

Oavsett vår familjs situation är det avgörande att vi förstår varje familjemedlems unika omständigheter. Även om vi delar DNA kan det finnas situationer och förhållanden bland oss som gör oss väldigt olika varandra och som kräver familjerådets kärleksfulla samarbete.

Till exempel kan alla samtal och all kärlek i världen kanske inte lösa ett medicinskt problem eller en känslomässig utmaning som en eller flera familjemedlemmar står inför. Vid sådana tillfällen blir familjerådet en plats för enighet, lojalitet och

kärleksfullt stöd, medan man anlitar hjälp utifrån för att hitta lösningar.

Syskon, särskilt äldre, kan vara betydelsefulla mentorer för yngre barn om föräldrarna använder familjerådet till att be om deras hjälp och stöd under svåra och tvingande tider.

På det sättet är en familj som en församling. När biskopen engagerar församlingsrådets medlemmar kan han lösa problem och åstadkomma mycket gott på sätt som han aldrig hade kunnat utan deras hjälp. På liknande sätt behöver föräldrarna engagera hela familjen i att ta itu med utmaningar och svårigheter. På det viset sätts familjerådets kraft i arbete. När rådsmedlemmarna känner sig delaktiga i ett beslut stödjer de det, och då kan specifika, positiva resultat uppnås.

Det är inte alla familjeråd som består av två föräldrar med barn. Ert familjeråd kan skilja sig mycket från det vi hade när vi fostrade våra sju barn. I dag består vårt familjeråd bara av Barbara och mig, om vi inte har ett utökat familjeråd med våra vuxna barn, deras makar och ibland våra barnbarn och barnbarnsbarn.

De som är ensamstående och även de studerande som flyttat hemifrån kan följa det gudomliga mönstret för råd genom att samlas med vänner och rumskamrater för att rådgöra tillsammans.

Tänk vad atmosfären i lägenheten skulle förändras om rumskamraterna samlades regelbundet för att be, lyssna, samtala och planera saker tillsammans.

Alla kan använda familjeråd för att dra nytta av detta gudomliga mönster som vår kärleksfulle himmelske Fader har fastställt.

Som jag tidigare nämnt kan det ibland vara till hjälp att ha ett utökat familjeråd. Ett utökat familjeråd kan bestå av far- och morföräldrar och

vuxna barn som inte bor hemma. Även om far- och morföräldrar eller vuxna barn bor långt borta kan de delta i råd via telefon, Skype eller FaceTime.

Ni kanske vill ha det allmänna familjerådet på söndagar, som är den första dagen i veckan. Familjer kan gå igenom den gångna veckan och planera den kommande veckan. Det kan vara precis vad er familj behöver för att göra sabbaten till en lust och en glädje.

Det andra slagets familjeråd är det verkställande familjerådet som bara inkluderar föräldrarna. Under den här stunden tillsammans kan föräldrarna gå igenom varje barns fysiska, känslomässiga och andliga behov samt hans eller hennes framsteg.

Det verkställande familjerådet är också ett bra tillfälle för hustrur och makar att prata om sin personliga relation med varandra. När äldste Harold B. Lee utförde vår besegling lärde han oss en princip som jag tror att alla par kan ha hjälp av: Han sa: ”Gå aldrig till sängs utan att först knäfalla tillsammans hand i hand och hålla bön. Sådana böner bjuder in vår himmelske Fader till att ge oss råd genom Andens kraft.”

Det tredje slagets familjeråd är det begränsade familjerådet. Här tillbringar båda föräldrarna tid med ett enskilt barn under formella eller informella former. Det är ett tillfälle för samtal om att *fatta beslut i förväg* om, exempelvis, vad han eller hon vill eller inte vill göra i framtiden. När sådana beslut fattats vill han eller hon kanske skriva ner dem för att kunna gå tillbaka till dem vid behov. Om er son eller dotter ser er som ett starkt stöd kan de här rådsmötena skapa mål och föresatser inför framtiden. Det ger också ett tillfälle att noga lyssna på allvarliga bekymmer och svårigheter som barnet har haft med sådant som dåligt självförtroende, missbruk, mobbning eller rädsla.

Det fjärde slagets familjeråd är det enskilda familjerådet som omfattar en förälder och ett barn. Den här typen av familjeråd sker oftast spontant. Till exempel kan förälder och barn utnyttja informella tillfällen, som när man åker bil eller gör hushållsarbete. En utflykt med ett barn, tillsammans med antingen mamma eller pappa, kan vara ett dyrbart tillfälle då andliga och känslomässiga band skapas. Skriv in dem i kalendern i förväg så att barnen kan räkna med och se fram emot lite dyrbar egentid med mamma eller pappa.

Bröder och systrar, det fanns en tid när våra hems väggar var det enda skydd vi behövde mot intrång och påverkan utifrån. Vi låste dörrarna, stängde fönstren. Vi stängde grindarna och vi kände oss säkra, trygga och skyddade i vår egen lilla tillflyktsort undan världen utanför.

Den tiden är förbi. Fysiska väggar, dörrar, staket och grindar till våra hem kan inte hindra en osynlig invasion via internet, Wi-Fi, mobiltelefoner och andra nätverk. De kan tränga

in i våra hem med några få klick och tangenttryckningar.

Lyckligtvis har Herren förberett ett sätt att motarbeta den invasion av negativ teknik som avleder oss från att tillbringa kvalitetstid med varandra. Han har gjort det genom att ge oss bruket av råd för att stärka, skydda, försvara och vårda våra dyrbaraste relationer.

Barn är i desperat behov av föräldrar som är villiga att lyssna på dem, och familjerådet kan ge tillfällen för familjemedlemmarna att lära sig förstå och älska varandra.

Alma lärde: "Rådgör med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott."³ Genom att i bön inbjuda Herren att vara en del av ert familjeråd förbättrar ni era relationer med varandra. Vi kan, med vår himmelske Faders och vår Frälsares hjälp, bli mer tålmodiga, omtänksamma, hjälpsamma, förlåtande och förstående när vi ber om hjälp. Med deras hjälp kan vi göra våra hem till en liten bit av himlen här på jorden.

Ett familjeråd med rådet i himlen som förebild, fyllt med kristuslik kärlek och lett av Herrens ande, hjälper oss att

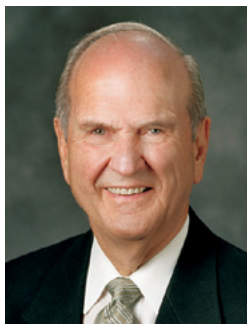
skydda våra familjer mot distraktioner som kan stjäla dyrbar tid tillsammans, vilket kan skydda oss mot världens ondska.

I kombination med bön drar familjerådet till sig Frälsarens närvaro, som han lovade: "Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem."⁴ Att be Herrens ande delta i våra familjeråd medför välsignelser bortom all beskrivning.

Slutligen, kom ihåg att när familjeråd hålls regelbundet hjälper de oss att upptäcka familjeproblem tidigt och kväva dem i sin linda. Råd ger varje familjemedlem en känsla av värde och betydelse, och framför allt hjälper de oss att lyckas bättre och bli gladare i våra dyrbara relationer, inom hemmets väggar. Må vår himmelske Fader välsigna alla våra familjer när vi rådgör tillsammans är min enkla bön i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Abr. 4:26; 5:2–3.
2. *Vår familj: Några praktiska råd om hur man skapar ett hem med evangeliet i centrum* (broschyr, 1980), s. 7.
3. Alma 37:37.
4. Matt. 18:20.

President Russell M. Nelson

President för de tolv apostlarnas kворum

Betala priset för prästadömetts kraft

Är vi villiga att be, fasta, studera, söka, tillbe och tjäna som Guds män, så att vi kan ha kraft i prästadömet?

För sex månader sedan på oktoberkonferensen 2015, talade jag till systrarna i kyrkan om deras gudomliga roll som Guds kvinnor. Nu vill jag tala till er bröder om er gudomliga roll som Guds män. När jag reser runt i världen förundras jag över den styrka och rena godhet som männen och pojkarna i den här kyrkan visar. Det går helt enkelt inte att räkna hur många hjärtan ni har läkt och hur många liv ni har lyft. Tack!

Under mitt förra konferenstal berättade jag om min förkrossande upplevelse för många år sedan, när jag som hjärtkirurg inte kunde rädda två små systrars liv. Med deras fars tillåtelse vill jag berätta mer om den familjen.

Tre av Ruth och Jimmy Hatfields barn hade ett medfött hjärtfel. Deras förste son Jimmy Jr dog utan fastställd diagnos. Jag kom in i bilden när föräldrarna sökte hjälp för sina två döttrar Laural Ann och hennes yngre syster Gay Lynn. Jag blev förkrossad när båda flickorna dog strax efter sina operationer.¹ Förståeligt nog blev Ruth och Jimmy andligt nedbrutna.

Med tiden fick jag veta att de fortfarande hyste agg mot mig och kyrkan.

I nästan sex decennier har den här situationen förföljt mig och jag har sört över familjen Hatfield. Jag försökte flera gånger skapa kontakt med dem, utan framgång.

Sedan, en kväll i maj förra året, väcktes jag av dessa två små flickor på andra sidan slöjan. Även om jag inte kunde se eller höra dem med mina

fysiska sinnen kände jag deras närvaro. I anden hörde jag deras vädjan. Budskapet var kort och tydligt: "Broder Nelson, vi är inte beseglade till någon! *Kan du hjälpa oss?*" Kort därefter fick jag veta att deras mor hade gått bort, men att deras far och yngre bror fortfarande levde.

Uppmuntrad av Laural Anns och Gay Lynns vädjan försökte jag kontakta deras far igen, som jag fick veta bodde hos sin son Shawn. Den här gången var de villiga att träffa mig.

I juni knäföll jag bokstavligen framför Jimmy, nu 88 år gammal, och hade ett förtroligt samtal med honom. Jag berättade om hans döttrars vädjan och sa att det skulle vara en ära att få utföra de beseglade förrättningarna för hans familj. Jag förklarade också att det skulle krävas tid och stora ansträngningar av honom och Shawn att bli redo och värdiga att komma in i templet, då ingen av dem hade fått sin begåvning.

Herrens ande var påtaglig under det mötet. Och när både Jimmy och Shawn

President Russell M. Nelson och syster Wendy Nelson vid templet i Payson, Utah tillsammans med medlemmar i Jimmy Hatfields familj.

accepterade mitt erbjudande blev jag överlycklig! De arbetade flitigt med stavsprentanten, biskopen, hemläsarna och missionsledaren i församlingen, och även med unga missionärer och ett äldre missionärspär. Och sedan, för inte så länge sedan, hade jag den oerhörda förmånen att få besegla Ruth till Jimmy, och deras fyra barn till dem. Wendy och jag grät när vi fick dela den sublima upplevelsen. Många hjärtan läkte den dagen!

Vid närmare eftertanke har jag förundrats över Jimmy och Shawn och vad de var villiga att göra. De har blivit mina hjältar. Om jag fick min innersta önskan uppfylld så hade det varit att varje man och ung man i den här kyrkan skulle visa samma mod, styrka och ödmjukhet som denne far och son. De var villiga att förlåta och släppa taget om gamla sår och vanor. De var villiga att följa sina prästadömsledares vägledning så att Jesu Kristi försoning

kunde rena och stärka dem. Båda var villiga att bli män som värdigt kunde bära prästadömet "enligt Guds heligaste orden"².

Att *bära* innebär att hålla upp tyngden av något. Det är ett heligt förtroende att bära prästadömet, som är Guds mäktiga kraft och myndighet. Tänk på det här: Prästadömet som förlänas oss är *samma makt och myndighet* genom vilken Gud skapade den här och otaliga världar, styr himlarna och jorden och upphöjer sina lydiga barn.³

Nyligen var Wendy och jag på ett möte där organisten satt redo att börja spela inledningspsalmen. Hans blick var fäst på noterna och fingrarna var på tangenterna. Han började trycka på tangenterna men inget ljud kom. Jag viskade till Wendy: "Han får ingen ström." Jag tänkte att något hindrade elens genomströmning till orgeln.

Ja, bröder, på liknande sätt befärar jag att det finns för många män som har

fått prästadömet *myndighet* men som saknar prästadömet *kraft* eftersom strömmen har blockerats av synder som lättja, oärlighet, högmod, omoral eller upptagenhet med världens ting.

Jag befärar att det finns för många prästadömsbärare som har gjort lite eller inget alls för att utveckla förmågan att få tillgång till himlens krafter. Jag oroar mig för alla som är orene i tanke, känsla eller handling, eller som nedvärderar hustru och barn, och därigenom blir avskurna från prästadömet kraft.

Jag befärar att alltför många sorgligt nog har överlämnat sin handlingsfrihet till den onde, och genom sina handlingar säger att "jag bryr mig mer om att tillfredsställa mina egna behov än om att bära Frälsarens kraft till att välsigna andra".

Jag fruktar, bröder, att några bland oss en dag ska vakna upp och inse vad kraften i prästadömet egentligen är och djupt ångra att de tillbringade

mycket mer tid med att försöka få makt över andra, eller makt på arbetet än med att lära sig att till fullo utöva Guds kraft.⁴ President George Albert Smith sa att "vi är inte här för att fördriva vårt livs timmar och sedan gå vidare till en upphöjd sfär, utan vi är här för att kvalificera oss dag efter dag för de uppdrag som vår himmelske Fader förväntar att vi ska fylla i livet efter detta".⁵

Varför skulle någon vilja slösa bort sina dagar och nöja sig med Esaus tallrik soppa⁶ när man blivit anförtrodd möjligheten att få alla Abrahams välsignelser?⁷

Jag ber enträget att var och en av oss ska leva upp till våra förmåner som bärare av prästadömet. En dag ska *endast* de män som har tagit sitt prästadöme på allvar genom att *flitigt*

söka undervisning av Herren själv, kunna välsigna, leda, skydda, styrka och bota andra. Endast en man som har betalat priset för prästadömet kan åstadkomma underverk för dem han älskar och skydda sitt äktenskap och sin familj, nu och för evigt.

Vad är priset för att utveckla sådan prästadömskraft? Frälsarens främste apostel Petrus – samme Petrus som tillsammans med Jakob och Johannes förlänade melkisedekska prästadömet till Joseph Smith och Oliver Cowdery⁸ – förklarade vilka egenskaper vi borde eftersträva för att "få del av gudomlig natur".⁹

Han nämnde tro, dygd, insikt, självbehärskning, uthållighet, gudsfruktan, broderlig kärlek, människokärlek och att vara ivrig.¹⁰ Och glöm

inte ödmjukhet!¹¹ Så jag undrar, vad skulle våra familjemedlemmar, vänner och kollegor säga om hur väl ni och jag lyckats utveckla dessa och andra andliga gåvor?¹² Ju mer vi utvecklar dessa egenskaper, desto större blir vår prästadömskraft.

På vilka andra sätt kan vi öka vår kraft i prästadömet? Vi behöver be från hjärtat. Artiga uppräknings av gångna och kommande aktiviteter, avslutade med en begäran om välsignelser, kan inte utgöra det slags kommunikation med Gud som ger bestående kraft. Är ni villiga att *be för att få veta hur man ber* om mer kraft? Herren ska undervisa er.

Är ni villiga att söka i skrifterna och mätta er med Kristi ord¹³ – att studera *uppriktigt* för att få mer kraft? Om ni

vill få era hustrurs hjärtan att smälta, låt dem komma på er med att studera Kristi lära på internet¹⁴ eller med att läsa era skrifter!

Är ni villiga att besöka templet regelbundet? Herren älskar att undervisa i sitt heliga hus. Föreställ er hur glad han skulle bli om ni bad honom att undervisa er om prästadömet's nycklar, myndighet och makt medan ni upplever det melkisedekska prästadömet's förrättningar i det heliga templet.¹⁵ Föreställ er hur mycket större kraft i prästadömet ni skulle kunna få.

Är ni villiga att följa president Thomas S. Monsons exempel i att tjäna andra? Under flera decennier har han tagit omvägen hem och följt Andens maning att åka till någon och väl på tröskeln få höra ord som: "Hur visste du att det var årsdagen för vår dotters dödsfall?" eller "Hur visste du att det var min födelsedag?" Och om ni verkligen vill ha mer kraft i prästadömet ska ni troget hålla fast vid och ta hand om er hustru och omfamna både henne *och* hennes råd.

Så, om allt det här verkar överdrivet, snälla tänk på hur annorlunda era relationer med era hustrur, barn och arbetskollegor skulle se ut om ni var *lika* intresserade av att få prästadömet's kraft som av att göra framsteg på jobbet eller öka saldot på ert bankkonto. Om vi ödmjukt kommer inför Herren och ber honom om att undervisa oss, visar han oss hur vi kan öka *vår* tillgång till *hans* kraft.

I dessa sista dagar vet vi att det ska komma jordbävningar på olika platser.¹⁶ Kanske en av de platserna är vårt eget hem, där känslomässiga, finansiella eller andliga "jordbävningar" kan inträffa. Prästadömet's kraft kan stilla haven och hela sprickor i jorden. Prästadömet's kraft kan stilla sinnen och hela sprickor i hjärtat hos dem vi älskar.

Är vi villiga att be, fasta, studera, söka, dyrka och tjäna som Guds män, så att vi kan ha sådan kraft i prästadömet? Tack vare att två små flickor var så angelägna om att beseglas till sin familj, var deras far och bror villiga att betala priset för att bära det heliga melkisedekska prästadömet.

Mina kära bröder, vi har fått ett heligt förtroende – Guds myndighet att välsigna andra. Må var och en av oss stå upp som den man Gud förutordinerade oss till att vara – redo att modigt bära Guds prästadöme, ivrig att betala vilket pris som än krävs för att öka kraften i prästadömet. Med *den* kraften kan vi hjälpa till att förbereda världen för vår Frälsares, Jesu Kristi andra ankomst. Detta är hans kyrka, ledd idag av hans profet, president Thomas S. Monson, som jag innerligt älskar och stöder. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Russell M. Nelson, "En vädjan till mina systrar", *Liahona*, nov. 2015, s. 96.
2. L&F 84:18.
3. Se *Prästadömet's plikter och välsignelser, del A och B* (2000); se även Alma 13:7–8; L&F 84:17–20, 35–38; Mose 1:33, 35.
4. Se L&F 121:36.
5. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1905, s. 62; se även *The Teachings of George Albert Smith*, sammanst. av Robert och Susan McIntosh (1996), s. 17.
6. Se 1 Mos. 25:29–34.
7. Se 1 Mos. 12:3; 17:2–8; Gal. 3:29; 1 Ne. 15:14–18; Abr. 2:9–11.
8. Se L&F 128:20. Frälsaren, Mose och Elia (ibland kallad Elias) gav först nycklarna till Petrus, Jakob och Johannes på berget när Jesus förvandlades inför dem (se Matt. 17:1–4; Mark. 9:2–9; Luk. 9:28–30; L&F 63:21).
9. 2 Petr. 1:4.
10. Se 2 Petr. 1:5–10.
11. Se L&F 4:6 (obs: här, i en uppenbarelse till Joseph Smith, lade Herren till *ödmjukhet* till Petrus lista).
12. Se 1 Kor. 12:4–11; Moro. 10:8–17; L&F 46:11.
13. Se 2 Ne. 32:3.
14. Se 2 Ne. 31:2–21.
15. Se L&F 84:19–20.
16. Se L&F 45:33.

Stephen W. Owen
Unga mäns generalpresident

De största ledarna är de största efterföljarna

Det kommer stunder när stigen framför oss verkar mörk, men fortsatt följa Frälsaren. Han vet vägen. Han är faktiskt vägen.

När jag var tolv år gammal tog pappa med mig på jakt uppe i bergen. Vi vaknade klockan tre på morgonen, sadlade hästarna och gav oss iväg uppför den skogsbeklädda bergssidan i totalt mörker. Även om jag älskade att jaga med pappa var jag lite nervös i den stunden. Jag hade aldrig varit i de bergen förut och jag kunde inte se stigen – eller mycket annat heller för den delen! Det enda jag kunde se var den lilla ficklampan som pappa hade, då den lyste svagt på tallarna framför oss. Tänk om min häst skulle snubbla och ramla – kunde han ens se var han gick? Men den här tanken tröstade mig: "Pappa vet vägen. Om jag följer honom kommer allt att gå bra."

Och allt gick bra. Så småningom gick solen upp och vi hade en härlig dag tillsammans. När vi begav oss hemåt igen pekade min pappa på en majestätisk, sluttande bergstopp som skilde sig från de andra. "Det där är Windy Ridge", sa han. "Där är det bra att jaga." Jag visste genast att jag ville komma tillbaka och bestiga Windy Ridge en dag.

Under åren som följde hörde jag ofta pappa prata om Windy Ridge, men

vi åkte aldrig tillbaka – förrän en dag, tjugo år senare, när jag ringde pappa och sa: "Vi kan väl rida till Windy?" Ännu en gång sadlade vi hästarna och begav oss uppför bergssidan. Nu var jag en erfaren ryttare i trettioårsåldern, men ändå blev jag förvånad över att känna samma nervositet som jag hade känt som tolvårig pojke. Men pappa visste vägen och jag följde honom.

Till slut kom vi till Windys topp. Utsikten var fascinerande och min överväldigande känsla var att jag ville tillbaka hit – inte för min skull den här gången, utan för att ta med min fru och mina barn. Jag ville att de skulle få uppleva det jag hade upplevt.

Under årens lopp har jag haft många möjligheter att leda mina söner och andra unga män till bergstoppar, precis som min pappa ledde mig. De här upplevelserna har fått mig att fundera över vad det innebär att leda – och vad det innebär att följa.

Jesus Kristus, den störste ledaren och den störste efterföljaren

Om jag frågade er "Vem är den störste ledaren som någonsin har levat?" vad skulle ni svara då? Svaret är naturligtvis Jesus Kristus. Han visar det fullkomliga exemplet på varje tänkbar ledaregenskap.

Men om jag frågade er: "Vem är den störste efterföljaren som någonsin har levat?" Skulle inte svaret igen bli Jesus Kristus? Han är en störste ledaren *just*

Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIOSS KVORUM

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

GENERALAUKTORITETSSJUTTIO

(i alfabetisk ordning)

Marcos A. Adakianis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Cordin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Leonardo R. Curtis Jr

Massimo De Leo

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Timothy J. Dyckes

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabeella

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Gooby

Christofel Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

Kevin S. Hamilton

James J. Hamula

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Larry S. Kacher

Patrick Keaton

Von G. Keetch

Jörg Klingberg

Erich W. Kopischke

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Peter F. Meus

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Natress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrian Ochao

Allan F. Packer

S. Mark Palmer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Rekins

Paul B. Pepper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Kent F. Richards

Michael T. Ringwood

Evan A. Schmitz

Gregory A. Schwtizer

Joseph W. Shati

Steven E. Snow

Venn P. Stanfill

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amulio Valenzuela

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Dean M. Davies
försä radsjare

Gerald Causee
presiderande biskop

W. Christopher Maddell
and re radsjare

GENERALÄMBETSMÄN

SÖNDAGSSKOLAN

Devin G. Duriant
försä radsjare

Tad R. Callister
president

Brian K. Ashton
and re radsjare

UNGA KVINNOR

Carol F. McConkie
försä radsjare

Bonnie L. Oscarson
president

Neill F. Marriott
and re radsjare

HJÄLPFÖRENINGEN

Carole M. Stephens
försä radsjare

Linda K. Burton
president

Linda S. Reeves
and re radsjare

PRIMÄR

Jean Bingham
försä radsjare

Joy D. Jones
president

Bonnie G. Cordon
and re radsjare

UNGA MÄN

Douglas D. Holmes
försä radsjare

Stephen W. Owen
president

M. Joseph Brough
and re radsjare

därför att han är den störste efterföljaren – han följer sin Fader fullkomligt, i allting.

Världen lär att ledare måste vara mäktiga. Herren lär att de måste vara ödmjuka. Världsliga ledare får makt och inflytande genom talang, skicklighet och förmögenhet. Kristuslika ledare får makt och inflytande "genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek".¹

I Guds ögon har de största ledarna alltid varit de största efterföljarna.

Låt mig berätta om två upplevelser jag haft nyligen med de unga männen i kyrkan, som har lärt mig något om att leda och att följa.

Vi är alla ledare

Nyligen var jag och min fru på ett sakramentsmöte i en annan församling. Just innan mötet började kom en ung man fram till mig och frågade om jag kunde hjälpa till att dela ut sakramentet. Jag sa: "Det gör jag gärna."

Jag satte mig med de andra diakonerna och frågade den som satt närmast mig: "Vad ska jag göra?" Han sa att jag skulle börja dela ut längst bak i kapellet, i mittsektionen, och att han skulle vara på den andra sidan av samma sektion, och att vi tillsammans skulle arbeta oss framåt.

Jag sa: "Jag har inte gjort det här på länge."

Han svarade: "Det är okej. Du klarar det. Jag kände likadant när jag började."

Senare på sakramentsmötet talade den yngste diakonen i kvorumet, som blivit ordinerad bara några veckor tidigare. Efter mötet samlades de andra diakonerna runt honom och berättade hur stolta de var över sin nya kvorummedlem.

Jag lärde mig den dagen att medlemmar från alla kvorum i aronska

prästadömet i den församlingen kontaktade andra unga män varje vecka och uppmuntrade dem att komma och vara med i deras kvorum.

De här unga männen var alla stora ledare. Och bakom kulisserna hade de helt klart underbara bärare av melkisedekska prästadömet, föräldrar och andra som vägledde dem i deras plikter. Sådana omtänksamma vuxna ser inte bara de unga männen som de är utan som de kan bli. När de pratar med eller om de unga männen ålтар de inte deras brister. Istället betonar de vilka fina ledaregenskaper de visar.

Unga män, det är så Herren ser på er. Jag ber dig att se så på dig själv. Det kommer stunder i livet när du kallas att leda. Vid andra tillfällen förväntas du följa. Men mitt budskap till dig i dag är

att oavsett vad du har för ämbete är du alltid en ledare och alltid en efterföljare. Ledarskap är ett uttryck för lärjunge-skap. Det handlar helt enkelt om att hjälpa andra att komma till Kristus, vilket är vad sanna lärjungar gör. Om du strävar efter att vara en Kristi efterföljare så kan du hjälpa andra att följa honom och du kan vara en ledare.

Din förmåga att leda kommer inte av att du är utåtriktad, att du kan motivera andra, eller ens att du är duktig på att tala offentligt. Den kommer av din beslutsamhet att följa Jesus Kristus. Den kommer av din beslutsamhet att vara, med Abrahams ord, "en ännu större rättfärdighetens anhängare".² Om du kan göra det – även om du inte gör det perfekt, men försöker – då *är* du en ledare.

Tjänande i prästadömet är ledarskap

Vid ett annat tillfälle var jag i Nya Zeeland och besökte en ensamstående mor med tre barn i tonåren. Äldste sonen var 18 år och hade just fått melkisedekska prästadömet föregående söndag. Jag frågade om han hade haft möjlighet att utöva prästadömet än. Han sa: "Jag vet inte riktigt vad det betyder."

Jag sa att han nu hade myndigheten att ge en prästadömsvälsignelse till tröst eller helbrägdagörelse. Jag tittade på hans mor som inte hade haft en bärare av melkisedekska prästadömet vid sin sida på många år. "Jag tycker det skulle vara fint", sa jag, "om du gav din mamma en välsignelse".

Han svarade: "Jag vet inte hur man gör."

Jag förklarade att han kunde lägga händerna på hennes huvud, säga hennes namn, säga att han ger henne en välsignelse med melkisedekska prästadömet myndighet, säga det som Anden talar till hans sinne och hjärta och avsluta i Jesu Kristi namn.

Nästa dag fick jag ett e-post-meddelande från honom. Det stod bland annat: "I kväll välsignade jag mamma! ... Jag kände mig väldigt

nervös och otillräcklig, så jag bad hela tiden för att kunna ha Anden med mig, eftersom jag inte kunde ge en välsignelse utan den. När jag började glömde jag helt och hållet mig själv och mina svagheter. ... Jag [förväntade mig inte] den enorma andliga och känslomässiga styrka jag kände. ... Efteråt kom en så stark anda av kärlek över mig att jag inte kunde hålla tillbaka känslorna, så jag kramade mamma och grät som ett barn. ... Även nu när jag skriver det här [känner jag] Anden [så starkt] att jag aldrig vill synda igen. ... Jag älskar det här evangeliet."³

Visst är det inspirerande att se hur en till synes vanlig ung man kan åstadkomma stora saker genom att tjäna med prästadömet, också när han känner sig otillräcklig? Jag fick nyligen veta att den här unge äldsten har fått en missionskallelse och ska börja på missionärsskolan nästa månad. Jag tror han kommer föra många själar till Kristus eftersom han har lärt sig att följa Kristus i sitt tjänande i prästadömet. Det börjar i hemmet där hans exempel har ett starkt inflytande på hans fjortonårige bror.

Bröder, vare sig vi inser det eller ej, så ser andra upp till oss – släktingar,

vänner, till och med främlingar. För oss som prästadömsbärare räcker det inte att bara komma till Kristus. Vår plikt nu är att "inbjuda *alla* att komma till Kristus".⁴ Vi kan inte nöja oss med att själva ta emot andliga välsignelser, vi måste leda dem vi älskar till samma välsignelser. Och som lärjungar till Jesus Kristus måste vi älska alla. Frälsarens uppdrag till Petrus är också vårt uppdrag: "Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder."⁵

Följ mannen från Galileen

Det kommer stunder när stigen framför oss verkar mörk, men fortsätt följa Frälsaren. Han vet vägen. Han *är* faktiskt vägen.⁶ Ju uppriktigare du kommer till Kristus, desto innerligare önskar du hjälpa andra att uppleva det du har upplevt. En annan benämning på den här känslan är Kristi rena kärlek "som [Fadern] har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare".⁷ Du upptäcker då att du, genom själva handlingen att följa Kristus, även leder andra till honom, för som president Thomas S. Monson sa: "Då vi följer mannen från Galileen, Herren Jesus Kristus, kan vi utöva ett gott personligt inflytande varhelst vi befinner oss, vad vi än har för kallelse."⁸

Jag vittnar om att detta är Kristi sanna kyrka. Vi leds av en Guds profet, president Monson – en stor ledare som även är en sann efterföljare av Frälsaren. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121:41.
2. Abr. 1:2.
3. Personligt brev; standardiserad stavning och kommatering.
4. L&F 20:59; kursivering tillagd.
5. Luk. 22:32.
6. Se Joh. 14:6.
7. Moro. 7:48.
8. Thomas S. Monson, "Ditt personliga inflytande", *Liahona*, maj 2004, s. 20.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Beröm till er som värnar om familjen

När vi försöker efterlikna Frälsarens kärlek välsignar och gynnar han otvivelaktigt våra rättfärdiga ansträngningar att värna om våra äktenskap och stärka våra familjer.

För många år sedan var jag i templet i Frankfurt i Tyskland, där jag lade märke till ett äldre par som höll varandra i handen. Den ömma omtanke och tillgivenhet som de visade varandra värmde mitt hjärta.

Jag är inte helt säker på varför den scenen påverkade mig så djupt. Kanske var det på grund av hur ljuvlig kärleken som dessa två människor delade med varandra var – en mäktig symbol för uthållighet och hängivenhet. Det var tydligt att det här paret hade varit tillsammans länge och att deras tillgivenhet för varandra fortfarande var brinnande och stark.

Ett samhälle där allt är utbytbar

Jag tror att en annan anledning till att denna ömsinta scen har dröjt sig kvar hos mig så länge är att den står i sådan kontrast till den inställning som många har i dag. I så många samhällen runt om i världen verkar allt vara utbytbar. Så fort någonting börjar krångla eller slitas ut – eller till och med när vi helt enkelt blir trötta på det – kastar vi ut det och ersätter det med en uppgradering, någonting nyare eller blankare.

Vi gör det med mobiltelefoner, kläder, bilar – och tragiskt nog även med förhållanden.

Även om det kan finnas ett värde i att rensa ut materiella saker som vi inte längre behöver från våra liv, kan

tendensen att ersätta originalet med någonting modernare leda till djupa ånger när det gäller sådant som har evig betydelse: våra äktenskap, familjer och värderingar.

Jag är tacksam att tillhöra en kyrka som värdesätter äktenskapet och familjen. Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är kända, världen över, för att ha några av de bästa äktenskap och familjer som man kan finna. Jag tror att det bland annat beror på den dyrbara sanning som återställdes av Joseph Smith, att äktenskapet och familjen är avsedda att vara eviga. Familjer är inte bara till för att få saker och ting att fungera smidigare här på jorden, och som vi kastar bort när vi kommer till himlen. Snarare är de himlens *ordning*. De är ett eko av ett himmelskt mönster och en avbild av Guds eviga familj.

Men starka äktenskaps- och familjereationer uppstår inte bara för att vi är

medlemmar i kyrkan. De kräver ständigt, medveten ansträngning. Läran om eviga familjer måste sporra oss att göra vårt bästa för att värna om och berika våra äktenskap och våra familjer. Jag beundrar och berömmar dem som har bevarat och vårdat sig om dessa ytterst viktiga eviga relationer.

I dag vill jag uttrycka mitt beröm till dem som gör det.

Att värna om våra äktenskap

Under årens lopp har jag förrättat beseglingar för många förhoppningsfulla och kärleksfulla par. Jag har aldrig mött någon som när de såg in i varandras ögon vid altaret tänkte att de senare skulle skiljas eller få sina hjärtan krossade.

Men så blir det tyvärr för vissa.

På något sätt finns det de som, alltför tidigt, tiden går och den romantiska kärleken falnar, slutar tänka på varandras lycka och börjar lägga märke till de små bristerna. I en sådan miljö lockas vissa till den tragiska slutsatsen att deras partner inte är tillräckligt smart, tillräckligt rolig eller tillräckligt ung. Och på något sätt får de för sig att det ger dem en ursäkt att börja leta någon annanstans.

Bröder, om det här ens i någon mån är en beskrivning av er, varnar jag för att ni befinner er på en väg som leder till trasiga äktenskap, trasiga hem och

trasiga hjärtan. Jag ber er att sluta nu, vända om och komma tillbaka till redbarhetens, lojalitetens och förbundens trygga stig. Och självklart gäller samma principer för våra kära systrar.

Låt mig nu säga några ord till de av våra ensamstående bröder som lever i villfarelsen att de måste hitta den "perfekta kvinnan" innan de kan börja uppvakta någon på allvar eller gifta sig.

Mina älskade bröder, får jag påminna er: Om det fanns en perfekt kvinna, tror ni verkligen att hon skulle vara särskilt intresserad av er?

Guds lycksalighetsplan handlar inte om att leta efter någon som är fullkomlig, utan vi letar efter någon som vi under ett helt liv kan samarbeta med för att skapa ett kärleksfullt, bestående och allt bättre förhållande. Det är målet.

Bröder, de som värnar om sina äktenskap förstår att denna strävan kräver tid, tålmod och framför allt Jesu Kristi försonings välsignelser. Den kräver att vi är milda, inte avundas, inte söker vårt, inte bruser upp, inte tillräknar det onda och att vi har vår glädje i sanningen. Med andra ord krävs kärlek, Kristi rena kärlek.¹

Och det är inget som sker på ett ögonblick. Fantastiska äktenskap byggs en liten bit i taget, dag efter dag, under ett helt liv.

Och det är goda nyheter.

För hur urholkat ert förhållande än må vara för tillfället, kan en mäktig pyramid börja växa fram om ni fortsätter att lägga dit små stenar av vänlighet, medkänsla, lyssnande, uppoffringar, förståelse och osjälviskhet.

Om det känns som om det tar en evighet, kom då ihåg: Det är meningen att lyckliga äktenskap ska *bestå* för evigt! "Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett [härligt äktenskap]. Och av det ringa kommer det som är stort."²

Det må vara ett arbete som går långsamt, men det behöver inte vara trist. Vi kan konstatera faktum: En skilsmässa inträffar sällan när mannen och hustrun är glada.

Så var glada!

Och bröder, överraska er fru med att göra sådant som gör henne glad.

De som värnar om sina äktenskap väljer glädje. Även om vissa typer av kronisk depression kräver specialiserad behandling, är jag förtjust i de här kloka orden av Abraham Lincoln: "Människor är ungefär så glada som de bestämmer sig för att vara." Det passar bra ihop med följande ord från skrifterna: "Sök, och ni skall finna."³

Om vi letar efter fel och brister hos vår partner eller irritationsmoment i vårt äktenskap, finner vi dem naturligtvis, eftersom alla har ett eller annat. Om vi å andra sidan letar efter det goda hittar vi utan tvivel det också, eftersom alla också har många goda egenskaper.

De som värnar om sina äktenskap rensar bort ogräset och vattnar blommorna. De hyllar de små älskvärda handlingar som väcker den kristuslika kärlekens ömma känslor. De som värnar om äktenskapet, värnar om framtida generationer.

Bröder, kom ihåg varför ni blev förälskade.

Arbeta varje dag på att göra ert äktenskap starkare och lyckligare.

Mina kära vänner, låt oss göra allt i vår makt för att kunna räkna oss till de välsignade och saliga själar som värnar om sina äktenskap.

Att värna om våra familjer

I dag vill jag också uttrycka beröm för dem som värnar om sina relationer med släkt och familj. Varje familj behöver omsorg.

Hur underbart det än är att kyrkan är känd för sina starka familjer, kan vi ofta känna att det måste gälla alla sista dagars heligas familjer, utom vår. Men i själva verket finns det inga perfekta familjer.

Varje familj har sina jobbiga stunder. Som när dina föräldrar ber dig att ta

en selfie av dem, eller när din gammelmyster insisterar på att du fortfarande är singel bara för att du är för kräsen, eller när din påstridiga svåger tror att hans politiska ståndpunkt är evangeliets ståndpunkt, eller när din pappa arrangerar ett familjeporträtt där alla är utklädda till personer från hans favoritfilm.

Och du får Chewbacca-kostymen. Sådana är familjer.

Vi kanske delar samma genbank, men vi är olika. Vi har unika andar. Våra upplevelser formar oss på olika sätt. Och som ett resultat blir vi alla olika.

Istället för att försöka gjuta alla i vår egen form, kan vi välja att glädjas åt dessa olikheter och uppskatta att de bidrar med mångfald och ständiga överraskningar i våra liv.

Men ibland gör våra familjemedlemmar och släktingar val eller handlar på ett sätt som är obetänksamt, sårande eller omoraliskt. Vad bör vi göra i de fallen?

Det finns inte en lösning som täcker varje situation. De som värnar om sina familjer har framgång eftersom de rådgör med sin partner och familj och försöker ta reda på vad som är Herrens vilja och lyssnar på den Helige Andens maningar. De vet att det som är rätt för en familj inte behöver vara rätt för en annan.

Men det finns en sak som alltid är rätt.

I Mormons bok läser vi om ett folk som hade upptäckt hemligheten med glädje. I generationer fanns det inte "några stridigheter. ... Och det kunde förvisso inte finnas något lyckligare folk

bland alla de folk som skapats av Guds hand." Hur åstadkom de det? "Tack vare Guds kärlek som bodde i folkets hjärtan."⁴

Oavsett vilka problem din familj står inför, vad du än måste göra för att lösa dem, är början och slutet av lösningen kärlek, Kristi rena kärlek. Utan denna kärlek har till och med familjer som verkar perfekta problem. Med den kan också familjer med stora utmaningar lyckas.

"Kärleken upphör aldrig."⁵

Så kan vi värna om äktenskapet!
Så kan vi värna om familjen!

Lägg bort högmodet

Kärlekens stora fiende är högmod. Högmodet är en av de största anledningarna till att äktenskap och familjer har det svårt. Högmodet är lättretat, omilt, och avundsjukt. Högmod överdriver sin egen styrka och ignorerar andras förtjänster. Högmodet är själviskt och brusar lätt upp. Högmodet målar upp illvilliga avsikter där inga finns och gömmer sina egna svagheter bakom slipade förespeglingar. Högmodet är cyniskt, pessimistiskt, ilsket och otåligt. Faktum är att om

sann kärlek är kristuslik, så är högmod Satans utmärkande egenskap.

Högmod må vara en vanlig mänsklig brist. Men det är ingen del av vårt andliga arv och det har ingen plats bland dem som bär Guds prästadöme.

Livet är kort, bröder. Skuldkänslor kan vara länge. En del av det vi ångrar har följer som ekar genom evigheten.

Ett sätt att behandla er fru eller era barn eller era föräldrar eller era syskon kan påverka framtida generationer. Vilket arv vill ni lämna åt era efterkommande? Ett av bryskhet, hämnd, ilska, rädsla eller isolering? Eller ett av kärlek, ödmjukhet, förlåtelse, medlidande, andlig tillväxt och enighet?

Vi måste alla minnas att "domen skall utan barmhärtighet drabba den som inte har visat barmhärtighet".⁶

För era familjerelationers skull, för era själsars skull, var barmhärtiga, för "barmhärtigheten triumferar över domen".⁷

Lägg bort högmodet.

Att uppriktigt säga förlåt till era barn, er fru, era släktingar eller vänner, är inte ett tecken på svaghet, utan på styrka. Är det viktigare att ha rätt än att främja en miljö av omsorg, läkande och kärlek?

Bygg broar istället för att förstöra dem.

När någonting inte är ert fel – kanske särskilt när det inte är ert fel – låt då kärleken segra över högmodet.

Om ni gör det kommer de motgångar ni möter att upphöra, och tack vare Guds kärlek i era hjärtan kommer konflikter blekna bort. De här principerna för att värna om relationer gäller oss alla, oavsett om vi är gifta, skilda, änklings eller ensamstående. Vi kan alla vara någon som värnar om starka familjer.

Den största kärleken

Bröder, i våra ansträngningar att värna om våra äktenskap och familjer, som i allt annat, bör vi följa exemplet från honom som värnar om oss. Frälsaren vann våra själar med kärlek.⁸ Jesus Kristus är vår Mästare. Hans arbete är vårt arbete. Det är ett räddningsarbete och det börjar i våra hem.

Kärleken i frälsningsplanens väv är osjälvisk och kämpar för andras välbefinnande. Det är den kärlek som vår himmelske Fader har till oss.

När vi försöker efterlikna Frälsarens kärlek välsignar och gynnar han otvivelaktigt våra rättfärdiga ansträngningar att värna om våra äktenskap och stärka våra familjer.

Må Herren välsigna er i era oförtröttliga och rättfärdiga ansträngningar att kunna räknas till dem som värnar om familjen. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER.

1. Se 1 Kor. 13:4–7; se även Moro. 7:47.
2. L&F 64:33.
3. Matt. 7:7; Luk. 11:9; 3 Ne. 14:7.
4. Se 4 Ne. 1:15–16.
5. 1 Kor. 13:8; se även Moro. 7:46.
6. Jak. 2:13.
7. Jak. 2:13.
8. Se "O God, the Eternal Father", *Hymns*, nr 175.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Eviga familjer

Vår prästadömsplikt är att sätta våra familjer och andra familjer omkring oss i främsta rummet.

Jag är tacksam att jag får vara med er i kväll under Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas allmänna prästadömsmöte. Det här är ett stort ögonblick i kyrkans historia. För etthundraåttiotvå år sedan, 1834, i Kirtland, Ohio, kallades alla prästadömsbärare till ett möte i ett timrat skolhus på drygt 17 kvadratmeter. Under det mötet rapporteras det att profeten Joseph Smith sa: "Ni [vet inte] mer om denna [kyrkas] och detta rikes öde än en baby på sin mors knä. Ni förstår det inte. ... Det är bara en handfull prästadömsbärare här ikväll, men denna kyrka kommer att uppfylla

Nord- och Sydamerika – den kommer att uppfylla jorden."¹

Miljoner prästadömsbärare i över 110 länder har samlats till det här mötet. Kanske förutsåg profeten Joseph Smith denna tid och den härliga framtid som ligger framför oss.

Mitt budskap i kväll är ett försök att beskriva den framtiden och vad vi måste göra för att vara en del av den lycksalighetsplan som vår himmelske Fader har förberett för oss. Innan vi föddes levde vi i en familj med vår upphöjde och evige himmelske Fader. Han instiftade en plan som gör att vi kan gå framåt och utvecklas för att bli

lika honom. Han gjorde det av kärlek till oss. Syftet med planen var att ge oss förmånen att leva för evigt på samma sätt som vår himmelske Fader. Denna evangelieplan erbjöd oss ett liv som dödliga, då vi skulle komma att prövas. Ett löfte gavs att vi genom Jesu Kristi försoning skulle få evigt liv, den största av alla Guds gåvor, om vi följde evangeliets lagar och prästadömsförrättningar.

Evigt liv är det slags liv som Gud vår evige Fader lever. Gud har sagt att hans avsikt är "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39). Varje prästadömsbärare stora syfte är därför att stödja arbetet med att hjälpa människor uppnå evigt liv.

Varje prästadömsgärning och varje prästadömsförrättning är avsedd att hjälpa vår himmelske Faders barn att förändras genom Jesu Kristi försoning för att bli del av fullkomliga familjeenheter. Därav följer att "varje människas stora uppgift är att tro på evangeliet, att hålla buden, ... att skapa och fullkomna en evig familjeenhet"² och att hjälpa andra att göra detsamma.

Eftersom det är sant bör allt som vi gör ha det celestiala äktenskapet som

sitt fokus och syfte. Det betyder att vi måste sträva efter att beseglas till en evig livskamrat i Guds tempel. Vi måste också uppmåna andra att ingå och hålla de förbund som binder samman en man och hustru, med deras familj, i detta liv och i den kommande världen.

Varför bör det här ha så stor betydelse för var och en av oss – ung som gammal, diakon som högpräst, son som far? Därför att vår prästadömsplikt är att sätta våra familjer, och andra familjer omkring oss, i främsta rummet. Varje större beslut bör grundas på den inverkan det kommer att ha på en familjs värdighet att leva med vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Det finns ingenting som är lika viktigt i vårt tjänande som prästadömsbärare.

Låt mig berätta för er vad det kan innebära för en diakon som lyssnar ikväll, som en del av en familj eller del av ett kворum.

Hans familj kanske har eller inte har regelbundna familjeböner och hemaftnar. Om hans far förstår dessa plikter och kallar samman familjen för bön och skriftstudier, kan diakonen ivrigt delta med ett leende. Han kan uppmuntra sina bröder och systrar att delta och berömma dem när de gör det. Han kan be sin far om en välsignelse när skolan börjar eller när han annars behöver det.

Han kanske inte har en sådan trofast far. Men hans hjärtas önskan om att få de upplevelserna nedkallar himlens krafter till människor runt omkring honom på grund av hans tro. De kommer att sträva efter det familjeliv som den diakonen önskar sig av hela sitt hjärta.

En lärare i aronska prästadömet kan se sitt hemläraryupdrag som en möjlighet att hjälpa Herren att förändra en familjs liv. Herren sa följande i Läran och förbunden:

”Lärarens plikt är att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem,

och se till att det inte finns någon ondska i kyrkan, inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögn, förtal eller skvaller” (L&F 20:53–54).

På liknande sätt ges en präst inom aronska prästadömet följande ansvar:

”Prästens plikt är att predika, undervisa, förklara, förmana och döpa samt välsigna sakramentet,

och besöka varje medlems hem och förmana dem att be högt och i det fördolda samt att sköta alla familjeplikter” (L&F 20:46–47).

Ni kanske undrar som jag gjorde när jag var en ung lärare och präst: Hur i hela världen ska jag klara av de här utmaningarna? Jag var aldrig säker på vilken slags uppmaning jag kunde ge som skulle föra en familj mot evigt liv utan att förolämpa eller uppfattas som att jag kritiserar. Jag har lärt mig att den enda uppmaning som får hjärtan att förändras kommer från den Helige Anden. Det sker oftast när vi bär vårt vittnesbörd om Frälsaren som var och är den fullkomliga familjemedlemmen. När vi fokuserar på vår kärlek på honom växer friden och harmonin i de hem vi besöker. Den Helige Anden hjälper oss när vi tjänar familjerna.

En ung prästadömsbärare kan, genom sitt sätt att be, genom sitt sätt att tala, och genom sitt sätt att uppmuntra

sina familjemedlemmar, få dem att känna Frälsarens inflytande i sinne och hjärta.

En vis prästadömsledare visade mig att han förstod det. Han bad min unge son att ta ledningen under ett hemlärarbesök. Han sa att familjen kanske skulle motsätta sig hans uppmaningar, men han trodde att en pojkes enkla undervisning och vittnesbörd hade större chans att tränga in i deras förhållande hjärtan.

Vad kan en ung äldste göra för att hjälpa till att skapa eviga familjer? Han kanske snart ska ge sig ut på missionsfältet. Han kan be av hela sitt hjärta om att kunna hitta, undervisa och döpa familjer. Jag minns fortfarande hur en stilig ung man med sin förtjusande unga fru och deras två vackra små flickor satt tillsammans med mig och min missionärskamrat en dag. Den Helige Anden kom och vittnade för dem att Jesu Kristi evangelium hade återställts. De trodde så mycket att de till och med frågade om vi kunde välsigna deras två små flickor som de hade sett det göras under ett av våra sakramentsmöten. De hade en önskan om att deras barn skulle bli välsignade men de hade ännu inte förstått att de högre välsignelserna endast skulle vara möjliga när de hade ingått förbund i Guds tempel.

Det smärtar mig fortfarande att tänka på det paret och de små flickorna, som förmodligen är gamla nu, utan löftet om en evig familj. Deras föräldrar hade åtminstone en aning om de välsignelser som de kunde ha fått. Jag hoppas att de på något sätt, någonstans ännu kan få möjligheten att bli värdiga att vara en evig familj.

Andra äldster som ger sig ut på missionsfältet får sådana trevliga upplevelser som min son Matthew hade. Han och hans kamrat fann en änka med

elva barn som levde i enkla förhållanden. Han önskade samma sak för dem som ni önskar er – en evig familj. För min son verkade det omöjligt eller åtminstone osannolikt just då.

Jag besökte det lilla samhället många år efter det att min son hade döpt änkan, och hon ville att jag skulle träffa hennes familj där i kapellet. Jag fick vänta ett tag eftersom de flesta av hennes barn och många barnbarn kom från flera olika kapell i området. En son verkade trofast i ett biskopsråd och många av hennes barn hade välsignats med templets förbund och hon har beseglats och tillhör en evig familj. När jag tog farväl av denna rara syster slog hon armarna runt min midja (hon var mycket kort, så hon nådde knappt till midjan på mig) och sa: "Snälla, be Mateo att komma tillbaka till Chile innan jag dör." Tack vare de trofasta

äldsterna såg hon med glad förväntan fram emot den största av Guds gåvor.

Det finns sådant som en äldste måste göra när han återvänder från sin mission för att vara trogen sitt åtagande att sträva efter evigt liv för sig själv och för dem han älskar. Det finns inget viktigare åtagande, i tid eller i evighet, än äktenskapet. Ni har hört kloka råd om att göra äktenskap till en prioritering i era första planer efter missionen. Den trofaste prästadömsstjänaren gör det på ett förståndigt sätt.

När han överväger äktenskap, förstår han att han väljer en mor till sina barn och det arv de kommer att få. Han fattar beslutet efter att uppriktigt ha sökt och övervägt det under bön. Han försäkrar sig om att personen han gifter sig med delar hans familjeideal och hans förvissning om Herrens avsikt med äktenskapet, och att hon är en

person i vars händer han skulle vara villig att lägga sina barns lycka.

President N. Eldon Tanner gav oss kloka råd: "De föräldrar ni bör hedra mer än några andra är era framtida barns föräldrar. De barnen har rätt till de bästa tänkbara föräldrar ni kan ge dem – föräldrar som är rena."³ Renhet kommer att vara ditt skydd och dina barns skydd. Du är skyldig dem den välsignelsen.

Det finns också en del makar och fäder som lyssnar ikväll. Vad kan du göra? Min förhoppning är att du har fått en starkare önskan att göra de förändringar som är nödvändiga för att du och din familj en dag ska kunna leva i det celestialet riket. Som en far med prästadömet kan du, med din fru vid din sida, röra vid varje familjemedlems hjärta för att uppmuntra dem att se fram emot den dagen. Gå på sakramentsmötena med din familj, håll familjemöten där den Helige Anden är inbjuden, be med din fru och dina barn och förbered dig för att ta med dig din familj till templet. För dem framåt på stigen mot en evig familj.

Behandla din fru och dina barn som din himmelska Fader har behandlat dig. Följ Frälsarens exempel och vägledning för att leda din familj på hans sätt.

"Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom övertygning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek,

genom välvilja och ren kunskap som storligen skall utvidga själen, utan hyckleri och utan svek,

i rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek mot honom, som du har tillrättavisat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende" (L&F 121:41–43).

Herren har talat om för prästadömetets fäder vilket slags makar de borde vara. Han säger: "Du skall älska din hustru av hela ditt hjärta och skall hålla dig till henne och ingen annan" (L&F 42:22). När Herren talar till både man och hustru, befaller han: "Du skall inte ... begå äktenskapsbrott ... eller göra något som är detta likt" (L&F 59:6).

För ungdomar har Herren satt normen. "Ni barn, lyd era föräldrar i allt, det är Herrens goda vilja" (Kol. 3:20) och "hedra din far och din mor" (2 Mos. 20:12).

När Herren talar till alla i familjen är hans råd att de ska älska och stödja varandra.

Han ber oss att sträva efter att fullkomna livet för varje familjemedlem, styrka de svaga, rädda den vi älskar som gått vilse och glädjas åt vår förnyade andliga styrka.⁴

Herren ber oss också att göra allt vi kan för att hjälpa våra döda släktingar att kunna vara tillsammans med oss i vårt eviga hem.

En gruppleddare för högprästerna som flitigt har strävat efter att hjälpa människor att hitta sina förfäder och ta med deras namn till templet räddar dem som har gått före. I den kommande världen kommer man att tacka de högprästerna och dem som utförde förrättningarna eftersom de inte glömde de släktingar som väntade i andevärlden.

Profeter har sagt: "Det viktigaste arbete ni kan utföra för Herren är det arbete ni uträttar inom ert eget hems väggar. Hemundervisning, biskopsrådets arbete och andra uppgifter i kyrkan är alltihop betydelsefullt, men det mest betydelsefulla uträttas inom det egna hemmets väggar."⁵

I våra hem och i vårt tjänande som prästadömsbärare ligger det största värdet i de små handlingar som hjälper oss och dem vi älskar att arbeta mot evigt liv. De handlingarna kan verka små i det här livet, men de ger oändliga välsignelser i evigheten.

När vi trofast hjälper vår himmelske Faders barn att komma hem till honom, blir vi värdiga den hälsning vi alla så gärna vill höra när vi slutfört vår jordiska verksamhet. Dessa är orden: "Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!" (Matt. 25:21.)

Bland det som Herren kallar "mycket" finns löftet om oändlig avkomma. Min bön är att vi alla ska vara värdiga och hjälpa andra att vara värdiga denna himmelska välsignelse i vår himmelske Faders och hans älskade Son, Jesu Kristi hem. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar*: Joseph Smith (2007), s. 136.
2. Bruce R. McConkie, "Frälsning är en familjeangelägenhet", *Nordstjärnan*, nov. 1970, s. 346.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, 19 apr. 1969, s. 2.
4. Se Bruce R. McConkie, "Frälsning är en familjeangelägenhet", *Nordstjärnan*, nov. 1970, s. 347.
5. Harold B. Lee, *Gör hemmen starkare* (broschyr, 1973) s.10

President Thomas S. Monson

Ett heligt förtroende

Prästadömsmaktens dyrbara gåva medför inte bara högtidliga ansvar, utan också särskilda välsignelser för dig själv och andra.

Mina kära bröder, det är min bön att jag ska bli ledd av Anden i det jag har att säga i kväll. En gemensam tråd binder oss samman. Vi har anförtratts Guds prästadöme och att handla i hans namn. Vi har fått ett heligt förtroende. Mycket förväntas av oss.

Vi läser i Läran och förbunden, kapitel 121, vers 36 "att prästadömet rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter". Vilken underbar gåva vi har fått. Vi har ansvaret att bevara och skydda detta prästadöme och vara värdiga alla de storslagna

välsignelser som vår Himmelske Fader har i beredskap åt oss – och åt andra genom oss.

Vart du än går bär du ditt prästadöme med dig. Står du på heliga platser? Innan du utsätter dig själv och ditt prästadöme för fara genom att besöka platser eller delta i aktiviteter som inte är värdiga vare sig dig eller ditt prästadöme, stanna upp och tänk på följderna. Kom ihåg vem du är och vad Gud förväntar sig att du ska bli. Du är ett löftets barn. Du är en man med kraft. Du är en Guds son.

Prästadömsmaktens dyrbara gåva medför inte bara högtidliga ansvar, utan också särskilda välsignelser för dig själv och andra. Jag hoppas att vi, på vilken plats vi än må vara, alltid är värdiga att bruka dess kraft, för vi vet aldrig när vi kan behöva eller få tillfälle att göra det.

Under andra världskriget tjänstgjorde en vän till mig i södra Stillahavsområdet när hans plan sköts ner över havet. Han och de andra besättningsmännen lyckades hoppa med fallskärm från det brinnande planet, blåsa upp sina livbåtar och hänga fast vid dem i tre dagar.

Den tredje dagen fick de syn på ett fartyg som de visste var ett räddningsfartyg. Det åkte förbi dem. Nästa morgon åkte det förbi dem igen. De började misströsta när de insåg att det var den sista dagen som räddningsfartyget skulle vara i området.

Då talade den Helige Anden till min vän: "Du har prästadömet. Befall räddningsmanskaper att plocka upp er."

Han gjorde som han blivit manad: "I Jesu Kristi namn och i kraft av prästadömet: Vänd tillbaka och plocka upp oss."

Inom några få minuter var fartyget bredvid dem och hjälpte dem ombord på däck. En trofast och värdig prästadömsbärare utövade i detta nödläge sitt prästadöme, vilket välsignade hans och andras liv.

Låt oss besluta oss här och nu att alltid vara förberedda för våra svåra stunder, för stunder av tjänande och stunder av välsignelser.

När vi nu avslutar detta allmänna prästadömsmöte säger jag er att ni är "ett utvalt släkte, ett konungligt prästerskap" (1 Petr. 2:9). Må vi alltid vara värdiga denna gudomliga hyllning, är min innerliga bön i Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Val

Må vi alltid välja det svåra och rätta istället för det felaktiga och lätta.

Bröder och systrar, innan jag inleder mitt officiella tal i dag vill jag tillkännage fyra nya tempel som under kommande månader och år ska byggas på följande platser: Quito, Ecuador; Harare, Zimbabwe; Belém, Brasilien; och ett andra tempel i Lima, Peru.

När jag blev medlem i de tolv apostlarnas kворum 1963 fanns det 12 tempel i drift i hela kyrkan. I och med invigningen av templet i centrala Provo för två veckor sedan, finns det nu 150 tempel i drift över hela världen. Vi är så tacksamma för de välsignelser vi får i dessa heliga hus.

Nu mina bröder och systrar, vill jag uttrycka min tacksamhet för möjligheten att dela med mig av några tankar till er den här morgonen.

Jag har på senare tid funderat över val. Någon har sagt att historiens grind hänger på små gångjärn, och det är likadant med våra liv. De val vi gör formar vårt öde.

När vi lämnade förutttillvaron och påbörjade jordelivet förde vi med oss handlingsfrihetens gåva. Vårt mål är att uppnå celestial härlighet, och de val vi gör avgör till stor del om vi når vårt mål eller inte.

De flesta av er är väl bekanta med Lewis Carrolls klassiker *Alice i underlandet*. Ni minns säkert att hon kom till ett vägskäl där hon såg två stigar som gick åt motsatta håll. Medan hon funderar över vilken väg hon ska gå stöter hon på Cheshire-katten och frågar honom: "Vilken väg ska jag ta?"

Katten svarar: "Det beror till stor del på vart du vill komma. Om du inte vet vart du vill komma har det egentligen ingen betydelse vilken väg du tar."¹

Till skillnad från Alice vet vi vart vi vill komma, och det *har* betydelse vilken väg vi tar, för den väg vi följer i det här livet leder till vår destination i nästa liv.

Må vi välja att inom oss själva bygga upp en stor och mäktig tro som blir vårt mest effektiva försvar mot motståndarens planer – en äkta tro, den sortens tro som bär oss och stärker vår önskan att välja det rätta. Utan sådan tro kommer vi ingenstans. Med den kan vi uppnå våra mål.

Även om det är viktigt att göra kloka val kommer vi stundtals att göra oförståndiga val. Omvändelsens gåva som vår Frälsare gav oss, gör det möjligt för oss att korrigera vår kurs så att vi kan återvända till stigen som leder till den celestiala härlighet vi söker.

Må vi ha mod att trotsa den allmänna opinionen. Må vi alltid välja det svåra och rätta istället för det felaktiga och lätta.

När vi reflekterar över de beslut som vi fattar varje dag – om vi borde välja si eller så – väljer vi rätt om vi väljer Kristus.

Min uppriktiga och ödmjuka bön är att det alltid må vara så, i Jesu Kristi, vår Herres och Frälsares namn, amen.

SLUTNOT

1. Anpassat från *Alice i underlandet* (2009), översättning Christina Westman, s. 88.

Bonnie L. Oscarson
Unga kvinnors generalpresident

Tror jag på det?

Om det här är sant, då har vi det bästa budskapet om hopp och hjälp som världen någonsin har hört.

Den 30 mars för bara ett år sedan, togs lille tvååriga Ethan Carne-secca från American Fork i Utah in på sjukhus med lunginflammation och vätska i lungorna. Två dagar senare hade hans tillstånd blivit så allvarligt att han behövde flygas med helikopter till Primary Children's Hospital i Salt Lake City. Hans oroliga mamma Michele fick sitta framtill och följa med sin son. Hon fick ett headset så att hon kunde kommunicera med de andra i helikoptern. Hon kunde höra läkarna som arbetade med hennes lilla sjuka pojke, och eftersom Michele är barnsjuksköterska själv visste hon tillräckligt för att förstå att Ethan var illa där.

I detta kritiska ögonblick såg Michele att de flög rakt över templet i Draper. Från luften såg hon ut över dalen och kunde också se templet i Jordan River och Oquirrh Mountain, och till och med templet Salt Lake City i fjärran. Tanken kom för henne: Tror du på det här eller inte?

Hon berättar om upplevelsen:

"Jag hade lärt mig om templets välsignelser och att familjen är evig i Primär och i Unga kvinnor. Jag spred budskapet om familjen till de goda människorna i Mexiko när jag var missionär. Jag beseglades till min eviga livskamrat för tid och all evighet i

templet. Jag höll lektioner om familjen som ledare i Unga kvinnor och återgav berättelser om eviga familjer för mina barn på våra hemaftnar. JAG VISSTE det, men TRODDE jag på det? Mitt svar kom lika snabbt som frågan hade dykt upp: Anden bekräftade i mitt hjärta och sinne det svar jag redan visste – jag TRODDE på det!

I det ögonblicket utgöt jag mitt hjärta i bön till min himmelske Fader och tackade honom för den kunskap och tro som jag hade på att familjen verkligen är evig. Jag tackade honom

för hans Son, Jesus Kristus, som gjorde allt detta möjligt. Jag tackade honom för min son och lät min himmelske Fader veta att om han behövde ta hem min lille Ethan till sitt himmelska hem, så var det okej. Jag litade helt på min himmelske Fader och jag visste att jag skulle få träffa Ethan igen. Jag var så tacksam att jag i ett krisläge hade kunskapen OCH tron på att evangeliet var sant. Jag kände frid."¹

Ethan tillbringade flera veckor på sjukhuset och fick specialistvård av sjukhusets läkare. Bönerna, fastan och tron hos nära och kära, i kombination med vården, gjorde det möjligt för honom att lämna sjukhuset och återvända hem till sin familj. Idag är han frisk och kry.

Det här avgörande ögonblicket bekräftade för Michele att det som hon lärt sig i hela sitt liv var mer än bara ord – det var sant.

Blir vi ibland så vana vid de välsignelser vi fått som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att vi inte helt förstår miraklet och det majestätiska i att vara lärjungar i Herrens

sanna kyrka? Har vi någonsin gjort oss skyldiga till att vara otacksamma för den största gåva vi kan få i det här livet? Frälsaren själv lärde: "Om du håller mina bud och håller ut intill änden skall du få evigt liv, vilken gåva är den största av alla Guds gåvor."²

Vi tror att den här kyrkan är mer än bara ett bra ställe att gå till på söndagarna för att lära sig hur man blir en bra människa. Det är mer än bara en härlig kristen förening där vi kan umgås med moraliskt högtstående människor. Det är inte bara en uppsättning goda idéer som föräldrar kan undervisa sina barn om där hemma så att de blir ansvarstagande, trevliga människor. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är oändligt mycket mer än allt det där.

Tänk ett ögonblick på de djupgående påståenden vi gör som kyrka. Vi tror att samma kyrka som Jesus Kristus grundlade när han var på jorden har blivit återupprättad genom en profet kallad av Gud i vår tid, och att våra ledare har samma prästadöme och myndighet att handla i Guds namn som de forna apostlarna hade. Det kallas Guds prästadöme. Vi påstår att vi genom den här återställda myndigheten kan ta emot frälsande förrättningar, till exempel dopet, och njuta av att alltid ha den renande och förädlade Helige Andens gåva hos oss. Vi har apostlar och profeter som leder och styr den här kyrkan genom prästadömet nycklar,

och vi tror att Gud talar till sina barn genom dessa profeter.

Vi tror också att prästadömet gör det möjligt att ingå förbund och ta emot förrättningar i heliga tempel, vilket ger oss möjlighet att en dag återvända till Guds närhet och bo hos honom för evigt. Vi påstår också att familjer genom samma makt kan bindas samman för evigt när par ingår i det nya och eviga äktenskapsförbundet i de heliga byggnader som vi bokstavligen tror är Guds hus. Vi tror att vi kan få dessa frälsande förrättningar utförda, inte bara för egen del utan också för våra förfäder som levde på jorden utan att ha möjlighet att få del av de här viktiga frälsande förrättningarna. Vi tror att vi kan utföra ställföreträdande förrättningar för våra förfäder i dessa heliga tempel.

Vi tror att vi, genom en profet och Guds makt, har fått ytterligare skrifter som tillsammans med Bibeln vittnar om att Jesus Kristus är världens Frälsare.

Vi hävdar att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds rike och den enda sanna kyrkan på jorden. Den heter Jesu Kristi kyrka eftersom han är dess överhuvud. Den är hans kyrka och allt det här är möjligt tack vare hans försoningsoffer.

Vi tror att de här utmärkande dragen inte kan återfinnas på någon annan plats eller i någon annan organisation på jorden. Andra religioner och kyrkor

är goda och uppriktiga, men ingen av dem har myndigheten att erbjuda de frälsande förrättningar som finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vi har kunskap om allt det här, men *tror vi på det?* Om det här är sant, då har vi det bästa budskapet om hopp och hjälp som världen någonsin har hört. Att tro på det har evig betydelse för oss och för dem vi älskar.

För att tro måste vi föra evangeliet från sinnet till hjärtat. Det är möjligt att bara slentrianmässigt leva efter evangeliet därför att det förväntas av oss eller för att det är den kultur vi har vuxit upp i eller för att det är en vana. Kanske har några inte upplevt det som kung Benjamins folk kände efter hans övertygande predikan: "De ropade alla med en röst och sade: Ja, vi tror alla de ord som du har talat till oss. Och vi vet även att de är vissa och sanna tack vare Herren den Allsmäktiges Ande som har åstadkommit en mäktig förändring inom oss, eller i våra hjärtan, så att vi inte längre har någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott."³

Vi behöver alla sträva efter att få våra hjärtan och själva vår natur förändrade, så att vi inte längre har begär att följa världens vägar, utan att behaga Gud. Sann omvändelse är en process som sker med tiden och som inbegriper villigheten att utöva tro. Den sker när vi söker i skrifterna istället för på internet. Den sker när vi lyder Guds bud. Omvändelse sker när vi tjänar människorna omkring oss. Den kommer genom uppriktig bön, regelbundna tempelbesök och genom att trofast uppfylla våra gudagivna ansvar. Det krävs konsekvens och daglig ansträngning.

Jag får ofta frågan: "Vilken är den största utmaningen våra ungdomar ställs inför idag?" Jag svarar att jag tror att det är det ständiga inflytandet från den "stora och rymliga byggnaden"⁴ i

deras liv. Om Mormons bok uttryckligen skrevs för vår tid kan vi inte undgå att se hur relevanta budskapen i Lehis syn om livets träd är till oss alla och vilken effekten blir när de pekar finger och hånar i den stora och rymliga byggnaden.

Det jag tycker är mest hjärtskärande är beskrivningen av dem som redan har kämpat sig fram genom mörkrets

dimmor på den trånga och smala stigen, som har klamrat sig fast vid ledstången av järn, som har nått sitt mål och har fått smaka på den rena och ljuvliga frukten från livets träd. Sedan står det i skriften att de utsökt klädda människorna i den stora och rymliga byggnaden "föreföll håna och peka finger åt dem som hade kommit fram och som åt av frukten.

Och sedan de hade smakat på frukten skämdes de på grund av dem som drev gäck med dem, och de avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade.”⁵

De här verserna beskriver dem av oss som redan har Jesu Kristi evangelium i våra liv. Oavsett om vi föddes in i det eller var tvungna att kämpa oss fram genom mörkrets dimmor för att finna det har vi smakat dess frukt, vilken ”är högst dyrbar och ... begärlig”⁶ och som har förmågan att ge oss evigt liv, ”den största av alla Guds gåvor”. Vi behöver bara fortsätta ta del av frukten och inte ge akt på dem som gör narr av vår tro eller som roas av att skapa tvivel eller som kritiserar kyrkans ledare och lärosatser. Det är ett dagligt val vi gör – att välja tro framför tvivel. Äldste M. Russell Ballard har manat oss: ”Stanna i båten, använd flytväst och håll er fast med båda händerna”.⁷

Som medlemmar i Herrens kyrka är vi redan i båten. Vi behöver inte leta bland världens filosofier efter sanning som ger tröst, hjälp och vägledning så att vi tryggt kan ta oss igenom livets prövningar – vi har den redan! Precis som Ethans mor kunde granska det hon så länge trott på och med förtröstan säga ”jag tror på det” i krisens stund, kan vi också göra det!

Jag vittnar om att vårt medlemskap i Herrens rike är en ovärderlig gåva. Jag vittnar om att välsignelserna och friden Herren har i beredskap för dem som är lydiga och trofasta överträffar vårt mänskliga förstånd. Jag vittnar för er om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Personlig dagboksanteckning, visad för Bonnie L. Oscarson.
2. L&F 14:7.
3. Mosiah 5:2.
4. Se 1 Ne. 8:26.
5. 1 Ne. 8:27–28; kursivering tillagd.
6. Se 1 Ne. 15:36.
7. M. Russell Ballard, ”Stanna i båten och håll dig fast!” *Liahona*, nov. 2014, s. 92.

Biskop W. Christopher Waddell
andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Ett mönster för frid

Den frid vi alla söker kräver att vi handlar – genom att lära oss om Jesus Kristus, genom att lyssna till hans ord, och genom att vandra med honom.

För några år sedan fick min dotter och svärson i uppdrag att tillsammans undervisa en primärklass med fem aktiva fyraåriga pojkar. Vår dotter ansvarade för undervisningen och vår svärson ansvarade för att upprätthålla ordningen. Båda gjorde sitt bästa för att bibehålla en känsla av lugn i det kaos som ibland rådde för att kunna lära barnen evangeliets principer.

Under en särskilt stökig lektion, när vår svärson upprepade gånger hade varnat en sprallig liten pojke, tog han med sig fyraåringen ut ur klassrummet. När de var utanför rummet och han skulle prata med den lilla pojken om hans uppförande och att de behövde hitta hans föräldrar, hejdade den lilla pojken vår svärson innan han kunde säga ett ord och med uppräckt hand utbrast han känslösamt: "Ibland – ibland – är det bara svårt för mig att tänka på Jesus!"

Hur fantastiskt vårt tilltänkta mål än är och hur upplivande resan än kan vara, utsätts vi på vår resa genom jordelivet för prövningar och sorger längs vägen. Äldste Joseph B Wirthlin sa: "Elände och bedrävelser kommer så småningom till oss alla. Någon gång i livet måste alla uppleva sorg. Ingen slipper undan."¹ "I sin visdom

skyddar inte Herren någon från sorg och bedrävelse."² Men vår förmåga att känna frid under denna resa beror till stor del på om också vi har svårt att tänka på Jesus.

Sinnesfrid, samvetsfrid och hjärtefrid är inte ett resultat av vår förmåga att undvika prövningar, sorg eller förtvivlan. Trots vår uppriktiga vädjan, kommer inte varje storm att ändra riktning eller varje sjukdom botas, och vi kommer kanske

inte helt att förstå varje lära, princip eller sedvänja som profeter, siare och uppenbarare undervisar oss om. Ändå har vi blivit lovade frid – på ett villkor.

I Johannesevangeliet undervisar Frälsaren om att vi trots livets prövningar kan vara vid gott mod. Vi kan ha hopp, vi kan vara vid gott mod och vi behöver inte frukta, eftersom han har sagt: "Ni skall ha frid *i mig*."³ Tro på Jesus Kristus och hans försoningsoffer är och kommer för alltid förbli evangeliets första princip och den grund på vilken vi bygger vårt hopp om "frid i den här världen och evigt liv i den kommande världen".⁴

I vår strävan efter att finna frid mitt i det dagliga livets utmaningar har vi fått ett enkelt mönster för att hjälpa oss att hålla tankarna fokuserade på Frälsaren, som sa: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes ödmjukhet, och du skall ha frid i mig. Jag är Jesus Kristus."⁵

Lär, lyssna och vandra – tre steg med ett löfte.

Det första steget: "Lär av mig"

I Jesaja läser vi: "Ja, många folk skall gå i väg och säga: 'Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.'" ⁶

I det ständigt växande antalet tempel som finns i världen lär vi oss om Jesus Kristus och hans roll i Faderns plan som den här världens skapare, som vår Frälsare och Återlösare, och som källan till vår frid.

President Thomas S. Monson har sagt: "Världen kan vara problematisk och svår att leva i ... När du och jag besöker Guds heliga hus, när vi minns de förbund vi sluter där inne, får vi styrka att bära varje prövning och övervinna varje frestelse. I detta heliga hus finner vi frid." ⁷

Under ett uppdrag på en stavskonferens för några år sedan när jag tjänade i Sydamerika, mötte jag ett par som sörjde sin nyfödde sons bortgång.

Det var under en intervju under konferensen som jag för första gången träffade broder Tumiri och fick höra talas om hans förlust. Under vårt samtal berättade han att han inte bara djupt sörjde sin sons död utan också var förtvivlad över att han aldrig skulle få träffa honom igen. Han förklarade att de som relativt nya medlemmar i kyrkan hade sparat ihop tillräckligt mycket pengar för att resa till templet en enda gång, innan deras lilla pojke föddes, och hade beseglats som par och till sina två döttrar. Sedan beskrev han hur de hade sparat pengar för ännu en resa till templet men att de inte hade kunnat ta med sig sin lilla pojke för att beseglas även till honom.

Jag förstod att det nog rörde sig om ett missförstånd och förklarade att han visst skulle få se sin son igen, om han förblev trofast, eftersom den beseglingsförrättning som band honom

samman med hans fru och hans döttrar, räckte för att också binda honom till hans son, som hade fötts inom förbundet.

Förbluffad frågade han mig om det verkligen var sant och jag bekräftade att det var det. Då frågade han om jag ville prata med hans fru som hade varit otroligt under de två veckor som följt sedan deras son dog.

På söndagseftermiddagen efter konferensen träffade jag syster Tumiri och förklarade denna underbara lära även för henne. Med smärtan av sin förlust fortfarande färsk, men nu med en strimma hopp frågade hon mig med tårar i ögonen: "Kommer jag verkligen få hålla min lilla pojke i famnen igen? Är han verkligen min för evigt?" Jag försäkrade henne om att om hon höll sina förbund så skulle beseglingsmakten som finns i templet och som verkar genom Jesu Kristi myndighet verkligen göra det möjligt för henne att vara med sin son igen och hålla honom i famnen.

Trots att syster Tumiri var förkrossad över sin sons död lämnade hon vårt möte med tårar av tacksamhet och fylld av frid tack vare templets heliga förrättningar som vår Frälsare och Återlösare gjort möjliga.

Varje gång vi besöker templet leder allt det vi hör, gör och säger, varje förrättning som vi deltar i och varje förbund som vi sluter, mot Jesus Kristus. Vi känner frid när vi hör hans ord och lär oss av hans exempel. President Gordon B. Hinckley sa: "Ta dig till Herrens hus, känn hans ande där och var ensam med honom, så kommer du att uppleva en frid som du inte kan finna någon annanstans." ⁸

Det andra steget: "Lyssna till mina ord"

I Lärnan och förbunden läser vi: "Antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma." ⁹ Från Adams dagar och genom historien, fram till vår nutida profet, Thomas Spencer Monson, har Herren talat genom sina bemyndigade representanter. De som väljer att lyssna och ge akt på Herrens ord, som de framförs av hans profeter, finner trygghet och frid.

I Mormons bok finner vi många exempel på hur viktigt det är att följa profetiska råd och stödja profeten, bland annat det vi lär oss av Lehis syn om livets träd som finns i 1 Nephi kapitel 8. Aldrig har den stora och rymliga byggnaden varit mer fullsatt

eller oväsendet som kommer från dess öppna fönster mer vilseledande, hånfullt och förvirrande än i vår tid. I det här stycket läser vi om två grupper av människor och hur de reagerade på ropen från byggnaden.

Med början i vers 26 läser vi:

”Och även jag såg mig om och såg på andra sidan floden med vatten en stor och rymlig byggnad. ...

Och den var fylld med människor ... Och de föreföll håna och peka finger åt dem som hade kommit ... och som åt av frukten.

Och sedan de hade *smakat* på frukten skämdes de på grund av dem som drev gäck med dem, och de avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade.”¹⁰

I vers 33 läser vi om människor som reagerade annorlunda på det gäckande och hån som kom från byggnaden. Profeten Lehi förklarar att människorna i byggnaden ”hånfullt [pekade] finger åt mig och även åt dem som åt av frukten. Men vi gav inte akt på dem.”¹¹

En avgörande skillnad mellan dem som skämdes, avföll och gick förlorade och de som inte gav akt på hån från byggnaden och som stödde profeten, finner vi i två meningar: För det första ”sedan de hade *smakat*”, och för det andra ”dem som åt”.

Den första gruppen hade kommit fram till trädet, stött profeten ett tag, men bara *smakat* på frukten. Eftersom de inte fortsatte att äta lät de glåporden påverka dem, föra dem ifrån profeten och in på förbjudna stigar där de gick förlorade.

Till skillnad från dem som smakade och avföll fanns det personer som fortsatte att *äta* av frukten. Dessa personer ignorerade tumultet från byggnaden, stödde profeten och åtnjöt den trygghet och frid som det medförde. Vår förpliktelse mot Herren och hans tjänare

kan inte vara en deltidsyssla. Då gör vi oss själva sårbara för dem som försöker tillintetgöra vår frid. När vi lyssnar till Herren genom hans bemyndigade tjänare står vi på heliga platser och kan inte rubbas.

Motståndaren ger oss falska lösningar och det kan verka som om de ger oss svar, men de för oss ännu längre bort från den frid som vi söker. Han erbjuder en hägring som ser ut att vara äkta och trygg men som liksom den stora och rymliga byggnaden till slut rasar och förgör alla som söker frid inom dess väggar.

Vi finner sanning i något så enkelt som en primärsång. Profeten säger: ”Håll alla buden, då finner du *trygghet*, då finner du *frid*.”¹²

Det tredje steget: ”Vandra i min Andes ödmjukhet”

Oavsett hur långt bort från stigen vi vandrar inbjuder Frälsaren oss att återvända och vandra med honom. Denna inbjudan att vandra med Jesus Kristus är en inbjudan att följa honom till Getsemane och från Getsemane till Golgata och från Golgata till hans grav. Det är en inbjudan att ge akt på och tillämpa hans stora försoningsoffer, vars omfattning är lika personlig som den är oändlig. Det är en inbjudan att

omvända oss, använda oss av hans renande kraft och fatta hans kärleksfulla utsträckta armar. Det är en inbjudan att känna frid.

Vi har alla någon gång i livet känt smärtan och sorgen som förknippas med synd och överträdelse, för ”om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen finns inte i oss”.¹³ Men ”om [våra] synder än är blodröda”, kan de, om vi tillämpar Jesu Kristi försoning och vandrar med honom genom uppriktig omvändelse, ”bli vita som ull.”¹⁴ Om vi än har tyngts av skuld, skall vi finna frid.

Alma den yngre tvingades att konfrontera sina synder när en Herrens ängel besökte honom. Han beskrev upplevelsen med följande ord:

”Min själ var fullständigt söndersliten och plågad av alla mina synder. ...

Ja, jag insåg att jag hade gjort uppror mot min Gud och att jag inte hade hållit hans heliga bud.”¹⁵

Så allvarliga som hans synder var, och mitt i detta kval, fortsätter han:

”[Då] kom jag även ihåg att jag hade hört min far profetera för folket angående en viss Jesus Kristus, en Guds Son, som skulle komma för att sona världens synder. ...

Jag [ropade] i mitt hjärta: ”O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig.”¹⁶

”Och inte förrän jag ropade till Herren Jesus Kristus om barmhärtighet fick jag förlåtelse för mina synder. Men se, jag ropade till honom, och *jag fick frid i min själ.*”¹⁷

Liksom Alma kan vi också få frid i själen när vi vandrar med Jesus Kristus, omvänder oss från våra synder och tillämpar hans läkande kraft i våra liv.

Den frid vi alla söker kräver mer än en önskan. Den kräver att vi handlar – genom att lära oss om honom, genom att lyssna till hans ord, och genom att vandra med honom. Vi kanske inte har förmågan att styra allt som händer runt omkring oss, men vi kan styra hur vi tillämpar mönstret för frid som Herren har gett oss – ett mönster som gör det lätt att ofta tänka på Jesus.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är ”vägen och sanningen och livet”¹⁸ och att det enbart är genom honom som vi kan finna sann frid i det här livet och det eviga livet i den kommande världen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph B. Wirthlin, ”Komma vad som komma skall”, *Liahona*, nov. 2008, s. 27.
2. Joseph B. Wirthlin, ”Komma vad som komma skall”, s. 26.
3. Joh. 16:33; kursivering tillagd.
4. L&F 59:23.
5. L&F 19:23–24.
6. Jes. 2:3.
7. Thomas S. Monson, ”Det heliga templet – en ledstjärna för världen”, *Liahona*, maj 2011, s. 93.
8. Gordon B. Hinckley, i ”Gläd er åt templets välsignelser”, *Liahona*, dec. 2002, s. 33.
9. L&F 1:38.
10. 1 Ne. 8:26–28; kursivering tillagd.
11. 1 Ne. 8:33; kursivering tillagd.
12. ”Håll alla buden”, *Psalmer*, nr 195; kursivering tillagd.
13. 1 Joh. 1:8.
14. Jes. 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Se Alma 38:8; kursivering tillagd.
18. 1 Joh. 14:6.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Fäder

Jag fokuserar i dag på det goda som män kan göra i den högsta av manliga roller – som make och far.

Jag ska i dag tala om fäder. Fäder är grundläggande i den gudomliga lycksalighetsplanen och jag vill höja min röst till stöd för dem som strävar efter att uppfylla den kallelsen väl. Att prisa och uppmuntra faderskap och fäder är inte att skambelägga eller avfärda någon. I dag fokuserar jag helt enkelt på det goda som män kan göra i den högsta av manliga roller – som make och far.

David Blankenhorn, författaren till *Fatherless America*, har sagt: ”I dag är det amerikanska samhället fundamentalt splittrat och ambivalent i sin uppfattning om faderskapet. En del människor minns det inte ens. Andra

blir förnärmade av det. Åter andra, däribland inte så få familjeexperter, förnekar det eller föraktar det. Många andra motsätter sig det inte direkt, men är inte speciellt engagerade i det. Många önskar att vi kunde göra något åt det, men tror att samhället helt enkelt inte kan eller vill längre.”¹

Som kyrka tror vi på fäder. Vi tror att ”mannen som sätter sin familj främst” är en god förebild.² Vi tror att fadern enligt gudomlig plan ska presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och att han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj.³ Vi tror att fäder och mödrar i sina kompletterande ansvar i familjen är ”skyldiga att hjälpa

varandra som likvärdiga makar".⁴ Vi tror att fäder är långt ifrån överflödiga; de är unika och oersättliga.

Vissa ser nyttan med faderskapet ur ett socialt perspektiv, som något som förpliktar män till sin avkomma, driver dem till att vara goda medborgare och tänka på andras behov, och kompletterar "moderlig investering i barn med faderlig investering i barn. ... Kort sagt är det viktigt för män att vara fäder. Det är viktigt för barn att ha fäder. Det är viktigt för samhället att skapa fäder."⁵ Dessa tankar är visserligen sanna och viktiga, men vi vet att faderskapet är så mycket mer än en social konstruktion eller en produkt av evolutionen. Faderns roll är av gudomligt ursprung och började med en Fader i himlen och, i den här jordiska sfären, med fader Adam.

Fäder visar sin kärlek när de tjänar och försörjer sina familjer.

Faderskapet kräver uppoffringar men är en källa till ojämförlig tillfredsställelse.

Det fullkomliga, gudomliga uttrycket för faderskap är vår himmelske Fader. Hans personlighet och egenskaper innefattar ett överflöd av godhet och fullkomlig kärlek. Hans verk och härlighet är hans barns utveckling, lycka och eviga liv.⁶ Fäder i den här fallna världen kan inte göra anspråk på något som kan jämföras med himlens majestät, men när de är som bäst försöker de efterlikna honom, och de arbetar sannserligen i hans verk. De ges ett anmärkningsvärt och allvarligt förtroende.

För oss män blottlägger faderskapet våra svagheter och vårt behov av att bli bättre. Faderskapet kräver uppoffringar, men det är en källa till ojämförlig tillfredsställelse och glädje. Återigen, det yttersta föredömet är vår himmelske Fader som älskade oss, sina andebarn, så mycket att han gav oss sin enfödde Son för vår frälsning och upphöjelse.⁷ Jesus sa: "Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner."⁸ Fäder ger uttryck för sådan kärlek när de ger sina liv dag för dag genom att arbeta för att stödja och försörja sina familjer.

En fars kanske allra viktigaste arbete är att vända sina barns hjärtan till deras himmelske Fader. Om en far genom sitt föredöme såväl som genom sina ord kan visa vad trohet mot Gud är i sitt dagliga liv, har den fadern skänkt sina barn nyckeln till frid i det här livet och evigt liv i den kommande världen.⁹ En far som läser skrifterna för och med sina barn bekantar dem med Herrens röst.¹⁰

I skrifterna ser vi om och om igen en betoning på föräldrars ansvar att undervisa sina barn:

"Och vidare: Om det i Sion eller i någon av dess organiserade stavar finns föräldrar som har barn, och som inte lär dem att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet

och den Helige Andens gåva genom handpåläggning, skall synden vila på föräldrarnas huvuden. ...

"Och de skall även lära sina barn att be och att vandra rättrådigt inför Herren."¹¹

År 1833 tillrättavisade Herren medlemmar i första presidentskapet för att de inte nog uppmärksammat plikten att undervisa sina barn. Till en sa han specifikt: "Du har inte undervisat dina barn om ljus och sanning i enlighet med befallningarna, och den onde har ännu makt över dig, och detta är orsaken till din bedrövelse."¹²

Fäder ska undervisa varje ny generation om Guds lag och verk. Som psalmisten förkunnade:

"Han upprättade ett vittnesbörd i Jakob, sin undervisning gav han i Israel. Han fastställde den för våra fäder, och de skulle kungöra den för sina barn.

Så skulle det bli känt för ett kommande släkte, för barn som en gång skulle födas, och de skulle berätta det för sina barn.

De skulle då hoppas på Gud och inte glömma hans verk utan följa hans bud."¹³

Förvisso är evangelieundervisningen ett ansvar som delas av fäder och mödrar, men Herren är tydlig med att han förväntar sig att just fäderna ser till att prioritera den högt. (Och låt oss komma ihåg att informella samtal, när vi arbetar och leker tillsammans och lyssnar är viktiga former av undervisning.) Herren förväntar sig att fäder hjälper till att forma sina barn, och barn vill ha och behöver ett föredöme.

Själv välsignades jag med en föredömlig far. Jag minns att när jag var en pojke på ungefär 12 år, kandiderade min far till kommunfullmäktige i vårt lilla samhälle. Han drog inte igång en stor valkampanj – allt jag minns är att pappa lät mina bröder och mig dela ut flygblad dörr till dörr med en uppmaning att rösta på Paul Christofferson. Ett antal vuxna som jag gav flygblad till sa att Paul var en bra och ärlig man och att de inte skulle ha något emot att rösta på honom. Mitt unga pojkhjärta svällde av stolthet över min far. Det gav mig tillförsikt och en önskan om att gå i hans fotspår. Han var inte fullkomlig – det är ingen – men han var ärlig och god och ett föredömligt exempel för en son.

Disciplin och tillrättavisning är en del av undervisningen. Som Paulus sa: "Ty den Herren älskar tuktar han."¹⁴ Men när det gäller disciplin måste en far vara mycket försiktig så att det inte kommer i närheten av misshandel, något som aldrig kan rättfärdigas. När en far tillrättavisar måste han motiveras av kärlek och ledas av den Helige Anden:

"I rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek mot honom som du har tillrättavisat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende,

så att han kan erfara att din trofasthet är starkare än dödens band."¹⁵

Disciplin enligt det gudomliga mönstret handlar inte så mycket om att bestraffa som om att hjälpa en närstående längs självbehärskningens väg.

Herren har sagt: "Alla barn har anspråk på sina föräldrar för sin försörjning tills de är myndiga."¹⁶ Försörjning är en helgad aktivitet. Att försörja sin familj, även om det i allmänhet kräver tid borta från familjen, är inte oförenligt med faderskapet – det ligger i faderskapets innersta natur. "Arbete och familj är överlappande områden."¹⁷ Det här rättfärdigar förstås inte att en man försummar sin familj för sin karriär eller, den andra ytterligheten, att han låter bli att anstränga sig och gärna lämnar över ansvaret till andra. Med kung Benjamins ord:

"Ni kommer inte att tillåta att era barn går hungriga eller nakna. Inte heller kommer ni att tillåta att de överträder Guds lagar och slåss och grälar med varandra. ...

I stället kommer ni att lära dem att vandra på sanningens och allvarsamhetens vägar. Ni kommer att lära dem att älska varandra och att tjäna varandra."¹⁸

Vi förstår smärtan hos de män som är oförmögna att hitta sätt och tillräckliga medel för att försörja sina familjer. Det finns ingen skam för dem som trots att de gör sitt bästa inte kan uppfylla en fars alla plikter och funktioner. "Handikapp, död eller andra omständigheter kan göra det nödvändigt med individuella anpassningar. Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd."¹⁹

Att älska modern till hans barn – och visa den kärleken – är något av det bästa en far kan göra för sina barn. Detta bekräftar och stärker äktenskapet som ligger till grund för deras familjeliv och trygghet.

En del män är ensamstående fäder, fosterfäder eller styvfäder. Många av

dem strävar uppriktigt och gör sitt allra bästa i en roll som ofta är svår. Vi hedrar dem som gör allt som kan göras i kärlek, tålmod och självupppoffring för att tillgodose den enskildes och familjens behov. Nämnas bör att Gud själv anförtrorde sin enfödde Son till en fosterfar. Och visst var det delvis tack vare Joseph som Jesus under sin uppväxt "vuxit till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor"²⁰.

Tråkigt nog har en del barn på grund av dödsfall, övergivande eller skilsmässa inte någon far att leva tillsammans med. En del har kanske fäder som är fysiskt närvarande men känslomässigt frånvarande eller på andra sätt ouppmärksamma eller försumliga. Vi uppmanar alla fäder att göra bättre ifrån sig och bli bättre. Vi uppmanar

En far som läser skrifterna för och med sina barn gör dem bekanta med Herrens röst.

Herren förväntar sig att fäder hjälper till att forma sina barn, och barn vill ha och behöver en förebild.

media och underhållningsbranschen att porträttera lojala och dugliga fäder som verkligen älskar sina fruar och på ett intelligent sätt vägleder sina barn, i stället för de klantar och töntar, eller "killarna som skapar problem" som fäder alltför ofta framställs som.

Till barn vilkas familjesituation är bekymmersam vill vi säga att det inte gör er mindre värda. Utmaningar är ibland en fingervisning om att Herren litar på er. Han kan hjälpa er, direkt och genom andra, att ta itu med det som är svårt. Ni kan bli den generation, kanske den första i er släkt, där det gudomliga mönster som Gud har avsett för familjen verkligen tar form och berikar alla generationer efter er.

Till er unga män, med tanke på den roll ni kommer att ha som försörjare och beskyddare, vill vi säga: Förbered er nu genom att vara flitiga i skolan, och planera att vidareutbilda er. Utbildning, det må vara universitet,

folkhögskolor, en lärlingstjänst eller liknande program, är nyckeln till att utveckla de färdigheter och förmågor ni kommer att behöva. Utnyttja möjligheterna att umgås med människor i alla åldrar, även barn, och lär er att skapa sunda och givande relationer. Det brukar innebära att man pratar med människor ansikte mot ansikte och gör saker tillsammans ibland, inte bara filar på förmågan att messa. Lev ert liv så att ni som män kan bidra med renhet till ert äktenskap och till era barn.

Till hela det uppväxande släktet säger vi att var ni än placerar er egen far på skalan bra-bättre-bäst (och jag förutsäger att ni kommer värdera honom högre ju äldre och visare ni blir), så bestäm er för att hedra honom och er mor genom ert eget liv. Kom ihåg hur Johannes uttryckte en fars trängande hopp: "Ingenting gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen."²¹ Er rättfärdighet är den

största heder någon far kan få.

Till mina bröder, fäderna i den här kyrkan, säger jag att jag vet att var och en önskar att han var en bättre far. Jag önskar i alla fall att jag var det. Men låt oss ändå, trots våra begränsningar, sträva vidare. Låt oss lägga åt sidan de överdrivna idéerna om individualism och självbestämmanderätt i dagens kultur och främst tänka på andras lycka och välbefinnande. För trots våra tillkortakommanden ökar vår himmelske Fader vår förmåga och får våra enkla ansträngningar att bära frukt. Jag fattar mod av en berättelse som dök upp i tidskriften *New Era* för en del år sedan. Författaren berättade följande:

"När jag var liten bodde vår lilla familj i en tvårumslägenhet på andra våningen. Jag sov på soffan i vardagsrummet.

Min pappa, som var stålarbetare, begav sig till jobbet mycket tidigt varje dag. Varje morgon brukade han ... dra täcket om mig och stanna upp en stund. Jag brukade halvsova när jag kände hur min pappa stod bredvid soffan och såg på mig. Allt eftersom jag långsamt vaknade till blev jag generad över att han stod där. Jag försökte låtsas att jag fortfarande sov. ... Jag blev medveten om att han stod där vid min säng och bad med hela sin uppmärksamhet, energi och koncentration – för mig.

Varje morgon bad min pappa för mig. Han bad att jag skulle få en fin dag, att jag skulle vara trygg, att jag skulle lära mig och förbereda mig för framtiden. Och eftersom han inte kunde vara med mig förrän på kvällen, bad han för lärarna och mina vänner som jag skulle vara med den dagen. ...

Först förstod jag inte riktigt vad min pappa gjorde de där morgnarna när han bad för mig. Men när jag blev äldre började jag uppfatta hans kärlek och

intresse för mig och allt jag gjorde. Det är ett av mina favoritminnen. Det var inte förrän många år senare, efter att jag gift mig, fått egna barn och brukade gå in i deras rum när de sov och be för dem, som jag helt förstod hur min far kände för mig.”²²

Alma vittnade för sin son:

”Se, jag säger dig att det är [Kristus] som förvisso skall komma ... ja, han kommer för att förkunna glada budskap om frälsning för sitt folk.

Och nu, min son, var detta det uppdrag som du kallades till: Att förkunna dessa glada budskap för detta folk för att bereda deras sinnen, eller rättare ... att de skulle kunna bereda sina barns sinnen till att höra ordet vid tiden för hans ankomst.”²³

Det är det verk som fäder har att utföra i dag. Må Gud välsigna dem att klara av det, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER.

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), s. 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, s. 5.
3. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, s. 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, s. 25, 26.
6. Se Mose 1:39.
7. Se Joh. 3:16.
8. Joh. 15:13.
9. Se L&F 59:23; Mose 6:59.
10. Se L&F 18:34–36.
11. L&F 68:25, 28.
12. L&F 93:42.
13. Ps. 78:5–7.
14. Hebr. 12:6.
15. L&F 121:43–44.
16. L&F 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, s. 113.
18. Mosiah 4:14–15.
19. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, s. 129.
20. Luk. 2:52.
21. 3 Joh. 1:4.
22. Se Julian Dyke, ”Tack, pappa”, *Nordstjärnan*, okt. 1994, s. 45.
23. Alma 39:15–16.

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Se dig själv i templet

Det är min bön att var och en av oss ska hedra Frälsaren och göra de förändringar som krävs för att se oss själva i hans heliga tempel.

Det sätt på vilket Herrens frälsningsplan har rullat fram under denna tidernas fullbordans utdelning övergår nästan vårt förstånd.¹ Ett exempel på det är president Thomas S. Monsons tillkännagivande om fyra nya tempel under det här konferensmötet. När president Monson kallades som apostel 1963 fanns det 12 tempel i drift över hela världen.² I och med invigningen av templet i centrala Provo finns det nu 150, och det kommer att finnas 177 när alla nu tillkännagivna tempel

är invigda. Det ger anledning för oss att ödmjukt glädjas.

För exakt etthundraåttio år sedan i dag, den 3 april 1836, visades en förunderlig syn för profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery i Kirtlands tempel. Det skedde bara en vecka efter templets invigning. I den synen såg de Herren stå på talarstolens bröstvärn i templet. Bland annat förkunnade Frälsaren:

”Låt hela mitt folks hjärtan fröjda sig, de som av all sin kraft har byggt detta hus åt mitt namn.

Ty se, jag har godtagit detta hus och mitt namn skall vara här, och jag skall i barmhärtighet uppenbara mig för mitt folk i detta hus.”³

Vid det här heliga tillfället uppenbarade sig forntida profeter, bland andra Elia som lämnade över nycklarna som behövdes för templets förrättningar.

Vi kan i någon mån föreställa oss det firande som pågår i Quito, Ecuador; Harare, Zimbabwe; Belém, Brasilien; och Lima, Peru, bland såväl medlemmar som missionärer, med tanke på det som hände i Bangkok i Thailand för ett år sedan när det templet tillkännagavs. Syster Shelly Senior, hustru till dåvarande president för Thailandmissionen Bangkok, David Senior, mejlade släkt och vänner för att berätta att när hon och hennes man hade hört president Monson tillkännage det templet, följde ”tolv sömnlösa timmar och många glädjetårar”. De ringde sina missionsassistenter halv tolv på natten och informerade dem. Assistenterna ringde till alla missionärerna. De rapporterade tillbaka att ”hela missionen var vaken mitt i natten och hoppade upp och ner i sängarna”. Syster Senior bad skämtsamt sina vänner och släktingar: ”Snälla, säg inget till missionsavdelningen!”⁴

De thailändska medlemmanas andliga reaktion var lika stark. Jag är säker på att det funnits andliga förberedelser i hem och hjärtan och himmelska uppenbarelser som förberett de heliga där dessa nyligen tillkännagivna tempel kommer att finnas.

Syster Senior i Thailand specialbeställde några speglar till sin personliga undervisning, särskilt den för systrar. Ett tempel fanns inetsat i spegeln, tillsammans med orden ”Se dig själv i templet”. När någon tittade i spegeln, såg hon sig själv i templet. Paret Senior lärde undersökarna och

medlemmarna att föreställa sig att de var i templet och att göra nödvändiga förändringar i sin livsstil och att förbereda sig andligt för att nå det målet.

Min uppmaning denna morgon är att var och en av oss, var vi än bor, ska se oss själva i templet. President Monson har sagt: ”Det är inte förrän du har besökt Herrens hus och tagit emot alla de välsignelser som väntar dig där som du har fått allt det kyrkan har att erbjuda. De viktigaste och de högsta välsignelserna i kyrkans medlemskap är de välsignelser vi tar emot i Guds tempel.”⁵

Trots bristen på rättfärdighet i världen i dag lever vi i en helig tid. Under århundraden har profeter beskrivit vår tid med hjärtan fyllda av kärlek och längtan.⁶

Profeten Joseph Smith återopade både Obadja⁷ i Gamla testamentet och 1 Petrusbrevet⁸ i Nya testamentet och bekräftade Guds stora avsikt att möjliggöra dop för de döda och låta oss vara frälsare på Sions berg.⁹

Herren har låtit vårt folk ha framgång och har gett oss resurser och profetisk vägledning så att vi trofast kan utföra våra tempelplikter både för levande och döda.

Tack vare Jesu Kristi återställda evangelium förstår vi livets mening, Faderns frälsningsplan för sina

barn, Frälsarens återlösningsoffer och familjens centrala roll i himlens organisation.¹⁰

Kombinationen av det ökande antalet tempel och de tekniska framsteg som hjälper oss uppfylla vårt heliga ansvar att släktforska för våra förfäders räkning, gör det här till den mest välsignade tiden i historien. Jag gläds åt hur exceptionellt trofasta våra ungdomar är vad gäller indexering och att hitta sina förfäder och sedan utföra dop och konfirmationer för dem i templet. Ni är bokstavligen några av de frälsare på Sions berg som förutsagts.

Hur förbereder vi oss för templet?

Vi vet att rättfärdighet och rättfärdiggörelse är grundläggande delar av att förbereda sig för templet.

I Lära och Förbunden, kapitel 97 står det: ”Och om mitt folk uppför ett hus åt mig i Herrens namn och inte tillåter något orent komma dit in så att det förorenas, skall min härlighet vila däröver.”¹¹

Fram till 1891 skrev kyrkans president under varje tempelrekommendation för att slå vakt om templets helighet. Det ansvaret delegerades senare till biskopar och stavspresidenter.

Det är vår stora önskan att medlemmar i kyrkan ska leva så att de är värddiga en tempelrekommendation. Se inte templet som ett avläggset och kanske ouppnåeligt mål. De flesta medlemmar kan, om de arbetar med sina biskopar, uppnå alla krav på rättfärdighet på relativt kort tid, om de är fast beslutna att uppfylla villkoren och omvända sig fullständigt från sina överträdelser. Det infattar att vara villiga att förlåta oss själva och inte fokusera på våra brister eller synder som något som för alltid utestänger oss från att inträda i ett heligt tempel.

Specialgjorda handspeglar hjälpte människor i Thailand att se sig själva i templet.

Frälsarens försoning utfördes för alla Guds barn. Hans återlösningsoffer tillfredsställer rättvisans krav för alla som verkligen omvänder sig. Skrifterna beskriver detta på ett mycket vackert sätt:

”Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita.”¹²

”Och [era] synder skall jag inte mer komma ihåg.”¹³

Vi försäkrar er att när ni lever efter rättfärdiga principer får ni och era familjer glädje, tillfredsställelse och frid.¹⁴ Medlemmar, både vuxna och ungdomar,¹⁵ intygar för både sig själva och intervjuaren att de är värdiga när de besvarar frågorna för en tempelrekommendation. Det huvudsakliga villkoret är att vi stärker vårt vittnesbörd om Gud Fadern, hans Son Jesus Kristus och hans evangeliums återställelse och att vi upplever den Helige Andens hjälp.

Templets välsignelser är oräkneliga

Templets huvudsakliga välsignelser är upphöjelsens förrättningar. Evangeliets plan handlar om upphöjelse och omfattar att ingå och hålla heliga förbund med Gud. Bortsett från dop och konfirmation utförs och mottas de här förrättningarna och förbunden i templet när det gäller levande. För de döda tas alla de frälsande förrättningarna och förbunden emot i templet.

”Det finns inget som Herren kunnat göra för människornas frälsning som han försummat att göra. ... Allt som kan åstadkommas för deras frälsning, oberoende av dem, har gjorts av och genom Frälsaren.”¹⁶

Kyrkans ledare organiserar stavar, församlingar, kворum, kyrkans bi-organisationer, missioner och så vidare i våra kapell och övriga byggnader. Herren organiserar eviga familjer enbart i templet.

Det är tydligt att de som har ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande och som verkligen har omvänt sig från sina synder, är helt och hållet godtagbara för Herren i hans heliga hus.¹⁷ Vi vet att ”Gud inte gör skillnad på människor”¹⁸. Något av allt det dyrbara som jag älskar med templet är att bland dem som besöker det, görs det inte någon skillnad utifrån tillgångar, rang eller ställning av något slag. Vi är alla lika inför Gud. Alla är klädda i vitt för att visa att vi är ett rent och rättfärdigt folk.¹⁹ Alla sitter sida vid sida med en önskan i sina hjärtan att vara värdiga söner och döttrar till en kärleksfull himmelsk Fader.

Tänk bara: Över hela världen kan kvinnor och män genom ”heliga förrättningar och förbund i heliga tempel ... återvända till Guds närhet, och ... vara tillsammans för evigt.”²⁰ Det gör de i ett vackert, heligt beseglingsrum som alla tempelvärdiga medlemmar har tillträde till. När de har ingått de här förbunden kan de ”se sig själva” i tempelspeglarna som sitter mittemot varandra. ”Templets speglar återkastar bilder fram och tillbaka, till synes i evighet.”²¹ Dessa spegelbilder hjälper oss att tänka på föräldrar, mor- och farföräldrar, och alla tidigare generationer. De hjälper oss att se de heliga förbund som binder oss

samman med alla kommande generationer. Det är oerhört betydelsefullt och det börjar när du ser dig själv i templet.

President Howard W. Hunter uppmanade oss: ”Begrunda de majestätiska lärdomarna i invigningsbönen för Kirtlands tempel, en bön som enligt profeten Joseph Smith gavs till honom genom uppenbarelse. Det är en bön som förblir besvarad för oss som individer, som familjer och som ett folk tack vare den prästadörets makt som Herren gett oss att använda i hans heliga tempel.”²² Vi gör klokt i att studera kapitel 109 i Läran och förbunden och att följa president Hunters uppmaning att ”göra Herrens tempel till den stora symbolen för [vårt] medlemskap”²³.

Templet är också en plats för tillflykt, tacksägelse, undervisning och insikt ”så att [vi] kan fulländas ... i allt som rör Guds rike på jorden”.²⁴ Under hela mitt liv har det varit en lugn och fridfull tillflyktsort i en värld som bokstavligt talat är i uppror.²⁵ Det är underbart att lämna världsliga bekymmer bakom sig i den heliga omgivningen.

När vi är i templet eller ägnar oss åt släktforskning känner vi ofta maningar och får ingivelser från den Helige Anden.²⁶ Ibland när vi är i templet blir slöjan mellan oss och dem som

finns på andra sidan väldigt tunn. Vi får särskild hjälp i våra ansträngningar att vara frälsare på Sions berg.

För flera år sedan i ett tempel i Centralamerika var hustrun till en man som numera är generalauktoritet emeritus behjälplig när en far, en mor och deras barn skulle ta emot eviga förbund i beseglingsrummet där templets evighetsspeglar finns. När de var klara och vände sig mot speglarna lade hon märke till ett ansikte i spegeln som inte fanns i rummet. Hon frågade mamman och fick veta att en dotter hade gått bort och därför inte var fysiskt närvarande. Den avlidna dottern togs då med i den heliga förrättningen genom en ställföreträdare.²⁷ Underskatta aldrig den hjälp som ges i templet från andra sidan slöjan.

Ni ska veta hur uppriktigt vi önskar att alla ska göra de förändringar som krävs för att vara värdiga att komma till templet. Begrunda under bön var ni befinner er i ert liv, sök Andens vägledning, och prata med er biskop om att förbereda er för templet. President Thomas S. Monson har sagt: "Det [finns] inget viktigare mål för dig att arbeta på än att bli värdig att besöka templet."²⁸

Frälsaren är "den främsta, orubbliga hörnstenen i vår tro och i sin kyrka"

Jag hade förmånen att tillsammans med president Henry B. Eyring delta i återinvigningen av templet i Suva i Fiji för två månader sedan. Det var ett speciellt, heligt tillfälle. President Eyrings mod och starka maningar från Anden gjorde att återinvigningen kunde fortsätta trots den värsta orkan som någonsin uppmäts på södra halvklotet. Fysiskt och andligt skydd gavs till ungdomar, missionärer och medlemmar.²⁹ Herrens hand märktes tydligt. Återinvigningen av templet i Suva var en tillflykt undan stormen. Ofta när vi

upplever livets stormar kan vi se hur Herrens hand förser oss med ett evigt beskydd.

Den ursprungliga invigningen av templet i Suva den 18 juni 2000 var också anmärkningsvärd. När templet nästan var färdigt togs parlamentsmedlemmar som gisslan av en grupp rebeller. Centrala Suva plundrades och brändes. Militären utlyste undantagstillstånd.

Som områdespresident reste jag med de fyra stavspresidenterna i Fiji för att träffa militärledarna vid militärförläggningen Queen Elizabeth Barracks. När vi hade förklarat hur vi tänkt oss invigningen gav de sitt medgivande, men de var bekymrade för president Gordon B. Hinckleys säkerhet. De rekommenderade en liten invigning utan några arrangemang utanför templet, som hörnstensceremonin. De betonade att vem som helst som var utanför templet var en möjlig måltavla för våld.

President Hinckley godkände ett litet invigningsmöte med endast det nya tempelpresidentskapet och några få lokala ledare. Inga andra bjöds in på grund av faran. Men han sa med eftertryck: "Om vi inviger templet kommer vi att ha hörnstensceremonin, för Jesus

Kristus är den främsta hörnstenen och det här är hans kyrka."

När vi sedan gick ut för att utföra hörnstensceremonin fanns det inga icke medlemmar, barn, mediapersoner eller andra där. Men en trofast profet visade sin modiga och orubbliga hängivenhet mot Frälsaren.

Senare sa president Hinckley om Frälsaren: "Det finns ingen som är hans like. Det har aldrig funnits någon. Det kommer aldrig att finnas någon. Vi tackar Gud för den gåva som hans älskade Son är, han som gav sitt liv för att vi skulle få leva och som är den främsta, orubbliga hörnstenen i vår tro och i sin kyrka."³⁰

Bröder och systrar, det är min bön att var och en av oss ska hedra Frälsaren och göra de förändringar som krävs för att se oss själva i hans heliga tempel. Genom att göra det kan vi fullfölja hans heliga avsikter och förbereda oss själva och våra familjer för alla de välsignelser som Herren och hans kyrka kan ge oss i det här livet och i evigheten. Jag bär mitt fasta vittnesbörd om att Frälsaren lever. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 112:30–32.
2. Det tolfte templet, i London, invigdes den 7 september 1958.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

3. L&F 110:6–7.
4. Shelly Senior, i e-postmeddelande, 6 apr. 2015.
5. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 93.
6. Se Jes. 2:2.
7. Se Ob. 1:21.
8. Se 1 Petr. 4:6.
9. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 406.
10. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* (2004), s. 173–174, 189–190.
11. L&F 97:15; se även vers 17.
12. Jes. 1:18.
13. Jer. 31:34.
14. Se L&F 59:23.
15. Förutom rekommendationen för vuxna som tagit emot sin begåvning kan värdiga ungdomar och vuxna som inte tagit emot sin begåvning få en rekommendation med begränsad användning för dop för de döda. Båda dessa rekommendationer kräver en signatur från mottagaren som intygar dennes personliga värdighet. Rekommendationen med begränsad användning är giltig i ett år och ger biskopen möjlighet att årligen samtala med varje person om hans eller hennes värdighet.
16. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 32.
17. Se L&F 58:42.
18. Apg. 10:34; se även Moro. 8:12; L&F 1:35; 38:16.
19. Se L&F 100:16.
20. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
21. Gerrit W. Gong, "Templets evighetsspeglar vittnar om familjen", *Liahona*, nov. 2010, s. 37.
22. *Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter* (2015), s. 177.
23. *Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter*, s. 172.
24. Se L&F 97:13–14.
25. Se L&F 45:26–27.
26. Vi kallar ofta det här för Elias ande. Äldste Russell M. Nelson har sagt att Elias ande är "en manifestation från den Helige Anden som bär vittne om familjens gudomliga natur" ("En ny skördetid", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 34).
27. Berättat med tillstånd.
28. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", s. 93.
29. Missionärer och ungdomar från andra öar inhystes i säkra skolor och byggnader som tillhörde kyrkan och räddades undan de värsta följderna av orkanen Winston.
30. Se Gordon B. Hinckley, "Vi vittnar om Jesus Kristus", *Liahona*, mars 2008, s. 7.

Han lägger dig på sina axlar och bär dig hem

Om du bara lyfter upp ditt hjärta till världens Frälsare så finner han dig, precis som den gode herden finner sitt förlorade får.

Ett av mina outplånliga barndomsminnen börjar med det avlägsna tjutet av flyglarmet som väcker mig. Snart hörs ett annat ljud, smattande och surr från propellrar, som gradvis växer tills luften vibrerar. Väl övade av vår mor tar vi barn varsin väska och springer uppför backen till skyddsrummet. När vi skyndar oss genom kolmörkret, faller gröna och vita lysgranater från himlen för att markera målen för bombplanen. Konstigt nog kallas alla de här lysgranaterna för julgranar.

Jag är fyra år gammal och jag bevittnar en värld i krig.

Dresden

Inte långt ifrån där min familj bodde låg staden Dresden. De som bodde där bevittnade kanske något som var tusen gånger värre än det jag såg. Ohyggliga eldstormar orsakade av tusentals ton sprängämnen svepte genom Dresden och ödelade mer än 90 procent av staden och lämnade i stort sett bara spillror och aska efter sig.

På väldigt kort tid hade staden som en gång kallats "Juvelskrinet" gått upp i rök. Erich Kästner, en tysk författare,

skrev om denna ödeläggelse: "Tusen år för att bygga hennes skönhet, en enda natt för att fullständigt ödelägga den."¹ Som barn kunde jag inte föreställa mig hur ödeläggelsen efter ett krig som vårt eget folk hade startat någonsin skulle kunna repareras. Världen omkring oss verkade helt hopplös och utan framtid.

Förra året hade jag tillfälle att återvända till Dresden. Sjuttio år efter kriget är den återigen ett "juvelskrin" till stad. Ruinerna har röjts undan och staden har byggts upp igen och till och med förbättrats.

Under mitt besök såg jag den vackra lutherska kyrkan Frauenkirche, Vår frus kyrka. Den var ursprungligen byggd på 1700-talet och var en av Dresdens gnistrande juveler, men kriget reducerade den till en grushög. I många år förblev det så, tills det slutligen bestämdes att Frauenkirche skulle återuppbyggas.

Stenar från den förstörda kyrkan hade förvarats och katalogiserats, och de användes så långt möjligt i rekonstruktionen. I dag kan man se dessa brandsvärtade stenar som ärr i de yttre väggarna. Dessa "ärr" är inte bara en påminnelse om byggnadens krigshistoria,

Om en förstörd stad som Dresden i Tyskland kan återuppbyggas, hur mycket större förmåga har då inte vår allsmäktige Fader att bygga upp sina barn som har fallit, haft svagheter eller gått vilse?

utan också ett hoppets monument – en storslagen symbol för människans förmåga att resa sig på nytt ur askan.

När jag begrundade Dresdens historia och förundrades över sinnrikheten och beslutsamheten hos dem som återuppbyggde det som en gång blivit så fullständigt förstört, kände jag den Helige Andens ljuva inflytande. Sannerligen, tänkte jag, om människan kan ta ruiner, spillror och resterna av en trasig stad och återuppföra en respektingivande byggnad som reser sig mot himlen, hur mycket mer har då inte vår allsmäktige Fader makt att återställa sina barn som har fallit, haft svårigheter eller gått vilse?

Det har ingen betydelse hur fullständigt förstörda våra liv verkar vara. Det har ingen betydelse hur blodröda våra synder är, hur djup bitterhet vi känner, hur ensamma, övergivna eller brustna våra hjärtan må vara. Till och med de som är utan hopp, som lever i förtvivlan, som har brutit förtroenden, som har övergivit sin redbarhet eller vänt sig bort från Gud, kan byggas upp på nytt. Utom de sällsynta förtappelsens söner finns det inte ett enda liv som är så förstört att det inte kan återställas.

Evangeliets glädjebudskap är detta: Tack vare den eviga lycksalighetsplanen som vår kärleksfulle himmelske Fader gav och genom Jesu Kristi oändliga offer, kan vi inte bara förlossas från vårt fallna tillstånd och bli rena igen,

vi kan också övervinna vår mänskliga föreställningsförmåga och bli arvtagare till evigt liv och få del av Guds obeskrivliga härlighet.

Liknelsen om det förlorade fåret

När Frälsaren verkade på jorden ogillade den tidens religiösa ledare att han tillbringade tid med människor som de hade stämplat som "syndare".

Kanske tyckte de att det verkade som om han tolererade eller till och med ursäktade syndigt beteende. Kanske trodde de att det bästa sättet att hjälpa syndare till omvändelse var att fördöma, håna och dra vanära över dem.

När Frälsaren märkte vad fariséerna och de skriftlärda tänkte, berättade han en liknelse:

"Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det?

Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar."²

Genom århundradena har den här liknelsen traditionellt tolkats som en uppmaning till oss att gå ut och föra tillbaka de förlorade fåren och hjälpa dem som har gått vilse. Även om det är helt riktigt och gott, så undrar jag om det inte finns mer.

Är det möjligt att Jesus avsikt först och främst var att undervisa om den gode herdens arbete?

Är det möjligt att han vittnade om Guds kärlek till sina vilsegångna barn?

Är det möjligt att Frälsarens budskap var att Gud är fullständigt medveten om dem som har gått vilse och att han kommer att hitta dem, att han kommer att sträcka ut sin hjälpande hand och att han kommer att rädda dem?

Om så är fallet, vad måste fåret göra för att få rätt till denna gudomliga hjälp?

Behöver fåret veta hur man använder en komplicerad sextant för att räkna fram sina koordinater? Behöver det kunna använda en GPS för att ange sin position? Behöver det ha expertkunskap för att kunna skapa en app som tillkallar hjälp? Behöver fåret få uppbackning av en sponsor innan den gode herden kommer till undsättning?

Nej. Verkligen inte! Fåret är värt gudomlig undsättning helt enkelt för att den gode herden älskar det.

Jag tycker att liknelsen om det förlorade fåret är ett av de mest hoppfulla avsnitten i skrifterna.

Vår Frälsare, den gode herden, känner och älskar oss. Han känner och älskar dig.

Han vet när du har gått vilse, och han vet var du är. Han känner din sorg, din tysta vädjan, din fruktan, dina tårar.

Det spelar ingen roll hur du gick vilse – vare sig det var genom dina egna dåliga val eller genom omständigheter utanför din kontroll.

Det som betyder något är att du är hans barn. Och han älskar dig. Han älskar sina barn.

Eftersom han älskar dig kommer han att hitta dig. Han lägger dig på sina axlar, jublande. Och han tar dig med hem och säger till alla: "Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat."³

Brandsvärtade stenar som användes vid restaureringen av den lutherska kyrkan Frauenkirche står som en magnifik symbol för människans förmåga att skapa nytt liv ur aska.

Vad behöver vi göra?

Men, tänker du, vad är haken? Nog måste jag väl göra mer än att bara vänta på undsättning?

Även om vår kärleksfulle Fader önskar att alla hans barn ska återvända, tvingar han ingen till himlen.⁴ Gud räddar oss inte mot vår vilja.

Så vad behöver vi göra?

Hans inbjudan är enkel:

"Vänd om till mig."⁵

"Kom till mig."⁶

"Närma er mig och jag skall närma mig er."⁷

Det är så vi visar honom att vi vill bli räddade.

Det krävs lite tro. Men misströsta inte. Om du inte kan uppbåda tro just nu, börja med hopp.

Om du inte kan säga att du vet att Gud finns, kan du hoppas på att han finns. Du kan önska att tro.⁸ Det räcker till att börja med.

Handla sedan efter det hoppet och kommunicera med din himmelske Fader. Gud visar dig då sin kärlek och hans arbete med att rädda och förvandla påbörjas.

Med tiden ska du känna igen hans hand i ditt liv. Du ska känna hans kärlek. Och din önskan att gå i hans ljus och följa hans väg växer för

varje steg i tro som du tar.

Vi kallar de här stegen "lydnad".

Det är inget populärt ord i dag. Men lydnad är en högt värderad princip i Jesu Kristi evangelium eftersom vi vet att "hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar".⁹

Allteftersom vi tillväxer i tro, behöver vi också tillväxa i trofasthet. Jag citerade tidigare en tysk författare som sörjde över Dresdens ödeläggelse. Han författade även frasen "Es gibt nichts Gutes, außer: Man tut es". För dem av er som inte talar det celestia språket, så betyder det "Ingenting blir bra, om det inte genomförs".¹⁰

Ni och jag kan vara mycket värtaliga om andliga ting. Vi kan imponera på folk med vår skarpsinniga tolkning av religiösa ämnen. Vi kan tala entusiastiskt om religion och "drömma om [vår] boning i höjd".¹¹ Men om vår tro inte förändrar vårt sätt att leva – om det vi tror inte påverkar våra dagliga beslut – är vår religion värdelös och vår tro är, om inte död, så i alla fall inte särskilt välmående och i riskzonen för att dö så småningom.¹²

Lydnad är trons livsnerv. Det är genom lydnad som vi samlar in ljus till själen.

Men ibland tror jag att vi missförstår lydnaden. Vi kanske ser lydnad som ett mål i sig, istället för som ett medel att nå målet. Eller så bankar vi lydnadens metaforiska hammare på budens järnstäd, i ett försök att forma dem vi älskar, genom ständig upphetsning och konstanta slag, till en heligare, himmelsk materia.

Utan tvivel finns det tillfällen när vi behöver få en sträng uppmaning till omvändelse. Det finns säkerligen en del som bara kan nås på det viset.

Men det kanske finns en annan metafor som kan förklara varför vi lyder

Guds bud. Kanske handlar lydnad inte så mycket om att böja, vrida och hamra våra själar till något vi inte är. Istället är det en process genom vilken vi upptäcker vad vi egentligen är gjorda av.

Vi är skapade av den allsmäktige Guden. Han är vår himmelske Fader. Vi är bokstavligen hans andebarn. Vi är skapade av himmelsk materia som är ytterst värdefull och förfinad, och därför bär vi inom oss gudomlig substans.

Här på jorden belamras dock våra tankar och handlingar med det som är fördärvat, oheligt och orent. Världens smuts och damm befläcker själen och gör det svårt att känna igen och komma ihåg vår börsrätt och vårt syfte.

Men inget av det här kan förändra vilka vi verkligen är. Den grundläggande gudomligheten i vår natur finns kvar. Och i samma stund som vi väljer att vända våra hjärtan till vår älskade Frälsare och börjar gå på lärjungeskapets stig, händer något mirakulöst. Guds kärlek fyller våra hjärtan, sanningens ljus fyller våra sinnen, vi börjar förlora lusten att synda och vi vill inte längre vandra i mörkret.¹³

Lydnaden känns inte längre som ett straff utan som en befriande väg mot vårt gudomliga mål. Och gradvis börjar denna jords fördärv, damm och begränsningar att försvinna. Till sist framträder den oskattbara, eviga ande som finns i den himmelska varelsen inom oss, och en strålgans av godhet blir vår natur.

Du är värd att rädda

Mina kära bröder och systrar, mina kära vänner, jag vittnar om att Gud ser oss som vi verkligen är, och han anser att vi är värda att rädda.

Du kanske känner att ditt liv ligger i ruiner. Du kanske har syndat. Du är kanske rädd, arg, bedrövad eller plågad av tvivel. Men liksom den gode herden

finner sitt förlorade får: om du bara lyfter upp ditt hjärta till världens Frälsare så finner han dig.

Han räddar dig.

Han lyfter upp dig och lägger dig på sina axlar.

Han bär dig hem.

Om mänskliga händer kan förvandla spillror och ruiner till en vacker kyrka, då kan vi lita på att vår kärleksfulle himmelske Fader kan och kommer att bygga upp oss på nytt. Hans plan är att bygga upp oss till något ännu större än det vi var – mycket större än vi någonsin kan föreställa oss. För vart steg i tro på lärjungeskapets stig, växer vi till att bli de varelser med evig härlighet och oändlig lycka som vi skapades för att bli.

Det är mitt vittnesbörd, min välsignelse och min enkla bön i vår Mästares heliga namn, ja, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), s. 51–52.
2. Luk. 15:4–5.
3. Luk. 15:6.
4. Se "Sin egen vilja har var själ", *Sånger*, nr 61.
5. Joel 2:12.
6. Matt. 11:28.
7. L&F 88:63.
8. Se Alma 32:27.
9. TA 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, außer: Man tut es* (1950).
11. Se "Har jag gjort något gott?" *Sånger*, nr 158.
12. Se Jak. 2:26.
13. Se Joh. 8:12.

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Den Helige Anden

Jag uttrycker min kärlek och tacksamhet till vår himmelske Fader för den Helige Andens gåva, genom vilken han uppenbarar sin vilja och stödjer oss.

Mina kära bröder och systrar, i dag talar jag till er både som en Herrens tjänare och som gammelfarfar. Till er och till mina älskade efterkommande ger jag undervisning och vittnesbörd om den Helige Andens enastående gåva.

Jag vill börja med att tala om Kristi ljus, som ges till "var och en som kommer till världen".¹ Vi gagnas alla av detta heliga ljus. Det finns "i allting och genom allting"² och gör så att vi kan skilja mellan rätt och fel.³

Men den Helige Anden är annorlunda än Kristi ljus. Han är den tredje medlemmen i gudomen, en särskild person som består av ande, har heliga ansvar och är ett med Fadern och Sonen.⁴

Som medlemmar i kyrkan kan vi ha den Helige Andens ständiga sällskap. Genom Guds återställda prästadöme döps vi genom nedsänkning till våra synders förlåtelse och konfirmeras sedan som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under den förrättningen ges vi den Helige Andens gåva genom handpåläggning av prästadömsbärare.⁵ Därefter kan vi få den Helige Andens sällskap och behålla det genom att alltid minnas Frälsaren, hålla hans bud, omvända

oss från våra synder och värdigt ta del av sakramentet på sabbatsdagen.

Den Helige Anden ger oss personlig uppenbarelse för att hjälpa oss fatta livsavgörande beslut om sådant som utbildning, mission, yrkesval, äktenskap, barn, var vi ska bo med våra familjer och så vidare. I sådana frågor förväntar sig vår himmelske Fader att vi använder vår handlingsfrihet, utforskar situationen i vårt eget sinne enligt evangeliets principer och kommer till honom i bön med vårt beslut.

Personlig uppenbarelse är ytterst viktig, men den är bara en del av den Helige Andens arbete. Som skrifterna berättar vittnar den Helige Anden också om Frälsaren och Gud Fadern.⁶ Han lär oss "de fridgivande tingen rörande riket"⁷ och gör så att vi "överflödar i hoppet"⁸. Han "leder oss till att göra gott ... och döma rättfärdigt".⁹ Han ger "åt var och en ... en [andlig] gåva ... så att alla kan få nytta därav".¹⁰ Han "ger oss kunskap"¹¹ och "påminner oss om allt"¹². Genom den Helige Anden kan vi "bli heliggjorda"¹³ och få "våra synders förlåtelse"¹⁴. Han är Hjälparen, den som Herren lovade sina lärjungar.¹⁵

Jag vill påminna oss alla om att vi inte har fått den Helige Anden för att han ska styra oss. Vissa av oss söker oklokt nog Andens vägledning i minsta lilla beslut i livet. Det förringar hans heliga roll. Den Helige Anden upprätthåller handlingsfrihetens princip. Han talar milt till förståndet och hjärtat om mycket som är betydelsefullt.¹⁶

Var och en av oss kan uppleva den Helige Andens inflytande på olika sätt. Hans maningar kan kännas olika starka

beroende på våra individuella behov och omständigheter.

I dessa sista dagar framhåller vi att endast profeten kan få uppenbarelse genom den Helige Anden för hela kyrkan. Vissa glömmer det, som när Aron och Mirjam försökte övertala Mose att hålla med dem. Men Herren undervisade dem och oss. Han sa:

”Om det finns en Herrens profet ibland er, ger jag mig tillkänna för honom ...

Jag talar ansikte mot ansikte med honom.”¹⁷

Ibland frestar motståndaren oss med falska idéer som vi kan förväxla med den Helige Anden. Jag vittnar om att

när vi trofast lyder buden och håller våra förbund, skyddar det oss från att bli bedragna. Genom den Helige Anden kan vi urskilja de falska profeter vars läror är människobud.¹⁸

När vi själva tar emot inspiration från den Helige Anden gör vi klokt i att minnas att vi inte kan ta emot uppenbarelse på någon annans vägnar. Jag känner till en ung man som sa till en ung kvinna: ”Jag har haft en dröm om att det är du som ska bli min fru.” Den unga kvinnan funderade över vad han sagt och svarade sedan: ”När jag har haft samma dröm kommer jag och pratar med dig.”

Vi kan alla frestas att låta våra personliga önskningar vinna över den Helige Andens maningar. Profeten Joseph Smith väddade till sin himmelske Fader om tillåtelse att låna ut de första 116 sidorna av Mormons bok till Martin Harris. Joseph tyckte det var en bra idé. Till en början gav den Helige Anden honom inga bekräftande känslor. Till slut tillät Herren att Joseph lånade ut sidorna i alla fall. Martin Harris förlorade dem. För en tid tog Herren bort profetens gåva att översätta, och Joseph lärde sig en smärtsam men värdefull läxa som påverkade återstoden av hans verksamhet.

Den Helige Anden har en central roll i återställelsen. När Joseph Smith berättade hur han som pojke läste Jakobs brev 1:5 beskrev han det så här: ”Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta än vad detta den gången gjorde på mitt.”¹⁹ Det intryck som Joseph Smith beskrev var den Helige Andens inflytande. Det ledde till att Joseph gick till en skogsdunge i närheten av sitt hem och knäböjde för att be till Gud. Den första synen som följde var verkligen betydelsefull och storslagen. Men vägen till att Fadern och Sonen personligen besökte honom började med en maning från den Helige Anden om att han skulle be.

Det återställda evangeliets sanningar uppenbarades genom ett mönster av att söka svar i bön och sedan ta emot och följa maningarna från den Helige Anden. Tänk på följande exempel: Mormons boks översättning, återställelsen av prästadömet och dess förrättningar varav dopet var den första, samt kyrkans organisation, för att bara nämna några. Jag vittnar om att uppenbarelse från Herren kommer till första presidentskapet och de tolv i dag enligt samma heliga mönster. Det är samma

heliga mönster som gör personlig uppenbarelse möjlig.

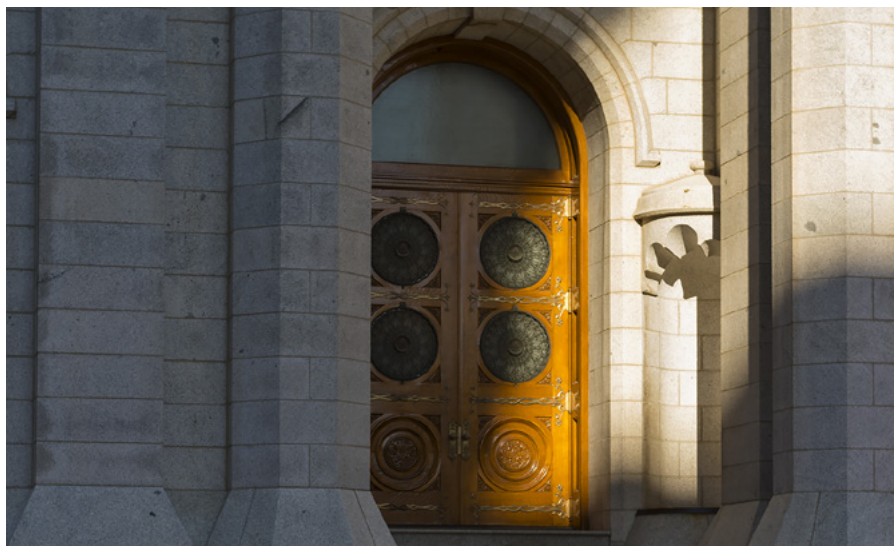
Vi hedrar alla dem som har följt den Helige Anden för att ta emot det återställda evangeliet, av vilka Joseph Smiths egna familjemedlemmar var de första. När den unge Joseph berättade för sin far om Moronis besök fick hans far själv ett vittnesbörd som bekräftade det. Joseph befriades omedelbart från sina arbetsuppgifter på gården och uppmanades att följa ängels ord.

Låt oss som föräldrar och ledare göra detsamma. Låt oss uppmäna våra barn och andra att följa den Helige Andens vägledning. Låt oss samtidigt själva följa den Helige Andens exempel och leda med mildhet, ödmjukhet, välvilja, långmodighet och uppriktig kärlek.²⁰

Den Helige Anden är kommunikationskanalen för Guds verk, i familjen och i hela kyrkan. Låt mig mot den bakgrunden återge några personliga exempel på hur den Helige Anden har hjälpt mig i mitt eget liv och i mitt tjänande i kyrkan. Jag framför dem som ett personligt vittnesbörd om att den Helige Anden välsignar oss alla.

För många år sedan planerade jag och syster Hales att ha några av mina medarbetare över på en särskild middag i vårt hem. På vägen hem från kontoret fick jag en känsla av att jag borde stanna till hemma hos en änka som jag var hemlärare åt. När jag knackade på systemens dörr sa hon: "Jag har bett om att du skulle komma." Var kom den känslan ifrån? Den Helige Anden.

En gång, efter att jag varit allvarligt sjuk, presiderade jag vid en stavskonferens. För att spara på mina krafter planerade jag att lämna möteshuset så snart prästadörets ledarskapsmöte var över. Men efter avslutningsbönen sa den Helige Anden till mig: "Vart är du på väg?" Jag inspirerades att skaka hand med alla när de lämnade rummet.

När en ung äldste klev fram kände jag mig manad att ge honom ett särskilt budskap. Han tittade ner i golvet och jag väntade tills han såg mig i ögonen innan jag sa: "Be till din himmelske Fader, lyssna till den Helige Anden, följ de maningar som du får, så kommer allt att gå väl i ditt liv." Senare berättade stavspresidenten för mig att den unge mannen just hade återvänt från sin mission i förtid. Stavspresidenten hade agerat efter tydlig inspiration och lovat den unge mannens far att om han tog med sig sin son till prästadömsmötet skulle äldste Hales tala med honom. Varför stannade jag för att skaka allas hand? Varför stannade jag upp för att tala med denna speciella unge man? Vad var källan till mitt råd? Det är enkelt: den Helige Anden.

I början av 2005 vägledades jag att förbereda ett generalkonferenstal om äldre missionärspår. Efter konferensen berättade en broder: "När vi lyssnade på konferensen ... rörde Anden vid min själs innersta ... Budskapet till mig och min käresta gick inte att missförstå. Vi skulle verka som missionärer, och vi skulle göra det nu. När jag ... såg på min fru insåg jag att hon hade fått samma maningar från Anden."²¹ Vad hade orsakat denna starka, samtidiga respons? Den Helige Anden.

Till mina egna efterkommande och till alla som hör min röst vittnar jag om den personliga uppenbarelse och det ständiga flöde av daglig vägledning,

varning, uppmuntran, styrka, andlig rening, tröst och frid som vår familj har fått genom den Helige Anden. Genom den Helige Anden kan vi uppleva Kristi "överflödande och ömma barmhärtighet"²² och underverk som aldrig upphör.²³

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Frälsaren lever. Jag uttrycker min kärlek och tacksamhet till vår himmelske Fader för den Helige Andens gåva, genom vilken han uppenbarar sin vilja och stödjer oss i våra liv. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 93:2; se även Joh. 1:9.
2. L&F 88:6.
3. Se Handledning för skriftstudier, "Ljus, Kristi ljus"; se även Moro. 7:12–19.
4. Se Joh. 17.
5. Se lektion 5, "Hur man utför olika prästadömsföreläsningar", i *Prästadörets plikter och välsignelser: Grundläggande lektionsbok, del B* (1998), s. 40–47.
6. Se Joh. 15:26; Rom. 8:16.
7. L&F 39:6.
8. Rom. 15:13.
9. Se L&F 11:12.
10. L&F 46:11–12; se även Moro. 10:8–17; L&F 13–16.
11. Se Alma 18:35.
12. Se Joh. 14:26.
13. 3 Ne. 27:20.
14. 2 Ne. 31:17.
15. L&F 88:3.
16. Se L&F 8:2–3.
17. 4 Mos. 12:6, 8.
18. Se JS-H 1:19.
19. JS-H 1:12.
20. Se L&F 121:41–42.
21. Brev från Frederick E. Hibben.
22. 1 Ne. 8:8.
23. Se Moro. 7:29.

Äldste Gerrit W. Gong
i presidentskapet för de sjuttio

Alltid minnas honom

Jag bär mitt enkla vittnesbörd och ber att vi alltid ska minnas honom – alltid och i allting och överallt där vi må befinna oss.

Kära bröder och systrar, när jag tjänade i Asien fick jag ibland frågan: "Äldste Gong, hur många människor bor inom området Asien?"

Jag sa: "Halva jordens befolkning – 3,6 miljarder människor."

Någon frågade: "Är det svårt att komma ihåg vad alla heter?"

Att minnas – och glömma bort – är en del av vardagen. Till exempel letade min fru en gång överallt efter sin nya mobil, och till slut bestämde hon sig för att ringa till den från en annan telefon. När hon hörde sin telefon ringa, tänkte hon: "Vem kan det vara som ringer? Jag har inte gett det numret till någon!"

Att minnas – och glömma bort – är också en del av vår eviga resa. Tid, handlingsfrihet och minnen hjälper oss att lära, växa och få starkare tro.

Som det står i en favoritpsalm:

*Till Jesu namn i lovsång böjd,
nu honom ära giv ...
Oss bröd och vatten minner om
vad han för [oss] har gjort.¹*

Varje vecka när vi tar del av sakramentet lovar vi att alltid minnas honom. Jag har använt några av de över 400 skriftställen som handlar om

att *minnas*, för att ge er sex förslag på hur vi alltid kan minnas honom.

För det första kan vi alltid minnas honom genom att lita på hans förbund, löften och försäkrar.

Herren minns sina eviga förbund – från Adams tid till den dag då Adams efterkommande "tar emot sanningen och ser uppåt, då skall Sion se nedåt, och alla himlarna skall skaka av glädje och jorden skall skälva av fröjd".²

Herren minns sina löften, även löften om att samla in det skingrade Israel genom Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente, samt de löften som getts varje medlem och missionär som minns att själarna är mycket värdefulla.³

Herren minns och skänker hopp till nationer och människor. I dessa tider av tumult och förvirring⁴ "förlitar sig andra på vagnar och hästar, men vi berömmar oss av Herrens, vår Guds, namn".⁵ Han "skall tryggt oss visa vår framtids stig, så som han gjort förut".⁶ Under "svåra tider"⁷ minns vi "att det inte är Guds verk som omintetgörs, utan människornas verk".⁸

För det andra kan vi alltid minnas honom genom att tacksamt erkänna hans hand i varje fas i livet.

Herrens hand i våra liv syns oftast tydligast när vi blickar bakåt. Som den kristne filosofen Søren Kierkegaard uttryckte det: "Livet kan bara förstås bakåt, men det måste *levas framåt*."⁹

Min älskade mor firade nyligen sin 90-årsdag. Hon vittnade tacksamt om hur Gud har välsignat henne vid varje vägskäl i livet. Släkt historier, släkttraditioner och släktband hjälper oss att njuta av minnen från det förflutna, och ger oss samtidigt en mall och ett hopp för framtiden. Prästadömetts auktoritetslinjer och patriarkaliska välsignelser vittnar om Guds hand över generationsgränserna.

Har du någonsin tänkt på att du själv är din egen levande minnesbok, som speglar vad och hur du väljer att minnas?

När jag var yngre ville jag till exempel verkligen spela basket i skollaget. Jag tränade och tränade. En dag pekade tränaren på vår center som var 1,93 och vår forward som var 1,88, båda kända i hela delstaten, och sa: "Jag kan låta dig vara med i laget, men du kommer förmodligen aldrig att få spela." Jag minns att han sedan vänligt föreslog: "Varför spelar du inte fotboll istället? Du skulle vara bra på det." Min familj hurrade när jag gjorde mitt första mål.

Vi kan minnas dem som ger oss en chans och en andra chans, med ärlighet, vänlighet, tålmod och uppmuntran. Och vi kan bli någon som andra minns från när de behövde hjälp som mest. Att tacksamt minnas andras hjälp och Andens vägledande inflytande är ett sätt att minnas Herren. Det är ett sätt för oss att räkna Guds gåvor och se vad han har gett oss.¹⁰

För det tredje kan vi alltid minnas honom genom att lita på Herren när han försäkrar oss: "Den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem."¹¹

När vi omvänder oss fullständigt, vilket innefattar att bekänna och överge våra synder kan vi som Enos, när vår skuld tas bort, fråga "Herre, hur kan det ske?" och få svaret "Tack vare din tro på Kristus"¹² och hans uppmaning att minnas honom.¹³

När vi har omvänt oss och våra prästadsledare säger att vi är värdiga, behöver vi inte fortsätta att om och om igen bekänna dessa gamla synder. Att vara värdig innebär inte att man är fullkomlig. Vår himmelske Faders plan för vår lycka uppmanar oss att ödmjukt känna frid under livets resa mot den dag när vi blir fullkomliggjorda i

Kristus,¹⁴ inte att konstant vara oroliga, frustrerade eller olyckliga på grund av vår ofullkomlighet i dag. Kom ihåg att han vet allt det som vi inte vill att någon annan ska få veta om oss – och han älskar oss ändå.

Ibland prövar livet vår tro på Kristi nåd, rättvisa och dom samt på hans befriande uppmaning att låta hans försoning hela oss då vi förlåter andra och oss själva.

En ung kvinna i ett annat land sökte jobb som journalist, men tjänstemannen som fördelade jobben var skoningslös. Han sa: "Med min underskrift tänker jag se till att du inte blir journalist utan får gräva avlopp." Hon var den enda kvinnan som grävde avlopp tillsammans med en grupp män.

Många år senare blev den här kvinnan tjänsteman. En dag kom en man som behövde hennes underskrift för att få ett jobb.

Hon frågade: "Minns du mig?" Det gjorde han inte.

Hon sa: "Du minns inte mig, men jag minns dig. Med din underskrift såg du till att jag aldrig blev journalist. Med din underskrift skickade du mig

att gräva avlopp som enda kvinna i en grupp med män."

Hon sa till mig: "Jag vet att jag borde behandla den mannen bättre än han behandlade mig, men jag är inte tillräckligt stark." Ibland har vi inte den styrkan inom oss, men vi kan finna den när vi minns vår Frälsare Jesu Kristi försoning.

När vi blir svikna, när våra drömmar krossas, när hjärtat brister om och om igen, när vi vill ha rättvisa och behöver nåd, när vi biter ihop och tårarna rinner, när vi behöver veta vad vi ska hålla fast vid och vad vi ska släppa taget om, kan vi alltid minnas honom. Livet är inte lika hårt som det ibland verkar. Hans obegränsade medkänsla kan hjälpa oss att finna vägen, sanningen och livet.¹⁵

När vi minns hans ord och exempel förolämpar vi inte andra och blir inte själva förolämpade.

Min väns far arbetade som mekaniker. Detta hederliga arbete satte sina spår, trots att han noggrant tvättade händerna. En dag sa någon i templet till min väns far att han borde tvätta händerna innan han tjänade där. Istället för att bli förolämpad började denne gode man skrubba familjens disk för

hand med extra mycket diskmedel innan han gick till templet. Han är ett exempel på dem som "går upp på Herrens berg" och får "träda in i hans helgedom" med de renaste av händer och det renaste av hjärtan.¹⁶

Om vi hyser ovänliga tankar, har sådant vi inte kan förlåta eller är bittra över, eller om vi har orsak att be andra om förlåtelse, så är det hög tid att göra det.

För det fjärde inbjuder han oss att minnas att han alltid välkomnar oss hem.

Vi lär genom att fråga och söka. Men upphör inte att utforska förrän du når, som T. S. Eliot sa, "den punkt där du startade och får se platsen för första gången igen".¹⁷ När du är redo, öppna ditt hjärta för Mormons bok igen, för första gången. Be med ärligt uppsåt, igen, för första gången.

Lita till det där tidiga eller svaga minnet. Låt det stärka er tro. Med Guds hjälp är det aldrig för sent.

Fortida och nutida profeter vädjar till oss att inte låta mänskliga brister, fel eller svagheter – vare sig andras eller egna – få oss att gå miste om sanningarna, förbunden och den återlösande

kraften i Guds återställda evangelium.¹⁸ Detta är särskilt viktigt i en kyrka där var och en växer genom att delta trots sin ofullkomlighet. Profeten Joseph sa: "Jag har aldrig sagt att jag var fullkomlig, men det finns inget oriktigt i de uppenbarelser jag har undervisat er om."¹⁹

För det femte kan vi alltid minnas honom på sabbaten genom sakramentet. Vid slutet av sin jordiska verksamhet och i början av sin verksamhet som uppståndne – båda gångerna – tog vår Frälsare bröd och vin och bad oss minnas hans kropp och blod,²⁰ "ty så ofta ni gör detta kommer ni att minnas denna stund när jag var tillsammans med er".²¹

I sakramentets förrättning betygar vi för Gud Fadern att vi är villiga att ta på oss hans Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit oss, så att vi alltid kan ha hans Ande hos oss.²²

Som Amulek lärde: Vi minns Gud när vi ber för våra åkrar, våra hjordar och våra hem, och när vi minns de behövande, de nakna, de sjuka och lidande.²³

Slutligen: För det sjätte uppmanar oss vår Frälsare att alltid minnas honom, så som han alltid minns oss.

I Nya världen uppmanade vår uppståndne Frälsare de närvarande att en efter en sticka sina händer i hans sida och känna märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter.²⁴

Skrifterna beskriver uppståndelse så här: "Varje lem och led skall återställas till ... sin rätta och fullkomliga form" och "inte ens ett huvudhår skall gå förlorat".²⁵ Med tanke på det bör vi begrunda hur det kommer sig att vår Frälsares fullkomliga, uppståndna kropp fortfarande bär såren i hans sida och märkena efter spikarna i hans händer och fötter.²⁶

Då och då i historien har dödliga människor avrättats genom korsfästning. Men endast vår Frälsare Jesus Kristus drar oss till sig med händer som fortfarande uppvisar tecknen på hans rena kärlek. Endast han uppfyller profetian om att lyftas upp på korset, så att han kan dra var och en av oss till sig, kallande oss vid namn.²⁷

Vår Frälsare förkunnade:

"Även om de kan glömma ... skall jag inte glömma dig.

Se, på mina händer har jag upptecknat dig."²⁸

Äldste Patrick Kearon

i de sjuttios kvorum

Han vittnar: "Jag är den som lyftes upp. Jag är Jesus som korsfästes. Jag är Guds Son."²⁹

Jag bär mitt enkla vittnesbörd och ber att vi alltid ska minnas honom – alltid och i allting och överallt där vi må befinna oss.³⁰ I Jesu Kristi heliga och helgade namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Till Jesu namn i lovsång böjd", *Psalmer*, nr 119.
2. JSÖ, 1 Mos. 9:22 (iHandledning för skriftstudier).
3. Se L&F 18:10–16.
4. Se L&F 45:26; 88:91.
5. Ps. 20:8.
6. Se "Min själ, dig gläd", *Psalmer*, nr 203.
7. 2 Tim. 3:1; se även v. 2–7.
8. L&F 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volume 2, Journals EE–KK*, sammanst. av Bruce H. Kirmse och andra (2008), 2:179; betoning i originalet.
10. Se "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167.
11. L&F 58:42; se även Jes. 43:25.
12. Enos 1:7, 8.
13. Se Isaiah 43:26.
14. Se Moro. 10:32.
15. Se Joh. 14:6.
16. Se Ps. 24:3; se även v. 4; berättat med tillåtelse.
17. T. S. Eliot, "Little Gidding", i *Four Quartets* (1943), del 5, rad 239–242.
18. Se till exempel Et. 12:23–28; Dieter F. Uchtdorf, "Kom och förena er med oss", *Liahona*, nov. 2013, s. 21–24.
19. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 516. Han fortsatte: "Ska man kasta bort mig som om jag inte vore någonting värd?"
20. Se L&F 27:2–4 för en nutida uppenbarelse om att använda vatten istället för vin.
21. JSÖ, Mark. 14:21 (iHandledning för skriftstudier).
22. Se Moro. 4:3; 5:2; L&F 20:77, 79.
23. Se Alma 34:20–21, 28–29. Även i nutida uppenbarelser har Herren ålagt oss: "Kom i allt ihåg de fattiga och behövande, de sjuka och lidande" (L&F 52:40).
24. Se 3 Ne. 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Se L&F 6:37.
27. Se 3 Ne. 27:14; se även, exempelvis, Joh. 12:32–33; 1 Ne. 11:33; Mosiah 23:22; Alma 13:29; 33:19; Hel. 8:14–15.
28. Se Jes. 49:15–16; se även 1 Ne. 21:15–16.
29. L&F 45:52.
30. Se Mosiah 18:9.

Tillflykt undan stormen

Denna tid avgör inte vilka flyktingarna är, men vårt bemötande avgör delvis vilka vi är.

"Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. ...

Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."¹

Det finns omkring 60 miljoner flyktingar i världen i dag, vilket betyder att "1 person av 122 ... har tvingats fly från sina hem",² och hälften av dessa är barn.³ Det är förfärligt att tänka på detta stora antal och reflektera över vad det innebär för varje enskild flyktings liv. Mitt nuvarande uppdrag är i Europa, dit en och en kvarts miljon av dessa flyktingar har kommit under det senaste året från krigshärjade delar av Mellanöstern och Afrika.⁴ Vi ser många av dem komma med bara de kläder de har på sig och det de kan bära i en liten väska. En stor del av dem är välutbildade och alla har tvingats överge hem, skola och arbete.

Under ledning av första presidentskapet samarbetar kyrkan med 75 organisationer i 17 europeiska länder. Dessa organisationer är allt ifrån stora internationella institutioner till små lokala initiativ, från statliga organisationer till trosbaserade och sekulära välgörenhetsorganisationer. Vi har

förmånen att samarbeta med och lära oss av andra som har arbetat med flyktingar runt om i världen i många år.

Som medlemmar i kyrkan, som ett folk, behöver vi inte gå särskilt långt tillbaka i vår historia för att hitta tillfällen när vi själva var flyktingar som våldsamt drevs bort från hem och gårdar gång på gång. Förra helgen när syster Burton talade om flyktingar bad hon kyrkans systrar att tänka: "Tänk om *deras* berättelse hade varit *min* berättelse?"⁵ Deras berättelse *är* vår berättelse, för inte alltför länge sedan.

Just nu pågår synnerligen laddade debatter i regeringar och samhällen om hur man definierar en flykting och vad som bör göras för att hjälpa flyktingarna. Mina ord är inte på något sätt menade att vara en del av den hätska diskussionen eller en kommentar till invandringspolitiken. Jag vill fokusera på de *människor* som har drivits bort från sina hem och hemländer på grund av krig som de inte haft del i att börja.

Frälsaren vet hur det känns att vara flykting – han var själv en. Som litet barn flydde Jesus och hans familj till Egypten för att undkomma Herodes mordiska svärd. Flera gånger under sin verksamhet fann Jesus sig hotad och i livsfara, innan han till sist underkastade sig de onda mäns planer vilka

planerade hans död. Kanske är det därför än mer obegripligt för oss att han gång på gång lärde oss att älska varandra, att älska på hans sätt, att älska vår nästa som oss själva. I sanning, "att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd ... det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern",⁶ liksom att "se till de fattiga och behövande och ge dem lindring så att de inte lider".⁷

Det har varit inspirerande att se vad kyrkans medlemmar från hela världen generöst har donerat för att hjälpa dessa personer och familjer som har förlorat så mycket. Särskilt i Europa har jag sett hur många av kyrkans medlemmar upplevt ett glatt uppvaknande och har berikats själsligen när de följt sin djupa, medfödda önskan att räcka ut handen och tjäna dem som är i sådan extrem nöd runt omkring dem. Kyrkan har ordnat med tak över huvudet och läkarvård. Stavar och missioner har packat tusentals hygienpaket. Andra stavar har ordnat med mat och vatten, kläder, vattentäta

jackor, cyklar, böcker, ryggsäckar, läsglasögon och mycket mer.

Människor från Skottland till Sicilien har tagit på sig varje tänkbar roll. Läkare och sjuksköterskor har arbetat som volontärer där flyktingarna ankommer genomvåta, iskalla och ofta traumatiserade av sin båtresa. När flyktingar anpassar sig till sina nya omständigheter hjälper lokala medlemmar dem att lära sig språket i sitt värdland, medan andra muntrar upp både barn och vuxna genom att ordna med leksaker, konstnärsmaterial, musik och lek. Vissa tar med sig donerat garn, stickor och virknålar och lär ut dessa hantverk till lokala flyktingar, både gamla och unga.

Erfarna medlemmar i kyrkan som har gett år av tjänande och ledarskap intygar att när de hjälpt de här människorna som är i så omedelbar nöd, har det gett dem den rikaste, mest meningsfulla upplevelsen i deras tjänande hittills.

Vi måste se de här situationerna för att kunna förstå dem. På vintern

mötte jag, bland många andra, en gravid kvinna från Syrien i ett tillfälligt flyktingläger, som desperat försökte få veta säkert att hon inte behövde föda sitt barn på det kalla golvet i den stora lokalen där hon inhystes. Hemma i Syrien hade hon varit professor på universitetet. Och i Grekland talade jag med en familj som fortfarande var våta, darrande och rädda efter sin resa i en liten gummibåt från Turkiet. Efter att ha sett in i deras ögon och hört deras berättelser, både om den terror de flydde från och deras farofyllda resa för att finna en tillflykt, blir jag aldrig mer densamme.

En stor mängd hängivna hjälpare, många av dem volontärer, ger omsorg och bistånd. Jag såg med egna ögon hur en medlem i kyrkan i flera månader arbetade nätterna igenom för att möta de mest akuta behoven hos dem som kom från Turkiet till Grekland. Bland allt annat hon gjorde gav hon första hjälpen till dem som var i akut behov av sjukvård, hon såg till att kvinnor och barn som reste ensamma togs om hand, hon omfamnade dem som hade förlorat närstående på vägen och gjorde sitt bästa för att fördela begränsade resurser för att möta obegränsade behov. Som så många andra har hon bokstavligt talat varit en hjälpare angel, vars gärningar inte glöms bort av dem som hon tog hand om, inte heller av Herren, vars ärende hon gick.

Alla som har gett av sig själva för att lindra lidandet runt omkring dem liknar Almas folk: "Och på så sätt avvisade de under sina gynnsamma omständigheter ingen som var naken eller som var hungrig eller som var törstig eller som var sjuk eller som inte hade fått näring ... varför de var frikostiga mot alla, både gammal och ung, både träl och fri, både man och kvinna, såväl utanför kyrkan som inom kyrkan, och de hade

inte anseende till person när det gällde de behövande.”⁸

Vi måste se till att nyheter om flyktingarnas svåra situationer inte blir något alldagligt när den första chocken har lagt sig, trots att kriget fortsätter och familjerna fortsätter att komma. Miljontals flyktingar runt om i världen, vars berättelser inte längre bevakas av nyhetsbyråer, är fortfarande i desperat behov av hjälp.

Om du frågar dig ”Vad kan jag göra?” så låt mig först påminna dig om att vi inte bör tjäna på bekostnad av våra familjer eller andra åtaganden,⁹ inte heller bör vi förvänta oss att våra ledare ska organisera projekt åt oss. Men som ungdomar, män, kvinnor och familjer kan vi förena oss i detta storartade humanitära arbete.

Som svar till första presidentskapets uppmaning att kristuslikt tjäna flyktingar runt om i världen,¹⁰ har generalpresidentskapen för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primärföreningen organiserat

hjälpinsatsen ”Jag var främling”. Syster Burton presenterade den för kyrkans kvinnor förra helgen under kvinnornas allmänna möte. Det finns flera goda idéer, resurser och förslag på hur man kan hjälpa till på IWasAStranger.lds.org.

Börja på knä i bön. Försök sedan att tänka på något som du kan göra lokalt, i ditt eget närområde, där du finner människor som behöver hjälp att anpassa sig till sina nya omständigheter. Slutmålet är att de ska kunna återgå till ett verksamt och oberoende liv.

Möjligheterna för oss att hjälpa till och vara en vän är oändliga. Du skulle kunna hjälpa bofasta flyktingar lära sig värdlandets språk, utveckla sin kompetens eller öva på arbetsintervjuer. Du kunde erbjuda dig att vara mentor för en familj eller en ensamstående mamma medan de anpassar sig till en främmande kultur, bara genom något så enkelt som att följa med dem till mataffären eller skolan. En del församlingar och stavar samarbetar redan med

befintliga pålitliga organisationer. Och utifrån dina omständigheter kan du bidra till kyrkans enastående humanitära verksamhet.

Därutöver kan var och en av oss öka vår medvetenhet om de världshändelser som driver dessa familjer från deras hem. Vi måste ta ställning mot intolerans och förespråka respekt och förståelse mellan olika kulturer och traditioner. Att möta flyktingfamiljer och höra deras berättelser med dina egna öron, och inte från en skärm eller tidning, kommer att förändra dig. Äkta vänskapsband kommer att utvecklas och främja medkänsla och lyckad integration.

Herren har befallt oss att Sions stavar ska vara ett ”försvar” och ”en tillflykt undan stormen”¹¹. Vi har funnit vår tillflykt. Låt oss komma ut från våra trygga platser och av vårt överflöd ge dem *hopp* om en ljusare framtid, *tro* på Gud och våra medmänniskor och en *kärlek* som ser bortom kulturella och

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

ideologiska skillnader till den fantastiska sanningen att vi alla är barn till vår himmelske Fader.

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens och kärlekens ... Ande.”¹²

Att vara flykting kan innebära en avgörande förändring i en persons liv, men att vara flykting är inte det som avgör vilka de är. Som för otaliga andra före dem kommer detta att bestå under en period – förhoppningsvis en kort period – i deras liv. Några av dem blir i framtiden nobelpristagare, tjänstemän, läkare, forskare, musiker, konstnärer, religiösa ledare eller bidrar på andra sätt. Faktum är att många av dem redan *var* dessa saker innan de förlorade allt. Denna korta tid avgör inte vilka de är, men vårt bemötande avgör delvis vilka vi är.

”Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”¹³ I Jesu Kristi namn, amen. ■

För ytterligare information, se IWasaStranger.lds.org och mormon-channel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

SLUTNOTER

1. Matt. 25:35–36, 40.
2. Se Stephanie Nebehay, ”World’s Refugees and Displaced Exceed Record 60 miljon”, 18 dec. 2015, reuters.com.
3. Se ”Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Se ”A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year”, 4 mars 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Burton, ”Jag var främling”, *Liahona*, maj 2016, 14.
6. Jak. 1:27.
7. L&F 38:35; se även L&F 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Se Brev från första presidentskapet, 26 mars 2016; se även Mosiah 4:27.
10. Se Brev från första presidentskapet, 27 okt. 2015.
11. L&F 115:6; se även Jes. 4:5–6.
12. Se 2 Tim. 1:7.
13. Matt. 25:40.

En motsats till allting

Motsatser gör att vi kan växa till det som vår himmelske Fader vill att vi ska bli.

Det centrala i Jesu Kristi evangelium är Faderns frälsningsplan för sina barns eviga framåtskridande. Den planen, förklarad i nutida uppenbarelse, hjälper oss att förstå mycket av det vi ställs inför under jordelivet. Mitt budskap fokuserar på motsatsens nödvändiga roll i den planen.

I.

Syftet med jordelivet för Guds barn är att förse dem med de erfarenheter som behövs ”för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv”.¹ Som president Monson så kraftfullt undervisade oss om i morse, så utvecklas vi genom att välja. De valen prövar oss för att se om vi vill hålla Guds bud (se Abr. 3:25). För att kunna prövas måste vi ha friheten att välja mellan olika alternativ. För att vi ska ha olika alternativ att utöva vår handlingsfrihet på måste det finnas motsatser.

Resten av planen är också viktig. När vi gör felaktiga val – vilket vi ofrånkomligen kommer att göra – besudlas vi av synden och måste renas för att kunna fortsätta mot vår eviga bestämmelse. Faderns plan har lösningen på hur rättvisans krav ska kunna tillfredsställas: En Frälsare betalar priset för att återlösa

oss från våra synder. Den Frälsaren är Herren Jesus Kristus, Gud den evige Faderns enfödde Son, vars försoningsoffer – vars lidande – betalar priset för våra synder om vi omvänder oss.

En av de bästa förklaringarna av motsatsens planerade roll finns i Mormons bok, i Lehis undervisning till sin son Jakob.

”Ty det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting. Om inte ... skulle ingen rättfärdighet kunna finnas, inte heller någon ogudaktighet, inte heller någon helighet eller något elände, inte heller något gott eller något ont” (2 Ne. 2:11; se även vers 15).

Därför, fortsatte Lehi, ”gav Herren Gud människan förmågan att handla av sig själv. Ty människan kunde inte handla av sig själv såvida hon inte lockades av den ena eller den andra” (vers 16). På liknande sätt förkunnar Herren i nutida uppenbarelse att ”det är nödvändigt att djävulen frestar människobarnen, annars skulle de inte kunna handla av sig själva” (L&F 29:39).

Motsats var nödvändig i Edens lustgård. Om Adam och Eva inte hade gjort valet som ledde till dödligheten, lärde Lehi, skulle de ”ha förblivit i ett oskuldskraftfullt tillstånd ... utan att göra gott eftersom de inte kände till synd” (2 Ne. 2:23).

Ända från begynnelsen var handlingsfriheten och motsatsen det centrala i Faderns plan och Satans uppror mot den. Herren uppenbarade för Mose att Satan i rådet i himlen "försökte omintetgöra människans handlingsfrihet" (Mose 4:3). Den skulle omintetgöras som en naturlig följd av Satans erbjudande. Han kom inför Fadern och sa: "Se, här är jag, sänd mig. Jag skall vara din son, och jag skall återlösa hela människosläktet så att inte en enda själ skall gå förlorad, och jag skall förvisso göra det, ge mig därför din ära" (Mose 4:1).

På så vis erbjöd sig Satan att utföra Faderns plan på ett sätt som skulle förhindra uppfyllandet av Faderns avsikt och ge Satan hans ära.

Satans förslag skulle ha garanterat fullkomlig jämlikhet: Han skulle "återlösa hela människosläktet" så att inte en enda själ skulle gå förlorad. Ingen skulle ha handlingsfrihet eller valmöjlighet, och därför skulle ingen motsats behövas. Det skulle inte finnas något prov, inget misslyckande och ingen framgång. Det skulle inte finnas någon utveckling för att nå det mål Fadern önskade för sina barn. I skrifterna står det att Satans motstånd ledde till en strid i himlen (se Upp. 12:7), i vilken två tredjedelar av Guds barn förtjänade rätten att uppleva jordelivet genom att välja Faderns plan och förkasta Satans uppror.

Satans syfte var att ge sig själv Faderns ära och makt (se Jes. 14:12–15; Mose 4:1, 3). "Och", sa Fadern, "eftersom denne Satan nu gjorde uppror mot mig ... lät jag nedstörta honom" (Mose 4:3) tillsammans med alla de andar som hade använt sin fria vilja till att följa honom (se Jud. 1:6; Upp. 12:8–9; L&F 29:36–37). Nedkastade till jorden som andar utan kroppar försöker Satan och hans efterföljare att fresta, bedra och

fånga Guds barn (se Mose 4:4). På så vis har den onde som motsatte sig och försökte *omintetgöra* Faderns plan, faktiskt *underlättat* den, eftersom det är motsatser som möjliggör val, och det är möjligheten att göra rätt val som leder till den utveckling som är avsikten med Faderns plan.

II.

Betecknande nog är frestelsen att synda inte jordelivets enda motsats. Fader Lehi lärde att om inte fallet hade ägt rum, skulle Adam och Eva "ha förblivit i ett oskuldsfullt tillstånd: Utan glädje eftersom de inte kände till sorg" (2 Ne. 2:23). Utan erfarenheten av motsatser under jordelivet måste "allting nödvändigtvis vara en sammansatt helhet" där det varken skulle finnas lycka eller elände (v. 11). Därför, fortsatte Fader Lehi, måste det, efter att Gud hade skapat allt "för att

hans eviga avsikter med människan skulle uppfyllas ... nödvändigtvis finnas en motsats, nämligen den förbjudna frukten som motsats till livets träd, den ena söt och den andra bitter" (v. 15).² Hans undervisning om den delen av frälsningsplanen avslutas med dessa ord:

"Se, allt har gjorts enligt hans visdom som vet allt.

Adam föll för att människorna skulle kunna bli till, och människorna är till för att de skall kunna ha glädje" (v. 24–25).

Motsatser under jordelivets svåra omständigheter är också en del av planen som ökar vår tillväxt under jordelivet.

III.

Vi får alla uppleva olika motsatser som prövar oss. Några av dessa prov är frestelser att synda. Några är jordiska

utmaningar som inte innebär synd. Några är mycket stora. Några är små. Några är pågående och andra är tillfälliga. Ingen av oss är undantagen. Motsatserna gör att vi kan växa till det som vår himmelske Fader vill att vi ska bli.

När Joseph Smith hade översatt Mormons bok behövde han fortfarande hitta någon som kunde ge ut boken. Det var inte lätt. Det långa manuskriptets komplexitet och kostnaden för att trycka och binda in tusentals kopior var avskräckande. Joseph tog först kontakt med E. B. Grandin, en boktryckare i Palmyra, som avböjde. Sedan försökte han med en annan boktryckare i Palmyra, som också tackade nej. Han reste till Rochester, 4 mil bort, och kontaktade den mest framstående bokförläggaren i västra New York, som också avböjde. En annan förläggare i Rochester var villig, men olika omständigheter gjorde det alternativet oacceptabelt.

Flera veckor hade gått och Joseph måste ha känt sig förbryllad över motståndet mot hans gudagivna uppdrag. Herren gjorde det inte lätt,

men han gjorde det möjligt. Josephs femte försök, när han för andra gången frågade förläggaren Grandin i Palmyra, lyckades.³

Flera år senare var Joseph plågsamt fångslad i Liberty-fängelset under fler månader. När han bad om hjälp sa Herren att "allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7).

Vi är alla bekanta med andra slag av jordiska utmaningar som inte orsakats av egna synder, däribland sjukdom, funktionshinder och död. President Thomas S. Monson förklarade:

"Några av er har ibland kanske ropat i ert lidande och undrat varför vår himmelske Fader låter er gå igenom de prövningar ni må stå inför. ...

Vårt jordeliv var dock inte menat att vara lätt eller konstant behagligt. Vår himmelske Fader ... vet att vi lär och växer och förädlas genom svåra utmaningar, hjärtskärande sorger och svåra val. Var och en av oss upplever mörka dagar när kära går bort, smärtsamma perioder när vi mister vår hälsa, känslor av att vara svikna när

de vi älskar verkar ha övergivit oss. Dessa och andra prövningar blir det som verkligen prövar vår förmåga att härda ut."⁴

Våra ansträngningar att förbättra vårt iakttagande av sabbatsdagen är ett lite mindre dramatiskt exempel på motsatser. Vi har fått Herrens befallning att helga sabbatsdagen. Några av våra val bryter mot det budet, medan andra val, som hur vi tillbringar vår tid på sabbaten, helt enkelt handlar om ifall vi vill göra det som bara är bra, eller det som är bättre eller bäst.⁵

För att illustrera frestelsens motsats, beskriver Mormons bok tre metoder som djävulen använder i de sista dagarna. För det första "skall han rasa i människobarnens hjärtan och hetsa dem till vrede mot det som är gott" (2 Ne. 28:20). För det andra "kommer han att lugna och invagga [medlemmarna] i köttlig ro" och säga "Sion blomstrar, allt är väl" (v. 21). För det tredje kommer han säga att "det inte finns något helvete", och "jag är ingen djävul, för det finns ingen" (vers 22),

och därför finns inte rätt och fel. På grund av detta motstånd varnas vi för att vara förnöjda i Sion (se v. 24).

Kyrkan i sin gudomliga uppgift och vi i våra personliga liv verkar stå inför allt större motstånd i dag. Allteftersom kyrkan tillväxer i styrka och vi medlemmar tillväxer i tro och lydnad kanske Satan ökar sin styrka och sitt motstånd, så att vi fortsätter att ha en "motsats till allting".

En del av det här motståndet kommer till och med från medlemmar i kyrkan. Några som använder egna resonemang eller egen visdom för att motsätta sig profetisk vägledning betecknar sig själva med en term lånad av folkvalda organ: "den lojala oppositionen". Även om det är lämpligt i en demokrati, finns det inget som rättfärdigar det konceptet när det gäller regeringen av Guds rike, där frågor hedras men inte opposition (se Matt. 26:24).

Som ett annat exempel finns det mycket i vår kyrkas tidiga historia, som

exempelvis vad Joseph Smith gjorde eller inte gjorde i varje situation, som en del använder som grund för sin opposition. Till alla säger jag: Utöva tro och förlita er på Frälsarens undervisning att det är på deras frukt som vi ska känna igen dem (se Matt. 7:16). Kyrkan gör stora ansträngningar för att vara öppen med de uppteckningar som finns, men trots allt som vi kan publicera har våra medlemmar ändå grundläggande frågor som inte kan lösas genom studier. Det är vår kyrkohistoriska version av "en motsats till allting". Det finns sådant som bara kan läras genom tro (se L&F 88:118). Vi måste främst sätta vår tilltro till det vittnesbörd vi fått genom den Helige Anden.

Gud gör sällan intrång på något av sina barns fria vilja genom att ingripa mot somliga för att hjälpa andra. Men han lättar bördorna av våra bedrävelser och stärker oss så att vi kan bära dem, liksom han gjorde för Almas folk

i Helams land (se Mosiah 24:13–15). Han förhindrar inte alla katastrofer, men han besvarar våra böner om att låta dem vika åt sidan, vilket han gjorde med den ovanligt kraftiga cyklon som hotade att hindra invigningen av templet på Fiji,⁶ eller så begränsar han deras inverkan som han gjorde vid terroristattacken som tog så många liv på flygplatsen i Bryssel, men som bara skadade våra fyra missionärer.

Under alla jordiska motgångar har vi Guds försäkran att han ska helga våra lidanden till vårt bästa (se 2 Ne. 2:2). Vi har också blivit undervisade till att förstå våra jordiska erfarenheter och hans befallningar i ljuset av hans stora frälsningsplan, som berättar vad meningen med livet är och som försäkrar oss om en Frälsare, i vars namn jag vittnar om sanningen i dessa ting. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER.

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. På liknande sätt lär nutida uppenbarelse att om vi aldrig upplevde något bittert skulle vi inte kunna känna till det söta (se L&F 29:39).
3. Se *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015), av Michael Hubbard MacKay och Gerrit J. Dirkmaat, s. 163–179.
4. Thomas S. Monson, "Joy in the Journey" (tal givet under BYU Women's Conference, 2 maj 2008), womensconference.byu.edu. En kort uppsats om sportsmannaanda och demokrati av John S. Tanner, nuvarande rektor för BYU Hawaii, innefattar följande insikt om ett ämne som vi alla är bekanta med: "Att lära sig förlora värdigt är inte bara en civil plikt; det är ett religiöst måste. Gud skapade jordelivet för att säkerställa 'en motsats till allting' (2 Ne. 2:11). Bakslag och nederlag är en del av hans plan för vår fullkomning. ... Nederlag spelar en väsentlig roll i vår 'jakt på fullkomning'" (*Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy* [2011], s. 57).
5. Se Dallin H. Oaks, "Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov. 2007, s. 104–108.
6. Se Sarah Jane Weaver, "Rededication Goes Forward", *Church News*, 28 feb. 2016, s. 3–4.

Äldste Kent F. Richards
i de sjuttios kvorum

Gudaktighetens kraft

Varje tempel är Guds heliga, helgade hus, och däri kan vi alla lära oss om och känna gudaktighetens kraft.

B ara några månader före sin död sammanträffade profeten Joseph Smith med de tolv apostlarna för att tala om de största behoven som kyrkan stod inför under den mycket svåra tiden. Han sa till dem: *"Vi behöver templet mer än någonting annat."*¹ Ja, i dag i dessa prövande tider behöver var och en av oss och våra familjer templet mer än någonting annat.

Under en tempelinvigning nyligen gladdes jag över hela upplevelsen. Jag älskade templets öppett hus, att välkomna många av de besökare som kom för att se templet, kulturevenemanget med ungdomarnas glädje och entusiasm följt av de underbara invigningsmötena. Anden var ljuvlig. Många människor välsignades. Och följande morgon gick min fru och jag ner i dopbassängen för att låta döpa oss för några av våra förfäder. När jag höjde armen för att påbörja förrättningen nästan överväldigades jag av Andens kraft. Jag insåg på nytt att templets verkliga kraft finns i förrättningarna.

Som Herren uppenbarat återfinns melkisedekska prästadömet i templet och dess förrättningar, "ty däri förlänas det heliga prästadömet nycklar, så att ni kan ta emot ära och härlighet".² "Därför är gudaktighetens kraft

uppenbar i dess förordningar."³ Det löftet gäller dig och din familj.

Vårt ansvar är att "ta emot" det vår Fader erbjuder oss.⁴ "Ty åt den som tar emot skall det ges i överflöd, ja, kraft";⁵ kraft att ta emot *allt* som han kan och vill ge oss – nu och i evighet;⁶ kraft att bli söner och döttrar till Gud⁷, att känna "himlens krafter"⁸; att tala i hans namn⁹; och ta emot "[hans] Andes kraft"¹⁰. Dessa krafter blir personligen

tillgängliga för var och en av oss genom templets förrättningar och förbund.

Nephi såg vår tid i en stor syn: "Jag, Nephi, såg att Guds Lamms *kraft* föll över de heliga i Lammets kyrka och över Herrens *förbundsfolk* som var spridd över hela jordens yta, och de var *beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet*."¹¹

Jag hade nyligen förmånen att få vara med om ett öppet hus tillsammans med president Russell M. Nelson och hans familj när han samlade dem runt beseglingsaltaret och förklarade för dem att allt vi gör i kyrkan – möten, verksamhet, lektioner och tjänande – är till för att bereda oss alla att komma till templet och knäböja vid altaret för att ta emot alla Faderns utlovade välsignelser för evigheten.¹²

När vi känner templets välsignelser i våra egna liv vänds våra hjärtan till vår släkt, både levande och döda.

Nyligen såg jag en tregenerationsfamilj delta i dop tillsammans för sina förfäder. Till och med farmodern deltog, trots att hon var lite ängslig över att själv komma under vattnet. När hon steg upp ur vattnet och kramade sin man hade hon glädjetårar i ögonen. Farfar och pappa döpte sedan varandra och många av barnbarnen. Vilken större glädje kan en familj uppleva tillsammans? Alla tempel har en prioriterad familjetid då familjer kan tjäna tillsammans i doprummet.

Kort före sin död tog president Joseph F. Smith emot synen om de dödas återlösning. Han lärde att de som är i andevärlden är helt beroende av de förrättningar vi utför på deras vägnar. I skriften står det: "De döda som omvänder sig kommer att bli återlösta genom lydnad mot förordningarna i Guds hus."¹³ Vi tar emot förrättningarna på deras vägnar, men

de ingår och hålls ansvariga för varje förbund som hör samman med varje förrättning. Ja, slöjan är tunn för oss och den öppnas helt för dem i templet.

Vilka personliga ansvar har då vi att vara engagerade i detta verk, både som tempelbesökare och tempeltjänare? Profeten Joseph Smith lärde de heliga 1840 att "ett betydande arbete [måste] utföras och medel samlas in – och eftersom verket måste påskyndas i rättfärdighet anstår det de heliga att överväga betydelsen av dessa ting i sina sinnen ... och sedan vidta sådana åtgärder som är nödvändiga för att verkställa dem. De måste beväpna sig med mod, besluta sig för att göra allt de kan och vara lika engagerade som om hela arbetet berodde helt och hållet på dem själva."¹⁴

I Uppenbarelseboken läser vi:
"Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån har de kommit? ...

Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Därför står de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel, och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem."¹⁵

Kan ni inte se för ert inre öga dem som tjänar i templet i dag?

Det finns över 120 000 förrättnings-tjänare i de 150 templen som är i drift runtom i världen. Men det finns tillfälle för ännu fler att få denna ljuvliga upplevelse. När president Gordon B. Hinckley tillkännagav tanken på mindre tempel över hela världen, lärde han att "alla tempeltjänare ska vara lokala medlemmar som kan verka i andra ämbeten i sina församlingar och stavar".¹⁶ Normalt kallas tempeltjänare att verka i två till tre år, med möjlighet till förlängning. Avsikten är inte att

ni när ni en gång kallats ska verka så länge ni kan. Många tempeltjänare som verkat länge bibehåller sin kärlek till templet när de blir avlösta och låter andra, nya tempeltjänare verka.

För nära 100 år sedan lärde aposteln John A. Widtsoe: "Vi behöver fler tempeltjänare för att utföra detta underbara verk ... Vi behöver fler som brinner för tempeltjänsten i alla åldrar ... Tiden har kommit ... i detta nya tempelarbete, att låta alla tjäna aktivt, i alla åldrar ... Tempeltjänsten är ...

lika värdefull för de unga och aktiva som för de äldre som lagt bakom sig många av livets bördor. Den unge mannen behöver sin plats i templet ännu mer än hans far och hans farfar, som stadgats av ett liv fyllt av erfarenhet. Och den unga kvinnan, som just har påbörjat livet, behöver den ande, det inflytande och den vägledning som kommer när hon tar del av templets förrättningar."¹⁷

I många tempel välkomnar tempelpresidenten nyligen kallade

missionärer som just tagit emot sin begåvning, unga män och unga kvinnor som får tjäna en kort tid som förrättningstjänare innan de far till missionärsskolan. Dessa ungdomar får inte bara välsignelsen att tjäna, utan de "förhöjer skönheten och anden för alla som tjänar i templet".¹⁸

Jag bad några unga män och unga kvinnor som tjänat som förrättningstjänare före och efter sin mission att delge sina känslor. De sa ungefär följande för att beskriva sin upplevelse i templet:

"När jag tjänar i templet

- känner jag mig "närmare min Fader och Frälsaren"
- känner jag "fullständig frid och glädje"
- får jag en känsla av att "vara hemma"
- får jag "helighet, kraft och styrka"
- känner jag "betydelsen av mina heliga förbund"
- "har templet blivit en del av mig"
- "är de vi tjänar nära under förrättningarna"
- "ger det mig styrka att övervinna frestelser"
- "har templet förändrat mitt liv för alltid".¹⁹

Att tjäna i templet är en rik och mäktig upplevelse för människor i alla åldrar. Också en del nygifta par tjänar tillsammans. President Nelson har

sagt: "Att tjäna i templet är en upplyftande aktivitet för en familj."²⁰ Som förrättningstjänare kan du, förutom att ta emot förrättningar för dina förfäder, också *officiera* vid förrättningar för dem.

Som president Wilford Woodruff sa: "Vilket större kall kan någon man [eller kvinna] ha på jorden än att i sina händer hålla makt och myndighet att gå ut och betjäna i frälsningens förrättningar? ...

Du blir ett redskap i Guds händer för den själens frälsning. Det finns inte något som getts människobarnen som går upp emot detta."²¹

Han sa också:

"Den Helige Andens ljuva viskningar ges till [dig] och himlens skatter och gemenskapen med änglar får [du] del av allteftersom."²²

"Detta är värt alla våra uppoffringar under de få år vi här måste tillbringa i köttet."²³

President Thomas S. Monson påminde oss nyligen om att "templets välsignelser är ovärderliga".²⁴ "Ingen uppoffring är för stor."²⁵

Kom till templet. Kom ofta. Kom med och för din familj. Kom, och hjälp andra att komma också.

"Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de?" Mina bröder och systor, det är *ni* – ni som har tagit emot templets förrättningar, som har hållit era förbund genom uppoffringar, ni

som hjälper era familjer finna templetjänstens välsignelser och som har hjälpt andra längs vägen. Tack för ert tjänande. Jag vittnar om att varje tempel är Guds heliga hus och att var och en av oss där får lära oss om och känna gudaktighetens kraft, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 412; kursivering tillagd.
2. L&F 124:34.
3. L&F 84:20.
4. Se Mark. 4:20, 24–25.
5. L&F 71:6.
6. Se L&F 84:38: "Och den som tar emot min Fader tar emot min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har ges åt honom." Dessa är de löften som åtföljer förbunden i templets förrättningar. Se även L&F 132:20–24.
7. Se L&F 39:4; se även L&F 45:8; Mose 6:65–68.
8. L&F 121:36.
9. Se L&F 1:20. "Så att var och en skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn."
10. L&F 29:30.
11. 1 Ne. 14:14; kursivering tillagd.
12. Se Russell M. Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liahona*, juli 2001, s. 37.
13. L&F 138:58; se även v. 53–54.
14. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 411.
15. Upp. 7:13–15.
16. Gordon B. Hinckley, "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 50–51.
17. John A. Widtsoe, "Temple Worship", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1921, s. 51–52.
18. Personligt brev från president Brent Belliston, templet i Boise Idaho.
19. Personliga brev.
20. Se Russell M. Nelson, "Elias ande", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 85.
21. "Discourse by President Wilford Woodruff", *Millennial Star*, 14 maj 1896, s. 307.
22. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* (2005), s. XXX.
23. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s. 175.
24. Thomas S. Monson, "Templets välsignelser", *Liahona*, maj 2015, s. 93.
25. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92.

Äldste Paul V. Johnson
i de sjuttios kvorum

Döden skall inte finnas mer

För alla som har sört över en älskads bortgång är uppståndelsen en källa till stort hopp.

För en vecka sedan var det påsk och våra tankar gick återigen till vår Herres Jesu Kristi försonings-offer och uppståndelse. Det gångna året har jag har tänkt på och begrundat uppståndelsen mer än vanligt.

För nästan ett år sedan dog vår dotter Alisa. Hon hade kämpat mot cancern i nästan åtta år, med flera operationer,

många olika behandlingar, fantastiska underverk och djupa besvikelser. Vi såg hennes fysiska tillstånd försämrats när hon närmade sig slutet av sitt jordeliv. Det var hjärtskärande att se det hända med vår dyrbara dotter – den där klarögda lilla flickan som vuxit upp till en talangfull, underbar kvinna, hustru och mor. Det kändes som om mitt hjärta skulle brista.

Vid påsken förra året, lite över en månad före sin död, skrev Alisa: "Påsken är en påminnelse om allt jag hoppas på för egen del. Att jag en dag ska bli helad och att jag en dag ska bli frisk. En dag ska jag slippa ha metall eller plast inuti mig. En dag ska mitt hjärta slippa rädsla och mitt sinne slippa ängslas. Jag ber inte att det ska ske snart, men jag är så glad att jag verkligen tror på ett vackert liv efter detta."¹

Jesu Kristi uppståndelse förkunnar just det som Alisa hoppades på och ingjuter i oss alla: källan till "det hopp vi äger"². President Gordon B. Hinckley kallade uppståndelsen "den största av alla händelser i världshistorien".³

Uppståndelsen åstadkoms genom Jesu Kristi försoning och är grundläggande för hela den stora frälsningsplanen.⁴ Vi är andebarn till himmelska föräldrar.⁵ När vi kommer till detta jordeliv förenas vår ande med vår kropp. Vi upplever all den glädje och alla de svårigheter som hör ihop med jordelivet. När man dör, skiljs anden

från kroppen. Uppståndelsen gör det möjligt för anden och kroppen att återförenas, men den gången blir kroppen odödlig och fullkomlig – inte underkastad vare sig smärta, sjukdom eller andra problem.⁶

Efter uppståndelsen ska anden aldrig mer skiljas från kroppen, för Frälsarens uppståndelse medförde total seger över döden. För att nå vår eviga bestämmelse behöver vi få den odödliga själen – en ande och en kropp – förenade för evigt. Med anden och kroppen oskiljaktigt förenade, kan vi ta emot glädjes fullhet.⁷ Ja, utan uppståndelsen kunde vi aldrig ha tagit emot glädjens fullhet utan skulle ha varit olyckliga för evigt.⁸ Även trofasta, rättfärdiga människor ser kroppens skilsmässa från anden som en fångenskap. Vi frigörs från den fångenskapen genom uppståndelsen, vilket

är återlösning från dödens band eller bojor.⁹ Det finns ingen frälsning utan både anden och kroppen.

Var och en av oss har fysiska, psykiska och känslomässiga begränsningar och svagheter. De här svårigheterna, en del verkar så obevekliga just nu, kommer till sist att övervinnas. Inget av de här problemen kommer att plåga oss efter uppståndelsen. Alisa forskade efter överlevnadstal för människor med hennes slag av cancer, och siffrorna var inte uppmuntrande. Hon skrev: "Men det finns bot, och jag är inte rädd. Jesus har redan botat min cancer, och din ... Jag *kommer* att bli frisk. Jag är glad att jag vet det."¹⁰

Vi kan ersätta ordet *cancer* med varje annan fysisk, psykisk eller känslomässig krämpa vi kan stå inför. Tack vare försoningen är de också redan botade. Uppståndelsens mirakel,

det slutliga botemedlet, övergår den moderna vetenskapen. Men det övergår inte Guds kraft. Vi vet att det kan ske eftersom Frälsaren uppstod och kommer att åstadkomma vår uppståndelse också.¹¹

Frälsarens uppståndelse bevisar att han är Guds Son och att det han lärde är verklighet. "Han har uppstått, så som han har sagt."¹² Det kunde inte finnas något starkare bevis på hans gudomlighet än att han kom fram ur graven med en odödlig kropp.

Vi känner till vittnen till uppståndelsen från Nya testamentets tid. Förutom de kvinnor och män vi läser om i evangelierna försäkrar Nya testamentet oss att hundratals faktiskt såg den uppståndne Herren.¹³ Och Mormons bok berättar om många hundra ytterligare: "Mängden gick fram och stack sina händer i hans sida ... och såg med sina

ögon och kände med sina händer och visste med säkerhet och bar vittne om, att han var den som profeterna hade skrivit skulle komma.”¹⁴

Till dessa forntida vittnen läggs vittnen i de sista dagarna. Ja, vid inledningen till vår tidsutdelning såg Joseph Smith den uppståndne Frälsaren med Fadern.¹⁵ Levande profeter och apostlar har vittnat om att Jesus Kristus är verklig, uppstånden och levande.¹⁶ Så vi kan säga: ”Vi har alltså en så stor sky av vittnen omkring oss.”¹⁷ Och vi kan alla vara en del av en sky av vittnen som genom den Helige Andens kraft vet att det vi firar under påsken verkligen hände – att uppståndelsen är verklig.

Frälsarens uppståndelses verklighet övervinner vår sorg med hopp, för med den kommer förvissningen att alla de andra löften i evangeliet är lika verkliga – löften som är inte mindre förunderliga än uppståndelsen. Vi vet att han har makt att rena oss från alla våra synder. Vi vet att han har tagit på sig alla våra svagheter, smärtor och de orättvisor vi lidit.¹⁸ Vi vet att han har ”uppstått från de döda med läkedom i sina vingar”.¹⁹ Vi vet att han kan göra oss hela, vad som än brustit inom oss. Vi vet att ”han skall torka alla tårar från [våra] ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga.”²⁰ Vi vet att vi kan bli ”fullkomliggjorda genom Jesus ... som åstadkom denna fullkomliga försoning”²¹ om vi bara har tro och följer honom.

Mot slutet av sitt inspirerande oratorium *Messias*, satte Händel vacker musik till aposteln Paulus ord av glädje över uppståndelsen.

”Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas,

i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall

ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas.

Ty detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet ...,

då skall det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad och segern vunnen.

Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? ...

Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.”²²

Jag är tacksam för de välsignelser som vi får del av tack vare Herrens Jesu Kristi försoning och uppståndelse. För alla som lagt ett barn i en grav eller gråtit över en makas kista eller sorjt över en förälders eller en älskad väns död är uppståndelsen en källa till stort hopp. Vilken mäktig upplevelse det blir att träffa dem igen – inte bara som andar utan med uppståndna kroppar.

Jag längtar efter att se min mor igen och känna hennes milda beröring och se in i hennes kärleksfulla ögon. Jag vill se min fars leende och höra hans skratt och se honom som en uppstånden, fullkomlig varelse. Med trons ögon ser jag Alisa helt utom räckhåll för jordiska problem och dödens udd – en uppstånden, fullkomlig Alisa, segerrik och med glädjens fullhet.

För några påskar sedan skrev hon:

”Liv genom hans namn. Så mycket hopp. Alltid. Genom allting. Jag älskar påskens påminnelse.”²³

Jag vittnar om uppståndelsens verklighet. Jesus Kristus lever, och tack vare honom kommer vi alla att leva igen. I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Alisa Linton, ”Easter”, 14 apr. 2015.
2. Se 1 Petr. 3:15; se även 1 Petr. 1:3.
3. Se Gordon B. Hinckley, ”Den tomma graven vittnade”, *Nordstjärnan*, juli 1988, s. 59–61.
4. Se Alma 42:23.
5. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. Se Alma 11:43.
7. Se L&F 93:33; 138:17.
8. Se 2 Ne. 9:8–9; L&F 93:34.
9. Se L&F 138:14–19.
10. Alisa Linton, ”I Draw the Line at the Easter Bunny”, 25 mars 2008.
11. Se 1 Kor. 15:20–22; 2 Ne. 2:8; Hel. 14:17; Morm. 9:13.
12. Matt. 28:6.
13. Se 1 Kor. 15:6, 8.
14. Se 3 Ne. 11:15.
15. Se JS-H 1:15–17.
16. Se ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, *Liahona*, apr. 2000, s. 2; ”Special Witnesses of Christ”, [lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies](https://www.lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies).
17. Se Hebr. 12:1.
18. Se Alma 7:11–12.
19. 2 Ne. 25:13.
20. Upp. 21:4.
21. L&F 76:69.
22. 1 Kor. 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, ”Life through His Name”, 8 apr. 2012.

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

I morgon skall Herren göra under bland er

*Fortsätt älska. Fortsätt försöka. Fortsätt ha tillit. Fortsätt tro.
Fortsätt växa. Himlen hejar på dig i dag, i morgon och för evigt.*

Bröder och systrar, inser ni – har ni någon som helst aning om – hur mycket vi älskar er? I tio timmar tittar ni på personer som en efter annan står vid den här talarstolen, men under samma tio timmar tittar vi som sitter bakom den här talarstolen på er. Ni rör vid vårt allra innersta. Det spelar ingen roll om ni är bland de 21 000 här i konferenscentret, bland skarorna i möteshus och kapell, eller bland de miljoner världen över som kanske sitter familjevis framför datorskärmar. Här är ni, där är ni, timme efter timme. Ni har klätt upp er och är ert allra bästa. Ni sjunger och ber. Ni lyssnar och ni tror. Ni är den här kyrkans mirakel. Och vi älskar er.

Vilken underbar generalkonferens vi har haft igen. Vi har särskilt välsignats av president Thomas S. Monsons närvaro och profetiska budskap. President Monson, vi älskar dig, vi ber för dig, vi tackar dig och framför allt så stödjer vi dig. Vi är tacksamma över att ha fått undervisning av dig, dina underbara rådgivare och så många av våra andra framstående manliga och kvinnliga ledare. Vi

har fått lyssna till enastående musik. Vi har varit föremål för enträgen bön och vädjan. Herrens ande har verkligen varit här i rikt mått. Vilken inspirerande helg det har varit på alla sätt.

Men jag ser ett par problem. Ett är att jag är den ende som står mellan er och glassen som ni alltid tar fram efter generalkonferensen. Det andra potentiella problemet fångas av det här fotot jag nyligen såg på internet.

Jag ber alla barn som nu gömmer sig under soffan om ursäkt, men faktum är att ingen av oss vill att morgondagen, eller dagen efter det, ska förstöra de härliga känslor vi

upplevt den här helgen. Vi vill hålla kvar de andliga intryck vi fått och den inspirerade undervisning vi lyssnat till. Men det är oundvikligt att vi, efter himmelska ögonblick i våra liv, måste återvända till jorden, för att uttrycka det så, där vi återigen ibland möts av långt från ideala omständigheter.

Författaren till Hebreerbrevet varnade oss för det när han skrev: "Kom ihåg den första tiden då ljuset kom till er. Ni fick utstå en hård kamp och mycket lidande."¹ Den där smärtsamma kampen efter ljusets ankomst kan ske på många sätt och den kan drabba oss alla. Utan tvivel har varje missionär som någonsin verkat strax insett att livet på fältet inte precis var som den förfinade atmosfären i missionärsskolan. Det samma gäller oss alla när vi lämnar en härlig session i templet eller avslutar ett särskilt andligt sakramentsmöte.

Kom ihåg att när Mose kom ner från sin enastående upplevelse på berget Sinai, fann han att folket hade dragit fördärv över sig och "redan vikit av"². Där var de vid foten av berget, fullt upptagna med att tillverka en guldkalv att tillbe i samma stund som Jehova, på toppen av berget, hade sagt till Mose: "Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig" och "du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild".³ Mose var *inte* nöjd med sin skara vilsekomna israeliter den dagen!

Under sin jordiska verksamhet tog Jesus med sig Petrus, Jakob och Johannes till Förklaringsberget där, som det står i skrifterna, "hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset".⁴ Himlarna öppnade sig, forntida profeter kom och Gud Fadern talade.

Vad kommer Jesus, efter en sådan himmelsk upplevelse, ner från berget och finner? Jo, först fann han att hans lärjungar tvistade med sina motståndare om en misslyckad välsignelse som

getts till en ung pojke. Sedan försökte han övertyga de tolv – utan framgång, visade det sig – om att han snart skulle överlämnas till lokala styresmän som skulle döda honom. Därefter nämnde någon att det var dags att betala skatt, vilken genast betalades. Sedan fick han tillrättavisa några av bröderna eftersom de grälade om vem som skulle vara den störste i hans rike. Allt det här fick honom att vid ett tillfälle säga: "Du släkte som inte vill tro! ... Hur länge skall jag stå ut med er?"⁵ Han hade orsak att ofta ställa den frågan mer än en gång under sin verksamhet. Inte undra på att han längtade efter att få be i ensamhet på bergstoppar!

Med insikt om att vi *alla* måste komma ner från höjd-upplevelser för att ta itu med det vanliga livets växlingar, vill jag ge den här uppmuntran vid generalkonferensens avslutning.

För det första, om ni under de kommande dagarna inte bara ser begränsningar i dem omkring er, utan även finner sådant i era egna liv som ännu inte når upp till de budskap ni hört den här helgen, bli då inte nedslagna och ge inte upp. Evangeliet, kyrkan och de här underbara sammankomsterna varje halvår är avsedda att inge hopp och inspiration. De är inte avsedda att få er att misströsta. Endast motståndaren, allas vår fiende, skulle försöka övertyga oss om att de ideal som framställs på generalkonferensen är deprimerande och orealistiska, att folk egentligen inte blir bättre, att ingen egentligen går framåt. Och varför säger Lucifer så? Därför att han vet att *han* inte kan bli bättre, att *han* inte kan gå framåt, att trots evigheters evighet kommer *han* aldrig att få en ljus framtid. Han

är en olycklig man som är bunden av eviga begränsningar och han vill att ni också ska vara olyckliga. Gå inte på det. Med Jesu Kristi försoningsgåva och himlens styrka till hjälp *kan* vi bli bättre, och det som är så bra med evangeliet är att det lönar sig att *försöka*, även om vi inte alltid lyckas.

När det förekom en dispyt i den tidiga kyrkan om vem som hade rätt till himlens välsignelser och vem som inte hade det, förkunnade Herren för profeten Joseph Smith: "Sannerligen säger jag er: [Guds gåvor] är givna till nytta för dem som älskar mig och håller ... mina bud och för [dem] som *strävar* efter att så göra."⁶ Ja, är vi inte *alla* tacksamma för det där extra förbehållet "och ... strävar efter att så göra"! Det har varit en trygghet, för ibland är det allt vi har att komma med! Vi finner viss tröst i det faktum att om Gud skulle belöna endast

de fullkomligt trofasta skulle han inte ha någon särskilt lång distributionslista.

Jag ber er komma ihåg i morgon och alla dagar därefter, att Herren välsignar dem som *vill* göra bättring, som inser behovet av buden och *försöker* hålla dem, som värnar om kristuslika dygder och *strävar* efter bästa förmåga att förvärva dem. Om ni snavar i den här strävan, och det gör alla, finns Frälsaren där för att hjälpa er fortsätta framåt. Om ni faller, tillkalla då hans styrka. Ropa som Alma: "O Jesus, ... förbarma dig över mig."⁷ Han hjälper er upp igen. Han hjälper er att omvända er, reparera, rätta till vad än ni måste rätta till

och fortsätta framåt. Snart nog får ni den framgång ni eftersträvar.

"Som du önskar av mig skall det ske dig", har Herren förkunnat.

"Förlita dig på den Ande som leder till att göra gott – ja, till att handla rättfärdigt, att vandra i ödmjukhet och att döma rättfärdigt. ...

Allt som du begär av mig rörande det som hör rättfärdigheten till ... skall [du då] få."⁸

Jag älskar den lärosatsen! Åter och åter igen står det att vi ska bli välsignade för vår *önskan* att göra gott, när vi faktiskt strävar efter att så göra. Och det påminner oss om att vi, för att

förtjäna de här välsignelserna, måste se till att vi inte förnekar andra dem: Vi ska vara rättvisa, aldrig orättvisa. Vi ska vandra ödmjukt, aldrig arrogant, aldrig högmodigt. Vi ska döma rättvist, aldrig självrättfärdigt, aldrig orättfärdigt.

Bröder och systrar, evighetens största och främsta *bud* är att vi ska älska Gud av hela *vårt* hjärta, vår förmåga, vårt förstånd och vår styrka – det är det största och främsta budet. Men evighetens största och främsta *sanning* är att Gud älskar oss av allt *sitt* hjärta, sin förmåga, sitt förstånd och sin styrka. Den kärleken är grundstenen i evigheten och den bör vara

grundstenen i våra dagliga liv. Förvisso är det endast med en brinnande övertygelse om detta i vår själ som vi kan ha tillförsikt nog att fortsätta försöka bli bättre, att fortsätta söka förlåtelse för våra synder och att fortsätta ge vår nästa den nåden.

President George Q. Cannon sa en gång: "Oavsett hur svår prövningen, hur djup bedrövelsen, hur stort lidandet än är, kommer [Gud] aldrig att överge oss. Han har aldrig gjort det och kommer aldrig att göra det. Han kan inte göra det. Det går emot hans karaktär [att göra så]. ... Han kommer [alltid] att stå vid vår sida. Vi kan gå genom brinnande ugnar, vi kan gå genom djupa vatten, men vi skall inte förtäras eller överväldigas. Vi ska komma ut ur alla dessa prövningar och svårigheter som bättre och renare på grund av dem."⁹

Med denna majestätiska hängivenhet som ljuder från himlen som den stora konstanten i våra liv, som visar sig som allra mest ren och fullkomlig i Jesu Kristi liv, död och försoning, kan vi undfly följderna av både synd och dumhet – vår egen eller andras – i vilken form de än uppträder i våra dagliga liv. Om vi ger vårt hjärta till Gud, om vi älskar Herren Jesus Kristus, om vi gör vårt bästa för att följa evangeliet blir morgondagen och alla andra dagar till sist storartade, även om vi inte alltid inser att det är så. Varför? Därför att vår himmelske Fader vill att det ska vara så! Han vill välsigna oss. Ett givande, överflödande och evigt liv är själva avsikten med hans nåderika plan för sina barn! Det är en plan som baseras på sanningen "att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa".¹⁰ Så fortsatt älska. Fortsätt försöka. Fortsätt ha tillit. Fortsätt tro. Fortsätt växa. Himlen hejar på dig i dag, i morgon och för evigt.

"Vet du inte, har du inte hört?" ropade Jesaja.

"Gud ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka. ...

De som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. ...

Ty Herren Gud fattar deras högra hand och säger till dem: Frukta inte, jag hjälper er."¹¹

Bröder och systrar, må en kärleksfull Fader i himlen välsigna oss i morgon med att minnas vad vi kände i dag. Må han välsigna oss så att vi med tålamod och uthållighet strävar mot de ideal vi hört förkunnas den här konferenshelgen, med vetskap om att hans gudomliga kärlek och osvikliga hjälp finns med oss även när vi har det svårt – nej, finns med oss *speciellt* när vi har det svårt.

Om evangeliets normer verkar höga och den personliga förbättring som krävs i en nära framtid verkar ouppnåelig, minns då Josuas uppmuntrande ord till sitt folk när de stod inför en

skrämmande framtid. "Helga er", sa han, "för i morgon skall Herren göra under bland er."¹² Jag ger samma löfte. Det är löftet som den här konferensen ger. Det är löftet som kyrkan ger. Det är löftet från honom som utför dessa under, han som är "Under, Rådgivare, Mäktig Gud ... Fridsfurste".¹³ Om honom vittnar jag. Om honom är jag ett vittne. Och inför honom är den här konferensen ett vittne om hans fortsatta arbete i denna stor-slagna tid. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Hebr. 10:32.
2. Se 2 Mos. 32:7–8.
3. Se 2 Mos. 20:3–4.
4. Matt. 17:2.
5. Mark. 9:19.
6. L&F 46:9; kursivering tillagd.
7. Alma 36:18.
8. L&F 11:8, 12, 14; kursivering tillagd.
9. George Q. Cannon, "Remarks", *Deseret Evening News*, 7 mars 1891, s. 4.
10. Rom. 8:28.
11. Se Jes. 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Jos. 3:5.
13. Jes. 9:6.

Gör konferensen till en del av ditt liv

Du kan använda några av följande aktiviteter och frågor som utgångspunkt för familjesamtal eller personlig begrundan.

För barn

- Sidan 86: President Thomas S. Monson talade om en scen från *Alice i underlandet* för att visa att val är viktiga. Han uppmanade oss att välja det rätta, även om den vägen är svårare. Prata som familj om svåra beslut som ni måste fatta. Vad kan ni göra för att hjälpa varandra att välja det rätta? Som aktivitet kan ni rita en VDR-sköld på en affisch och skriva era förslag på den. Sätt sedan upp den på en plats där ni ser den ofta.
- Sidan 101: President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, beskrev en stad i Tyskland som förstördes under kriget men som senare byggdes upp och gjordes vacker igen. President Uchtdorf sa att när vi känner oss nedbrutna kan Frälsaren och vår himmelske Fader bygga upp oss igen. Vilka exempel har din familj sett på något förstört som blev

vackert och starkt igen? Du kanske vill bära ditt vittnesbörd om Jesu Kristi försoning för dina barn.

- Sidan 53: Äldste Mervyn B. Arnold i de sjuttios kворum uppmanade oss att "komma till undsättning" genom

att nå ut till våra vänner som är mindre aktiva eller inte tillhör kyrkan. Fundera som familj på hur ni kan nå ut till dem som inte har varit i kyrkan på ett tag eller som inte är medlemmar. Vad kan ni göra för att sprida evangeliet till andra? Fundera över hur ni på ett roligt sätt kan skapa en missionsplan som familj med enkla, realistiska mål.

- Sidan 13: Syster Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, uppmanade oss att under bön begrunda hur vi kan hjälpa flyktingarna i vårt samhälle. Gå som familj till IWAsAStranger.lds.org och se videon "I Was a Stranger: Love One Another" [Jag var främling: Älska varandra]. Vad kan din familj göra för att tjäna behövande?

För ungdomar

- Sidan 86: President Thomas S. Monson sa: "Historiens grind hänger på små gångjärn, och det är likadant med våra liv." Han sa också: "Den väg vi följer i det här livet leder till vår destination i nästa liv." Tänk på de viktiga val som du snart ska göra. Föreställ dig vart de valen kan leda dig och gör en lista över tankarna och intrycken du får.
- Sidan 46: Äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kворum sa: "Evangeliets återställelse började med att en ungdom, Joseph Smith, ställde en fråga." Äldste Rasband sa att frågor tyder på att vi har en önskan att lära, att tillföra sanning till våra vittnesbörd och att "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus" (2 Ne. 31:20). Ta dina frågor till Gud i bön, sök i skrifterna och talen från generalkonferensen och titta och lyssna noga efter svar.
- Sidan 10: Har du känt dig rädd eller ensam någon gång? Syster Neill F.

Marriott, andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, berättade vad som hände precis före hennes bröllop. Hon var långt hemifrån och skulle bo hos en släkting till sin blivande man som hon aldrig hade träffat. När hon kom hem till släktingen, sa syster Marriott, öppnades "dörren ... och moster Carol tog mig utan ett ord i sin famn". I det ögonblicken försvann hennes rädsla. "Kärlek är att göra plats i ert liv för andra", sa hon. Finns det någon du kan göra plats för?

- Sidan 70: Broder Stephen W. Owen, Unga mäns generalpresident, lärde att vi alla är både ledare och efterföljare. Han berättade om ett tillfälle när han träffade en grupp unga män som stöttade och uppmuntrade varandra i sina kvorum. Han sa: "Ledarskap är ett uttryck för lärjungeskap. Det handlar helt enkelt om att hjälpa andra att komma till Kristus." Välj någon som du kan hjälpa att komma till Kristus den här veckan.

För unga vuxna

- Sidan 101: Vill du behålla en stark tro? President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, lärde att lydnad är svaret! "Lydnad är trons livsnerv", sa han. "Det är genom lydnad som vi samlar in ljus till själen." Tänk på ett tillfälle när du lydde Herrens ord fastän det var svårt. Hur stärkte lydnaden din tro och hjälpte dig upptäcka vad du går för?
- Sidorna 23, 59 och 105: Syster Mary R. Durham, nyligen avlöst andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap, talade om den Helige Anden som en gudomlig källa till styrka. Läs hennes tal och talen av äldsterna David A. Bednar

och Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum. Lägg märke till alla de roller som den Heliga Anden har och alla de sätt han kan välsigna dig på. Sätt upp som mål att ändra något i ditt liv så att du kan vara mer värdig hans inflytande.

- Sidorna 26 och 124: Ta dig tid till att ställa de frågor till dig själv som äldste Donald H. Hallstrom i de sjuttios presidentskap ställde: "När svåra situationer uppstår, vad är då vår första reaktion? Är det förvirring, tvivel, eller drar vi oss andligen tillbaka? Är det ett slag mot vår tro? Skyller vi på Gud eller på andra för våra omständigheter? Eller är vår första reaktion att minnas vilka vi är – att vi är barn till en kärleksfull Gud?" Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum sa: "Evighetens största och främsta *sanning* är att Gud älskar oss av allt *sitt* hjärta, sin förmåga, sitt förstånd och sin styrka." Hur kan du få hjälp att uthärda svåra situationer genom att stärka ditt vittnesbörd om Guds kärlek till dig?

För vuxna

- Sidan 86: President Thomas S. Monson sa att i våra dagliga beslut "väljer vi rätt om vi väljer Kristus". Vilka dagliga religiösa vanor kan du utveckla eller stärka i ditt liv och i din familj så att Kristus förblir det centrala i era beslut?
- Sidorna 81 och 93: President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, och äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum uppmanade fäder att göra nödvändiga förändringar så att de kan leda sina familjer till det celestialska riket. Vad kan du som far göra, med äldste Christoffersons ord, för att bättre "visa vad

trohet mot Gud är i [ditt] dagliga liv"?

- Sidan 77: Genom att visa kärlek kan också familjer med stora utmaningar lyckas, sa president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet. "Oavsett vilka problem din familj står inför, vad du än måste göra för att lösa dem", tillade han, "är början och slutet av lösningen kärlek." Följ som familj rådet i skrifterna att "be till Fadern ... att ni må vara fyllda av [hans] kärlek" (Moro. 7:48).

- Sidan 63: Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum sa att regelbundna familjeråd "begränsar den moderna teknikens inflytande, som ofta avleder oss från att tillbringa kvalitetstid med varandra och som också tenderar att föra sådant som är ont rakt in i våra hem". Överväg att i din familj införa de fyra slagen av familjeråd som äldste Ballard säger "hjälp ... oss att lyckas bättre och bli gladare i våra dyrbara relationer". ■

Här följer en förteckning över valda upplevelser som återgetts under generalkonferensen och som kan användas vid personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumret anger den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Neil L. Andersen	(49) Barn och ungdomar välsignas när vuxna når ut till dem i kärlek, undervisar dem om evangeliet och välkomnar dem till kyrkan.
Mervyn B. Arnold	(53) Mervyn B. Arnolds mor räddar vår himmelske Faders förlorade och skadade får. Äldste Alejandro Patanias bror som är fiskare dör till sjöss när han väntar på räddning under en storm. En vän till Mervyn B. Arnold blir medlem i kyrkan efter att ha haft vänner i kyrkan som umgåtts med honom i 25 år. En biskop hjälper till att rädda 21 unga män.
Linda K. Burton	(13) Systrar vidtog åtgärder 1856 för att hjälpa nödställda heliga på slätten. Ett omtänksamt par hjälper en flyktingfamilj. På sin begravning hyllas en tidigare hjälpföreningspresident för hennes tjänande och kärlek.
D. Todd Christofferson	(93) Den unge D. Todd Christofferson vill följa i sin fars fotspår. En far ber för sin son varje morgon tack vare sin kärlek till honom.
Quentin L. Cook	(97) Medlemmarna i Thailandmissionen Bangkok jublar när de får veta att ett tempel ska byggas i Thailand. En avlidne dotter beseglas till sin familj efter att ha visat sig i templet för frun till en generalauktoritet. Trots politisk oro insisterar president Gordon B. Hinckley på en hörnstensceremoni under invigningen av templet i Suva, Fiji.
Kevin R. Duncan	(33) En sticka kommer upp ur Kevin R. Duncans finger efter att han upprepade gånger har lagt på salva och plåster.
Mary R. Durham	(23) En far som bär sin dotter över en sjö undviker att dras ner under vattnet genom att kränga av sig skorna.
Cheryl A. Esplin	(6) En talare under ett andligt möte undervisar om vikten av fokusering på att tjäna andra. Ett barn lär sig i Primär att Jesus älskar henne.
Henry B. Eyring	(19) Två medlemmar i kyrkan är rädda att deras svårigheter och prövningar ska försvaga deras tro om de inte kan få tillbaka sin kärlek till Frälsaren och hans kyrka. (81) Henry B. Eyring känner sorg över en familj som inte beseglades i templet. En änka som blir medlem i kyrkan ser fram emot evigt liv tillsammans med sin familj.
Gerrit W. Gong	(108) En baskettränare uppmanar unge Gerrit W. Gong att börja spela fotboll. En mekaniker tvättar sina händer genom att diska extra noggrant innan han besöker templet.
Robert D. Hales	(105) Robert D. Hales får intryck från den Helige Anden i sitt tjänande i kyrkan och i sitt personliga liv.
Donald L. Hallstrom	(26) Donald L. Hallstroms lilla dotter skriver i en uppsats att hon får vara hos sin himmelske Fader om hon dör. Medlemmar i Liberia citerar skriftställen och sjunger "En grundval blev lagd" med osedvanlig övertygelse.
Paul V. Johnson	(121) Paul V. Johnsons vuxna dotter dör med ett hopp om ett liv efter detta och om uppståndelse.
Patrick Kearon	(111) Patrick Kearon är inte densamme efter att ha hört berättelser om flyktingar och sett biståndsarbetare ta hand om dem.
Neill F. Marriott	(10) Neill F. Marriott blir omhändertagen av sin fästmans styvmormor. Neill F. Marriott försvarar moderskapet för en anonym person på telefonen.
Jairo Mazzagardi	(56) Som nyomvänd till kyrkan söker Jairo Mazzagardi efter och får svar på sina frågor om återställelsen.
Thomas S. Monson	(85) En värdig prästadömsbärare anropar en räddningsbåt om att rädda honom och hans besättning från sina räddningsflottar.
Russell M. Nelson	(66) Russell M. Nelson beseglar en familj i templet efter att familjens två avlidna döttrar har vädjat till honom från andra sidan slöjan och fadern och brodern blivit tempelvärdiga.
Dallin H. Oaks	(114) Joseph Smith stöter på motstånd när han letar efter någon som kan publicera Mormons bok.
Bonnie L. Oscarson	(87) Den Helige Anden bekräftar att evangeliet är sant för en mor vars son är allvarligt sjuk.
Stephen W. Owen	(70) När Stephen W. Owen till häst tar sig uppför ett berg vet han att allt kommer att gå bra om han följer sin far. Stephen W. Owen är glad att kunna dela ut sakramentet. En ung man i Nya Zeeland ger en prästadömsvälsignelse till sin mor.
Ronald A. Rasband	(46) Ronald A. Rasbands besök i Pakistan är en "gyllene dag" för honom och medlemmarna där. Ronald A. Rasband deltar i utsändningen "Personligt".
Dale G. Renlund	(39) När en syster i Sydafrika tar del av sakramentet förstår hon Frälsarens offers personliga natur.
Kent F. Richards	(118) Efter en tempelinvigning döps Kent F. Richards och hans fru för sina förfäder. Kent F. Richards får se en familj med tre generationer döpas för sina förfäder.
Steven E. Snow	(36) Steven E. Snows och hans familjs böner blir mer ödmjuka, innerliga och uppriktiga när hans son återhämtar sin frän en allvarlig skallskada.
Gary E. Stevenson	(29) När Gary E. Stevenson tappar bort sina bilnycklar jämför han nycklarna som behövs för att starta en bil med prästadöms nycklar som behövs för att leda kyrkan. När barnen döps för andra tempelbesökares förfäder inser mamman och de också är hennes förfäder.
Dieter F. Uchtdorf	(101) Dieter F. Uchtdorf känner den Helige Andens inflytande när han begrunder återuppbyggnaden av Dresden efter andra världskriget.
W. Christopher Waddell	(90) En pojke i Primär tycker det är svårt att tänka på Jesus. En far och mor känner frid när de får veta att de är beseglade till sin avlidne lille son.

Äldste W. Mark Bassett

generalauktoritetssjuttio

Varje sommar som ung brukade W. Mark Bassett åka med sin familj från hemmet i Sacramento-området i Kalifornien för att besöka hans mormor i Alabama. Resan tog flera dagar och familjen brukade alltid se till att besöka kyrkans historiska platser.

Oavsett om de besökte de historiska områdena i Nauvoo, Illinois eller gick genom den heliga lunden i Palmyra, New York minns äldste Bassett de starka känslor han hade – redan som ung – när han besökte de här heliga platserna.

”Vi kände något där”, säger han. ”Det var så mitt vittnesbörd formades, genom små upplevelser.”

Det vittnesbörd som äldste Bassett fick som ung man har varit en källa till styrka för honom hela livet.

Äldste Bassett föddes den 14 augusti 1966 till Edwina Acker och William Lynn Bassett, i Carmichael, Kalifornien, och är det andra av fem barn. Att tjäna i kyrkan och följa evangeliet var viktiga prioriteringar i hans familj.

Efter sin mission i Guatemalamissionen Guatemala City mellan 1985 till 1987, flyttade äldste Bassett till Provo, Utah, för att studera vid Brigham Young University. Han gifte sig med Angela Brasher i Salt Lake Citys tempel den 20 december 1989. De har fem barn och två barnbarn.

År 1991 tog äldste Bassett examen i redovisning vid BYU och flyttade senare tillbaka med sin familj till Sacramento-området för att arbeta med bilauktioner. Han arbetade som controller vid Brasher's Sacramento Auto Auction och som ekonomichef och delägare av West Coast Auto Auctions, Inc., där han arrangerade bilauktioner i hela västra USA.

Äldste Bassett har verkat i många ämbeten i kyrkan, bland annat som Unga mäns president på församlingsnivå, biskop, högrådsmedlem, president för Arizonamissionen Mesa mellan 2007 och 2010 och som områdessjuttio. ■

Äldste Mark A. Bragg

generalauktoritetssjuttio

När Mark Bragg var 14 år berättade några vänner i hans basebollag om kyrkan för hans familj. Mark döptes och hans mor blev aktiv.

”Det förändrade våra liv”, säger äldste Bragg.

Mark Allyn Bragg föddes den 16 april 1962 i Santa Monica, Kalifornien till Donald E. och Diane Bragg.

När äldste Bragg studerade vid University of Utah kallades han att verka i Mexikokommissionen Monterrey under ledning av missionspresident Roy H. King och hans fru Darlene O. King.

Efter missionen började äldste Bragg dejta missionspresidentens yngsta dotter Yvonne. De gifte sig i Los Angeles tempel den 17 mars 1984.

Äldste Braggs far gick plötsligt bort och paret återvände till Kalifornien så att han kunde påbörja sin yrkesbana inom bankväsendet (han var vice president för Bank of America när han pensionerade sig), och för att bo nära äldste Braggs mor.

Det skulle ta sju år innan det kom några barn till familjen Bragg. ”Ibland kände vi oss så utanför, till och med i vår familj”, minns äldste Bragg.

Sedan – ”den bästa dagen i världen” – födde syster Bragg det första av fyra barn. ”Jag minns ... att jag tänkte att det inte kunde finnas någon som var lyckligare än jag just då”, säger äldste Bragg.

Men livet har inte alltid varit lätt för familjen. Dagen efter att äldste Bragg inröstats som biskop i församlingen han växte upp i, dödades hans mor under en bilstöld. Hennes begravningsgudstjänst var den första han presiderade över som biskop. ”Hjälpföreningen fanns där för vår familj varje dag”, minns han.

Det äldste Bragg lärde sig då om kärlek, tjänande och empati har väglett honom i allt tjänande han utfört i kyrkan sedan dess – som stavspresident, områdessjuttio och tempeltjänare. ■

Äldste Weatherford T. Clayton

generalauktoritetssjuttio

Äldste Weatherford T. Clayton är ytterst tacksam för möjligheten han har att tjäna. Herrens verk är en prioritet för honom. Han har stor kärlek till andra och starka band till sin familj.

”Med Jesu Kristi evangelium kan vi alla samlas hemma”, säger äldste Clayton. ”Min familj har känt inflytandet från dem som gått före. De är lika verkliga som de som är här.”

Äldste Clayton föddes i Kalifornien den 1 mars 1952 till Whitney Clayton Jr och Elizabeth Touchstone Clayton. Han fick ett starkt vittnesbörd om hemundervisning när han var liten. Tack vare en hemlärares ansträngningar tog han, som 12-åring, och hans familj emot de heliga evangelieförbunden och beseglades i Salt Lake Citys tempel 1964 av dåvarande äldste Harold B. Lee i de tolv apostlarnas kворum.

När äldste Clayton funderar över hur Herren förberedde honom för att tjäna, säger han att han ofta inspirerades av andras exempel: ”Jag såg hur vänner och familjemedlemmar helgade sina liv åt Herren och fann glädje i det tjänande de erbjöd Gud.”

När han hade verkat i Fransk-kanadensiska missionen skrev han in sig vid University of Utah där han träffade Lisa Thomas. De gifte sig den 16 mars 1976 i Salt Lake Citys tempel. De har fem barn.

Äldste Clayton tog examen i psykologi och medicin vid University of Utah. Han arbetade i en privatpraktik som förlossningsläkare och gynekolog mellan 1985 och 2013, varefter han kallades att verka som missionspresident för Kanadamissionen Toronto.

Han har verkat som missionsledare, lärare i kursen Evangeliets lära, Unga mäns president, handledare för släktforskning, söndagsskollärare för ungdomar, biskop, högrådsmedlem, rådgivare i ett stavspresidentskap och stavspresident. ■

Äldste Valeri V. Córdón

generalauktoritetssjuttio

Av sin mor, som blev medlem i kyrkan som 16-åring, fick Äldste Valeri Vladimir Córdón Orellana sin grund i evangeliet. Den tjänade senare honom väl när han flyttade 15 mil från sin hemort Zacapa, Guatemala för att gå på gymnasiet i Guatemala City och studera datavetenskap.

”Det viktigaste min mor lärde mig var att jag skulle bemöta allt det heliga i kyrkan på ett vördnadsfullt sätt”, minns äldste Córdón, som är son till Ovidio och Ema Orellana Córdón.

Äldste Córdón föddes den 19 februari 1969 i Guatemala City och tillbringade sina barndomsår i Zacapa. Hans far reste till Chicago, Illinois för att arbeta. Medan han var där fick han ett gott intryck av medlemmarna i kyrkan och tog emot evangeliets budskap av missionärerna. Familjen beseglades i Mesa tempel i Arizona 1972 när Valeri var tre år.

Äldste Córdón säger att han lärde sig älska evangeliet när han ofta hörde sin mor sjunga kyrkans psalmer och sånger, till exempel ”Jag är Guds lilla barn” och ”Jag hoppas bli kallad på mission”. Äldste Córdón verkade som missionär i El Salvador-missionen från 1987 till 1989.

Han gifte sig med Glenda Zelmira Zea Diaz den 25 mars 1995 i Guatemala Citys tempel. Syster Córdón hade själv tänkt verka som missionär, men hennes planer ändrades när hon träffade Valeri. Senare insåg hon att han var den unge man som hon hade lagt märke till på ett foto i en av kyrkans tidningar några år tidigare. De har tre döttrar.

Äldste Córdón tog kandidatexamen vid Universidad Mariano Gálvez de Guatemala 2010 och magisterexamen i företagsekonomi vid Massachusetts Institute of Technology 2012. Han arbetade som chef för informationssystem vid ett läkemedelsföretag och arbetade sedan 2012 vid Pepsico Foods för Mexiko, Centralamerika och Karibien.

När äldste Córdón fick den här kallelsen verkade han i de sjuttios fjärde kворum i området Centralamerika. Han verkade i presidentskapet för Costa Ricamissionen San José Öst från 1998 till 2000. ■

Äldste Joaquin E. Costa

generalauktoritetssjuttio

En äktenskapsmäklare vän ledde in Joaquin Esteban Costa på vägen som ledde till hans omvändelse till Jesu Kristi evangelium, ett tempeläktenskap och ledarskap i kyrkan.

Joaquin Costa föddes den 8 mars 1965 till Eduardo J. Costa och Graciela M. Fassi. Som universitetsstuderande i Buenos Aires, Argentina presenterade vännen Alin Spannaus, nu områdessjuttio, honom för Renee Varela. Renee, som är en andra generationens medlem, tvekade innan hon tackade ja till en dejt med 21-åringen som inte var medlem i kyrkan. Efter tre dejter insåg hon att hon "gillade honom för mycket" och kände att de inte borde träffas längre. I slutet av skolåret återvände han till sin födelseort Entre Rios.

Renee tackade ja till kallelsen att verka i Chilemissionen Osorno. När hon hade kommit hem ordnade broder Spannaus så att hon och Joaquin hamnade på samma fest, där Joaquin bad henne om en dejt. "Jag bad och bestämde mig för att ge honom en chans", säger syster Costa.

Snart lärde Joaquin sig mer om kyrkan. Han studerade tillsammans med missionärerna och Renee bad honom att be och läsa Mormons bok från början till slut.

"Han hann inte till slutet innan han fick ett starkt vittnesbörd", säger syster Costa. "Han döptes inte bara för att göra mig glad. Vi dejtade i ett år till och gifte oss sedan i Buenos Aires tempel 1989."

Äldste Costa tog kandidatexamen i ekonomi 1987 vid Universidad de Buenos Aires. Som ungt par flyttade de till Provo, Utah där han tog magisterexamen i företagsekonomi 1994 vid Brigham Young University. De och deras växande familj, som då bestod av fyra barn, bodde i Chicago, Illinois där han arbetade för en multinationell investmentbank. Hans yrkesbana inom bankväsendet tog tillbaka familjen till Argentina i några år och sedan till Tjeckien och Oman. Under de senaste två åren har han och hans familj bott i Lima, Peru där han har arbetat med ett danskt investeringsföretag med inriktning på mikrofinansiering. ■

Äldste Massimo De Feo

generalauktoritetssjuttio

En kort tid innan äldste Massimo De Feo tackade ja till sin missionskallelse lärde han sig något mycket viktigt om uppoffringar och kärlek av sin far Vittorio De Feo.

Familjen De Feo hade få ekonomiska resurser och varken Vittorio eller hans fru Velia tillhörde kyrkan. Men den äldre De Feo respekterade sin sons önskan att sprida evangeliet.

"Far frågade mig; 'Vill du verkligen göra det här?'" minns äldste De Feo. "Jag sa: 'Ja, jag vill tjäna Herren av hela mitt hjärta.'"

Vittorio lovade att göra allt han kunde för att betala för sin sons två-åriga tjänande i Italienmissionen Rom.

"Jag såg de pengarna som heliga. De var frukterna av stora uppoffringar av en man som inte trodde på kyrkan", säger äldste De Feo. "Så jag verkade på missionen av allt mitt hjärta, all min förmåga, allt mitt förstånd och all min styrka, för jag älskade Herren och jag älskade min far."

Sådana evangelieprinciper som uppoffringar, hårt arbete, familjen och tjänande har präglat äldste De Feo.

Massimo De Feo föddes i Taranto, Italien den 14 december 1960. Han fick lära sig om kyrkan när två missionärer knackade på dörren till hans hem när han var nio. Det tog inte lång tid innan Massimo och hans storebror Alberto döptes.

Pojkarna De Feo fick kärlek och stöd av hängivna grensledare medan de gick i Primär och senare på veckoträffarna. Massimo blev också livslång vän med andra ungdomar i grenen – bland andra en annan nyomvänd, Loredana Galeandro, som han sedan gifte sig med efter sin mission. De beseglades den 14 augusti 1984 i Berns tempel i Schweiz. Paret De Feo har tre barn.

Innan äldste De Feo blev generalauktoritetssjuttio bodde han i Rom och arbetade i över 30 år för USA:s utrikesdepartement. Han har verkat som grenspresident, distriktspresident, stavspresident och områdessjuttio. ■

Äldste Peter F. Meurs

generalauktoritetssjuttio

När Peter Meurs var liten bodde han och hans familj bredvid en person som hade en allt-i-allo-fixar-verkstad för jordbruksutrustning. Peter och hans bästa vän var ofta i verkstaden och mekade med jordbruksutrustning och byggde minibikes och go-kart. Peter studerade senare maskinteknik vid Monash University i Melbourne, Australien.

När han studerade som 18-åring informerade han universitetet om att han behövde ta ledigt i två år för att verka som missionär för kyrkan. Han fick veta att han bara kunde ta ett sabbatsår. Om han var ledig längre skulle han förlora sin plats i programmet. Han bestämde sig för att inte gå ut som missionär.

Men en kort tid senare hörde han president Spencer W. Kimball (1895–1985) förkunna under en generalkonferens att varje värdig ung man skulle verka som missionär (se "Att planera för ett fullt och rikt liv", *Nordstjärnan*, sep. 1974, s. 378–379).

"Det var som om han talade direkt till mig. Det gick rakt in i hjärtat", minns äldste Meurs. Så han bestämde sig för att gå ut som missionär i alla fall. En vecka innan missionen anlände ett brev från universitetet där han fick tillåtelse att ta ledigt i två år.

Peter återvände till skolan efter missionen, men missions-tjänsten, säger han, "var den bästa utbildningen som jag någonsin fått". Evangeliet lärde honom att "den viktigaste ledarprincipen är att hjälpa andra att lyckas".

När äldste Meurs hade tagit kandidatexamen i maskinteknik arbetade han som projektingenjör för Esso Australia och var en av grundarna av WorleyParsons Limited. Han verkade nyligen som utvecklingschef för Fortescue Metals Group.

Efter missionen gifte han sig med en kvinna som han kallar sin bästa vän, Maxine Evelyn Thatcher, den 2 januari 1979 i Hamiltons tempel i Nya Zeeland. De har fyra barn och nio barnbarn.

Äldste Meurs föddes den 21 december 1956 i Warrnambool, Victoria, Australien, till Frederik och Lois Jones Meurs. Han har verkat i många ämbeten, bland annat som äldstekvorumspresident, församlingsorganist, Unga mäns president på församlings- och stavsnivå, chef för informationstjänsten, grens- och distriktspresident, biskop, stavspresident och områdessjuttio. ■

Äldste K. Brett Nattress

generalauktoritetssjuttio

Äldste K. Brett Nattress och hans fru Shauna Lee Adamson beskriver sig själva som "ofullkomliga personer som söker fullkomliga ögonblick".

De har upplevt många sådana ögonblick under livets gång – och alla har på något sätt att göra med Frälsaren och försöringen, säger äldste Nattress.

Äldste Nattress säger att han föddes av goda föräldrar, David och Judy Sorensen Nattress, och minns att hans mor läste Mormons bok för familjen varje dag.

Vid ett tillfälle var han hemma under ett lov från college. Han var fokuserad på de kommande slutproven och kände sig konstig, men han var inte sjuk.

"Om du mår bra och det ändå är något som känns fel", sa hans mor, "behöver du gå ut och tjäna någon".

Brett lade en snöskyffel i familjens pickup och åkte runt och skottade uppfarten hos alla änkorna i församlingen. Sedan kändes det mycket bättre.

"Jag var så fokuserad på mig själv och på slutproven att jag hade glömt att livets verkliga syfte är att tjäna andra", säger han.

Äldste Nattress föddes den 4 mars 1965 i Pocatello, Idaho. Familjen flyttade till Lehi, Utah där han och hans fem syskon fick uppleva livet på en liten bondgård.

Han träffade sin framtida brud när de båda gick sista året på high school. När han hade återvänt efter att ha tjänat i Kalifornienmissionen Sacramento från 1984 till 1986 gifte de sig i Salt Lake Citys tempel den 24 april 1987. De har sju barn.

Han studerade vid Brigham Young University i Provo, Utah och tog examen från University of Utah 1990 i fysioterapi. Tillsammans med sin bror David grundade han Advanced Health Care Corp. år 2000.

Äldste Nattress har verkat i ett flertal ämbeten i kyrkan, bland annat som Unga mäns president på församlingsnivå, biskop, Unga mäns president på stavsnivå, stavspresident och områdessjuttio. När han kallades till sitt nuvarande ämbete presiderade han över den nyligen bildade Arizonamissionen Gilbert. ■

Äldste S. Mark Palmer

generalauktoritetssjuttio

År 1992 var tiden dyrbar och begränsad för äldste S. Mark Palmer och hans fru Jacqueline.

Äldste Palmer verkade i stavens högråd just då. Han arbetade också hårt på att etablera sig inom sitt yrke. Syster Palmer var lika upptagen hon. De fostrade sex barn hemma i Austin, Texas, bland andra en sex månader gammal pojke.

När deras stavsresident bad dem att verka som tempeltjänare i Dallas tempel visste de inte om de kunde hantera ännu ett uppdrag. Men de tackade ja till kallelsen och bad sedan Herren om hjälp.

Det krävde uppoffringar och noggrann planering att företa den månatliga bussresan för att tillbringa en dag i templet.

”Men vi blev enormt välsignade av det”, säger äldste Palmer.

Genom att tjäna i templet, tillägger han, förbereddes han andligen för framtida prästadömsämbeten. Det gjorde honom också till en bättre make och far – och han fick balans i sitt upptagna schema.

”När man besöker templet ofta omvärderar man sina prioriteringar och påminns om förbunden man har ingått”, säger han.

Stanley Mark Palmer föddes den 11 februari 1956 i Te Puke, Nya Zeeland till Kenneth och Jill Palmer. Hans familj gick med i kyrkan när han var liten. Han verkade som heltidsmissionär i Nya Zeelandmissionen Wellington.

När han hade tagit examen vid University of Auckland sökte han till en vidareutbildning i företagsekonomi vid Brigham Young University. Medan han bodde i Provo träffade han en hemkommen missionär som hette Jacqueline Wood på en blind dejt. De gifte sig den 18 december 1981 i Salt Lake Citys tempel. Paret Palmer har sex barn och nio barnbarn.

Äldste Palmer är grundare av och president för SMP Ventures, ett företag som sysslar med fastighetsutveckling. Han har verkat som biskop, stavsresident, president för Washingtonmissionen Spokane (2009–2012), tillfällig president för Australienmissionen Sydney Syd (2014) och områdessjuttio. ■

Äldste Gary B. Sabin

generalauktoritetssjuttio

Tre julgranar är särskilt minnesvärda för äldste Gary B. Sabin.

Den första var en vacker julgran under hans barndom. När Gary klättrade uppför granen för att försöka nå en polkagriskäpp åkte hela granen i golvet.

Den andra var en grankvist som han hittade när han verkade som missionär i Belgien och Nederländerna från 1973 till 1975. Äldste Sabin och hans kamrat tog med sig kvisten hem till lägenheten och satte upp den bland julkorten de hade fått hemifrån.

Den tredje var en gran gjord av julgransljus som virats runt droppställningen bredvid hans dotters sjukhussäng. Hans dotter var ett av tre syskon som drabbats av cystisk fibros, och hon hade genomgått en dubbelsidig lungtransplantation ett år efter att hennes bror hade dött i samma sjukdom.

”Vi har lärt oss mycket mer av våra barn än vad de har lärt sig av oss”, säger äldste Sabin.

Som generalauktoritet kommer han att minnas de tre julgranarna och vad han lärde sig av dem. Var och en markerar olika delar av hans resa – från en liten pojke som ville ha en polkagriskäpp, till en missionär som undervisar om frälsningsplanen, till en far som litade på att den planen och Frälsarens kärlek skulle hjälpa hans familj igenom jordelivets prövningar.

Gary Byron Sabin föddes i Provo, Utah den 7 april 1954 till Marvin E. och Sylvia W. Sabin. Han gifte sig med Valerie Purdy i augusti 1976. De har fem barn; ett sjätte barn var dödfött.

Efter att ha tagit examen vid Brigham Young University i Provo tog äldste Sabin magisterexamen i management vid Stanford University.

Äldste Sabin har verkat i ett flertal ämbeten i kyrkan, bland annat som biskop, stavsresident och områdessjuttio. Han har arbetat som grundare, ordförande och verkställande direktör för flera företag, inklusive Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings och Excel Trust.

År 1993 bildade äldste och syster Sabin Children's Foundation, en organisation tillägnad barns medicinska behov. ■

Äldste Evan A. Schmutz

generalauktoritetssjuttio

Äldste Evan Antone Schmutz är tacksam för de uppenbarelser han har fått av Herren. Hans omvändelse till evangeliet har fördjupats under regelbundna skriftstudier, tjänande i riket och lydnad mot hans förpliktelser mot Gud.

Äldste Schmutz föddes den 6 juni 1954 i S:t George, Utah till Richard och Miriam Schmutz. Han fick tidigt lära sig om böns kraft. Som scout sålde han biljetter för totalt 17 dollar till en jamboree, men han kunde inte hitta pengarna när det var dags att lämna in dem. Hans mor uppmanade honom att be, och Herren uppenbarade exakt var pengarna fanns. Det var en stark bekräftelse på Guds kärlek och att Gud kände till hans omständigheter.

När äldste Schmutz var 18 år gick hans äldre syster bort i en bilolycka. Det hade en enorm inverkan på honom och ledde till betydelsefulla andliga upplevelser.

Kort därefter kallades han att verka som missionär och åkte iväg för att få utbildning. Han bad om att få ett eget vittnesbörd om evangeliet. När han såg några lärare undervisa om den första synen, säger han, "fick jag ett vittnesbörd som var så mäktigt att jag knappt kunde stanna kvar i rummet".

När äldste Schmutz hade återvänt från North Carolinamissionen Greensboro såg han till att fortsätta studera skrifterna varje dag. "Jag har fått uppleva stor glädje, lärt mig mycket och fått större insikter genom att under så lång tid studera tidigt varje morgon."

Äldste Schmutz gifte sig med Cindy Lee Sims den 3 februari 1978 i templet i Provo, Utah. Äldste Schmutz tog examen i engelska och doktorsexamen i juridik vid Brigham Young University. Han arbetade för flera advokatfirmor mellan 1984 och 2016.

Medan äldste Schmutz tog hand om fem barns behov verkade han som högrådsmedlem, biskop, medlem i ett stavspresidentskap, president för Filippinernamissionen Cebu (2011–2014), grenspresident i MTC och som medlem i de sjuttios femte kvorum. ■

Syster Joy D. Jones

Primärföreningens generalpresident

Joy D. Jones kärleksfulla föräldrar var hennes hjältar.

"Det kändes som om pappa kunde göra allt", säger syster Jones om sin far, en elektriker. Om sin mor säger hon: "Mamma var en fantastisk kvinna" som gjorde allt från maten familjen åt till kläderna de bar – från grunden. "För mig var hon ett helgon, och jag ville bli precis som hon när jag blev stor."

Förutom dyrbara minnen av sina föräldrar Aldo Harmon och Eleanor Ellsworth Harmon, har syster Jones ett kärt minne av när hon lyssnade på äldste Robert L. Backman som talade under en distriktskonferens i Oregon. Äldste Backman, numera generalauktoritetssjuttio emeritus, var missionspresident vid det tillfället.

"Jag kände något mycket mäktigt när han talade", säger syster Jones. "Det var något speciellt som jag aldrig hade känt förut. ... Jag är så tacksam för det, för jag fick ett vittnesbörd av Anden om att det han sa var sant."

Joy Diane Harmon föddes den 20 juli 1954 i The Dalles, Oregon. Både hon och hennes framtida make Robert Bruce Jones växte upp i Oregon, men de träffades vid Brigham Young University i Provo, Utah. De gifte sig den 14 augusti 1974 i templet i Manti, Utah. De har fem barn och sjutton barnbarn.

Kort efter att hon tagit examen i familjevetenskap flyttade de till Portland, Oregon och senare till Santa Rosa, Kalifornien, där broder Jones arbetade som kiropraktor. Broder och syster Jones kände sig manade att flytta till Draper, Utah för 22 år sedan. Ända sedan dess har syster Jones haft förmånen att bo nära ett tempel.

"Templet i Jordan River, Utah blev min heliga plats", säger hon. "Jag har ett vittnesbörd om templets kraft och om friden och vägledningen som det har gett mig."

Syster Jones har verkat som Hjälpföreningens president och Primärs president på församlingsnivå, som rådgivare i Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärföreningens presidentskap på församlings- och stavsnivå. Senast verkade hon i Primärföreningens generalkommitté. ■

Syster Jean B. Bingham

*första rådgivare i Primärföreningens
generalpresidentskap*

I nästan sex år har syster Jean Barrus Bingham älskat att verka i sitt ämbete i Primärföreningens generalkommitté. Hon har besökt medlemmars hem och olika Primärföreningar och sett medlemmarnas starka tro, särskilt primärbarnens, över hela världen.

Syster Bingham, som nyligen inröstades som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap, har tillbringat en stor del av sitt liv med att undervisa, vårda och älska barn. Oavsett det var hennes yngre syskon under uppväxtåren, hennes egna två döttrar, hennes fosterdöttrar, barnbarn, besökare i hemmet eller dem hon har träffat som medlem i Primärföreningens generalkommitté, har hon varit en förespråkare och källa till styrka för många.

"Alla barn har underbar potential, och om vi ser dem genom vår himmelske Faders ögon kan vi hjälpa dem bli allt det som han vill att de ska bli", säger hon.

Syster Bingham föddes den 10 juni 1952 i Provo, Utah till Edith Joy Clark och Robert Rowland Barrus. Hon är det tredje av nio barn. När hon var tre månader gammal flyttade familjen till Indiana så att hennes far kunde fortsätta studera. Innan syster Bingham fyllt sju hade hon och hennes familj bott i fyra stater.

Efter examen från high school flyttade syster Bingham till Provo, Utah för att studera vid Brigham Young University. Under sitt andra år där träffade hon sin framtida make Bruce Bryan Bingham, en bondpojke från Illinois som döptes som tonåring tillsammans med sina föräldrar. De gifte sig den 22 december 1972 i templet i Provo, Utah.

Hennes tjänande i kyrkan har inbegripit tid som Primärföreningens president, Unga kvinnors president och rådgivare i presidentskapet för Hjälpföreningen på församlingsnivå, Unga kvinnors president på stavs nivå, tempeltjänare och lärare för tidigt morgonseminarium.

"Mönstret jag har sett i hennes liv under våra 43 år som gifta är konsekvent lydnad mot Andens maningar", säger broder Bingham om sin fru. "Hon har om och om igen gjort det som Herren vill att hon ska göra." ■

Syster Bonnie H. Cordon

*andra rådgivare Primärföreningens
generalpresidentskap*

Under sin barndom i sydöstra Idaho fick Bonnie Hillam Cordon lära sig mycket om livet som är viktigt. Genom att arbeta, leka och bo på en gård lärde hon sig om oberoende, hårt arbete och att "inte vara rädd att pröva på nya saker", säger den nya andra rådgivaren i Primärföreningens generalpresidentskap.

Men det viktigaste lärde hon sig av sina föräldrar Harold och Carol Rasmussen Hillam, som lärde henne att hon kunde göra vad som helst med Herrens hjälp. "Det finns inga gränser", brukade hennes far säga.

Syster Cordon litade till den vetskapen som nykallad missionär i Lissabon, Portugal när hon kämpade för att lära sig portugisiska. "Jag stod ofta på knä och bad om ett underverk. Men tack vare far hade jag lärt mig att jag kunde göra sådant som var svårt."

Efter många böner, hårt arbete och tålamod lärde hon sig gradvis att tala portugisiska flytande, vilket var till välsignelse många år senare när hon och hennes man kallades att verka i Curitiba, Brasilien.

"Det är intressant hur Herren förbereder oss och bygger oss, lite åt gången", säger hon. "Man förstår alltid mer när man ser tillbaka. Man måste bara ha tro."

Bonnie Hillam föddes den 11 mars 1964 i Idaho Falls, Idaho. Efter missionen studerade hon pedagogik vid Brigham Young University i Provo, Utah. Under sina studier där blev hon god vän med Derek Lane Cordon. Deras vänskap utvecklades till romantik och de gifte sig den 25 april 1986 i Salt Lake Citys tempel. De har fyra barn – tre pojkar och en flicka – och tre barnbarn.

Under årens lopp har de verkat i många ämbeten i kyrkan. Hon verkade tillsammans med sin man när han presiderade över Brasilienmissionen Curitiba från 2010 till 2013, och hon har verkat som Unga kvinnors president på stavs nivå, barn-tillsynsledare och seminarielärare, samt i Unga kvinnors, Hjälpföreningens och Primärföreningens organisationer på församlingsnivå.

I sitt nya ämbete säger syster Cordon att det finns en viktig sanning som hon hoppas kunna lära primärbarnen i kyrkan: "Deras himmelske Fader älskar dem." ■

Ny layout för avdelningen för generalkonferensen på LDS.org

Det blir nu lättare än någonsin att hitta och studera generalkonferenstal på internet tack vare den nya layouten för avdelningen för generalkonferensen på LDS.org. Uppdateringar:

- Snabb identifiering av önskade tal, med fotografi av talaren bredvid talets titel.
- Ett enda navigeringsfält ovanför alla sidor, vilket ger 1) tillgång till alla generalkonferenser från 1971 fram till nu, 2) möjlighet att söka via talarens namn och 3) möjlighet att söka tal efter evangelieämne.
- Enkel layout för varje tal, med ikoner överst på sidan för dem som vill lyssna, ladda ner, skriva ut eller dela.

Den nya layouten fungerar bra med surfplattor, laptoppar och mobila enheter. Förändringarna har redan gjorts på engelska, spanska och portugisiska och görs på över 80 språk under de kommande månaderna. ■

Ta en titt på förändringarna på conference.lds.org.

Nya sjuttio och nytt presidentskap för Primärföreningen inröstade

Elva nya generalauktoritetssjuttio, 62 områdessjuttio och ett nytt generalpresidentskap för Primärföreningen inröstades på lördagens eftermiddagsmöte under generalkonferensen i april 2016.

De som kallades som nya generalauktoritetssjuttio var äldsterna W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Córdón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs,

K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin och Evan A. Schmutz.

Joy D. Jones inröstades som Primärföreningens generalpresident, med Jean B. Bingham som första rådgivare och Bonnie H. Cordon som andra rådgivare.

Biografier över de här ledarna finns med början på sidan 131. ■

Nya missioner tillkännagivna

Tre nya missioner har skapats, två i Afrika och en i Asien. De är Kongo (Kinshasa)-missionen Mbuji-Mayi, Nigeriamissionen Owerri och Vietnammissionen Hanoi. Var och en av missionerna skapas genom att dra om gränserna för existerande missioner och aktiveras senast den 1 juli 2016. ■

Nytt resursmaterial

Fyra nya ämnen har lagts till i Ministering Resources (ministering.lds.org) för att hjälpa stavs- och församlingsledare i arbetet med följande grupper: vårdnadshavare, missionärer som kommer hem tidigt, par med äktenskapsproblem och enskilda som kämpar med mentalsjukdom.

Församlingsrådets medlemmar har tillgång till de här resurserna för att få hjälp med att veta hur de bättre kan hjälpa medlemmarna. Resurserna finns på engelska och översätts snart till ytterligare nio språk. ■

Förändring rörande studier och undervisning av evangeliet

Det är viktigt för vår personliga tillväxt att studera, följa och undervisa om evangeliet, och de är viktiga delar av söndagens möten. Som en del av det fortgående arbetet att hjälpa medlemmarna växa allteftersom de stärker sin tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus och blir bättre på att helga sabbatsdagen, presenterade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum ett nytt sätt att förbättra undervisning och studier av evangeliet under ledarskapsmöten i samband med generalkonferensen. Medlemmar uppmanas att göra följande:

1. Följa principerna i *Undervisa på Frälsarens sätt*. Den här nya resursen fokuserar på de enkla men mäktiga principer som Läromästaren använde. Målet för varje lärare, enligt resursen, är "att undervisa evangeliets rena lära, genom Anden, för att hjälpa Guds barn bygga upp sin tro på Frälsaren och bli mer lika honom".

Resursen riktar sig till dem som har kallats att undervisa, men alla kan ha nytta av att lära sig undervisa på Frälsarens sätt. Föräldrar kan ha nytta av att tillämpa principerna i häftet när de undervisar hemma.

2. Delta i lärarrådsmöten. Ett lärarrådsmöte är inte samma sak som den tidigare fortbildningskursen för lärare. Som råd ger de här mötena lärare tillfälle att samtala om och tillsammans lära sig om principerna i *Undervisa på Frälsarens sätt*. De här mötena, som ska hållas en gång i månaden under söndagens möten, inleds över hela världen 2016.

3. Studera evangeliet flitigt. Både medlemmar och lärare uppmuntras att flitigt studera evangeliet hemma. Genom att studera och följa evangeliet under veckan förbereds medlemmarna för att delta under söndagens lektioner, vilket kan skapa mer meningsfulla upplevelser för alla.

Som vår himmelske Faders barn har vi var och en potential att bli lika honom. Alla som är villiga att lära sig och följa evangeliet kan bli mer lika våra himmelska föräldrar och återvända och bo hos dem. När vi dyrkar Gud i kyrkan och hemma bygger vi en sådan tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus. ■

Se den nya resursen och lär dig mer på undervisning.lds.org/swe.

Fler utgåvor av skrifterna tillgängliga

Skrifterna har nyligen gjorts tillgängliga på flera språk.

En tryckt utgåva av Bibeln och en uppdaterad utgåva av tre-i-ett är nu tillgängliga på portugisiska. En digital utgåva finns sedan september 2015 på **asescrituras.lds.org** och i mobilappen Evangeliebiblioteket. Mer information finns på portugisiska på **bibliasagrada.lds.org**.

Uppdaterade utgåvor av standardverken på spanska finns på internet på **escrituras.lds.org** och i mobilappen Evangeliebiblioteket. Tryckta exemplar blir tillgängliga i slutet av juni 2016.

Nya tryckta tre-i-ett på marshalliska, xhosa och zulu, och Mormons

bok på chuukesiska finns nu tillgängliga via distributionscentrer och på **store.lds.org**. De finns också på nätet och i mobilappen Evangeliebiblioteket.

Översättningar av skrifterna på ytterligare 16 språk som tidigare bara fanns i tryckta utgåvor publicerades på **LDS.org** och i appen Evangeliebiblioteket: tre-i-ett på afrikaans, armeniska, bulgariska, khmer, fante, igbo, lettiska, litauiska, shona och swahili och Mormons bok på hindi, hmong, serbiska, tok pisin, twi och yap. ■

Patriarkaliska välsignelser på internet

Nya verktyg på internet gör att medlemmarna lättare får tillgång till patriarkaliska välsignelser. Medlemmar kan be att få ett exemplar av sin patriarkaliska välsignelse i digitalt format och även ett exemplar av avlidna förfäders välsignelser (via vanlig post eller e-post). Prästadömsledare kan skicka rekommendationer för välsignelser via internet, och patriarken kan se rekommendationer för välsignelser och skicka in välsignelser digitalt efter att välsignelserna har getts.

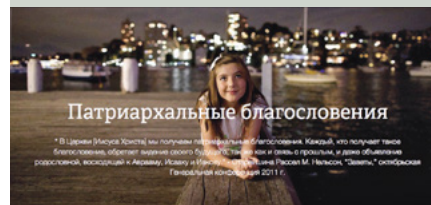
De här verktygen är nu tillgängliga för över 50 procent av kyrkans stavar på engelska, spanska och portugisiska. Nästa år ska de vara tillgängliga på 14 språk och i alla stavar. ■

*Gå till **apps.lds.org/pbrequest** för att få veta mer eller begära ett exemplar av din patriarkaliska välsignelse.*

Lärdomar för vår tid

Från maj 2016 till oktober 2016 ska melkisedekska prästadöms och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen tas ur ett eller flera tal från generalkonferensen i april 2016. I oktober 2016 kan talen tas från antingen aprilkonferensen eller oktoberkonferensen. Stavs- och distriktspresidenter väljer vilka tal som ska användas eller delegerar det ansvaret till biskopar och grensresidenter. ■

*Talen finns på många språk på **conference.lds.org**.*

Читайте свое патриархальное благословение повсюду и отправляйте запросы на получение копий патриархальных благословений своих умерших предков.

Скачайте

Flyktinghjälp: "Jag var främling"

Med godkännande av första presidentskapet uppmanar generalpresidentskapen för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primärföreningen kvinnor i alla åldrar att hjälpa flyktingar i sina grannskap och närområden genom hjälpinsatsen "Jag var främling" (se 3 Mos. 19:34; Matt. 25:35).

"Det finns många bland oss som kan välsignas av vänskap, vägledning, kristuslik kärlek och tjänande", säger syster Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident. "Att tjäna på det sättet är en grundläggande del av evangeliet.

Jag påminns om skriftstället som säger att vi inte ska glömma

'att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har somliga fått änglar till gäster utan att veta om det' [Hebr. 13:2]", säger syster Burton. "Vi uppmanar systrarna att under bön söka tillfällen att tjäna och överväga att finna pålitliga samhälls- eller medborgarorganisationer att stödja. Det finns bra förslag på IWasaStranger.Lds.org, och man kan berätta om upplevelser genom att mejla IWasaStranger@Ldschurch.org."

Ett brev från första presidentskapet angående "Jag var främling" skickades till stavs-, församlings- och grensråd i slutet av mars. Riktlinjer för ledare hade bifogats. "Systrar kan delta i denna insats

när tid och omständigheter så tillåter", anmodar brevet, "men se till att ingen förväntas 'löpa fortare än hon har krafter till' och att 'allt detta sker med visdom och ordning' (se Mosiah 4:27)." I ett brev från första presidentskapet den 27 oktober 2015 uppmanas alla medlemmar också att på ett kristuslikt sätt tjäna behövande.

Ett brev från Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärföreningens generalpresidentskap med mer information om "Jag var främling" delades också ut nyligen i de här organisationernas möten. ■

150 tempel i verksamhet

På söndagens förmiddagsmöte under konferensen tillkännagav president Thomas S. Monson planer på att bygga ytterligare fyra tempel: i Belém, Brasilien; Quito, Ecuador; Lima, Peru och Harare, Zimbabwe.

Sedan förra generalkonferensen har följande hänt i samband med tempel:

Invigningar och återinvigningar

Med invigningen av templet i centrala Provo, Utah har kyrkan nu 150 tempel i verksamhet runtom i världen. Templet invigdes den 20 mars 2016, bara några dagar före 180-årsdagen av invigningen av templet i Kirtland den 27 mars 1836, återställsens första tempel.

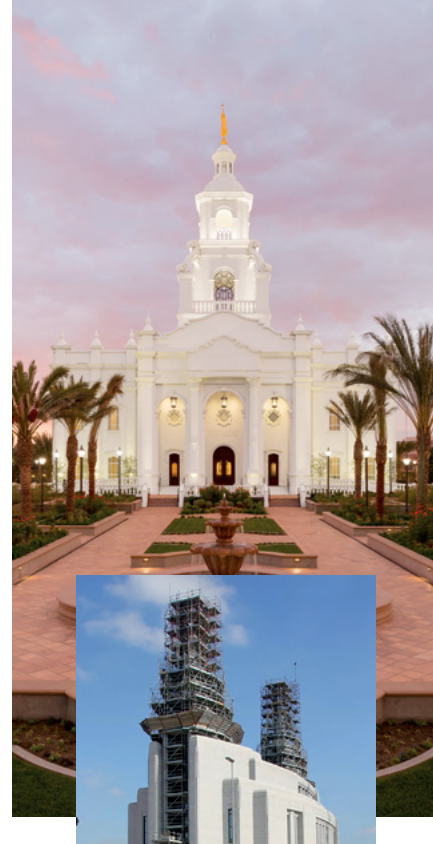
Tre andra tempel invigdes eller återinvigdes: templet i Montreal, Quebec i november 2015; templet i Tijuana, Mexiko i december 2015 och templet i Suva, Fiji i februari 2016.

Invigningar är också planerade för templet i Sapporo, Japan den 21 augusti 2016; templet i Philadelphia, Pennsylvania den 18 september 2016; templet i Fort Collins, Colorado den 16 oktober 2016; templet i Star Valley, Wyoming den 30 oktober 2016 och templet i Hartford, Connecticut den 20 november 2016.

Det renoverade templet i Freiberg återinvigs den 4 september 2016.

Byggnation och renovering

Byggnation fortsätter av templet i Concepción, Chile; templet i Paris; templet i Rom och följande tempel i USA: Cedar City, Utah; Meridian, Idaho; och Tucson, Arizona. De beräknas vara klara mellan 2016 och 2018. Man inväntar tillstånd för byggnation av templet i Fortaleza, Brasilien. Templen i Frankfurt; Jordan River, Utah och Idaho Falls, Idaho håller på att renoveras.

Första spadtaget

Första spadtaget togs för templet i Lissabon, Portugal i december 2015 och för templet i Barranquilla, Colombia och för templet i Kongo (Kinshasa) i februari 2016. Första spadtaget togs också för templet i Durban, Sydafrika den 9 april 2016.

Planering och förberedelser

Följande tempel har tillkännagivits men är fortfarande i planerings- och förberedelsestadiet: Abidjan, Elfenbenskusten (Côte d'Ivoire); Arequipa, Peru; Bangkok, Thailand; Port-au-Prince, Haiti; Rio de Janeiro, Brasilien; Urdaneta, Filippinerna och Winnipeg, Manitoba. ■

Gå till temples.lds.org för att få mer information om tempel.

Profeters och apostlars verksamhet

Som "särskilda vittnen om Kristi namn i hela världen" (L&F 107:23) fortsätter profeter och apostlar med sin världsomfattande verksamhet. Sedan förra generalkonferensen har medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, förutom sina andra uppdrag, gjort följande:

- Använt sociala medier och deltagit i utsändningen "Personligt" för att nå ut till ungdomar och unga vuxna (se lds.org/youth/activities).
- Talat vid konferenser med anti-pornografi- och släktforskningstema.
- Talat vid universitet om att bli "den sanna millenniegenerationen" och försvara tro och moraliska värderingar.
- Träffat medlemmar och ledare i kyrkan, civila ledare och religiösa ledare i Argentina, Botswana, Chile, Kongo (Kinshasa), Ecuador, Moçambique, Peru, Filippinerna, Uruguay, Zambia och Zimbabwe. ■

För att läsa med om profeternas och apostlarnas verksamhet, gå till prophets.lds.org.

Kyrkan växer i Afrika

Kyrkans tillväxt i Afrika har varit fortsatt stark under de senaste 30 åren. I början av 2016 hade kyrkan 1 600 församlingar och grenar i Afrika, med över en halv miljon medlemmar. Det är elva gånger fler församlingar och grenar och 20 gånger fler medlemmar än vad som fanns 1985.

År 2015 bildade kyrkan 17 nya stavar i Afrika.

Ledarna tillskriver åtminstone

delvis evangeliets fokus på familjen för tillväxten. João Castenheira, stavspre-sident i Maputo, Moçambique säger: "Medlemmar söker en kyrka som gör dem lyckliga, och Kristi återställda evangelium gör familjer lyckliga."

"Jag känner verkligen att tiden är inne för Afrika nu", säger äldste Edward Dube i de sjuttios kворum som kommer från Zimbabwe. "Herrens hand vilar över kontinenten." ■

Gör gott runtom i världen

Kyrkans medlemmar fortsätter att följa Frälsarens exempel, "han som gick omkring och gjorde gott" (Apg. 10:38). Här är några exempel nyligen:

I Abu Dhabi, Förenade Arabemiraten samlades kyrkans medlemmar och vänner från nio länder i Mellanöstern – med sina hemländer spridda över sex kontinenter – till en konferens och ett interreligiöst humanitärt projekt. De sammanställde och distribuerade 8 500 hygien- och matpaket.

I Uganda tillbringade två tandläkare och tre tandhygienister, alla sista dagars heliga, en vecka med att laga hål, dra ut och rengöra tänder, undervisa om god munhygien och instruera lokala

tandläkare och tandläkarstudenter om de bästa metoderna.

I Malaysia fokuserade kyrkans medlemmar på familjen under firandet av det kinesiska nyåret, en högtid när man vanligtvis besöker gravplatser för att minnas, hedra och vörda förfäder.

I Thailand samlades medlemmar mellan 18 och 35 år i Bangkok för en matlagningstävling och ett tjänandeprojekt.

I Fiji gav medlemmar och missionärer nödhjälp till människor som drabbats av cyklonen Winston. Kyrkans ledare samarbetade med statliga och ideella organisationer för att tillhandahålla mat, vatten, tält, hygienpaket och andra förnödenheter. ■

Förändringar inom släktforskning och tempeltjänst

Nya verktyg och tillvägagångssätt hjälper enskilda och familjer att släktforska och tjäna i templet:

- Medlemmar kan nu skriva ut familjenamnkort på vitt papper och ta med dem till templet.
- Templen har gett viss prioritet åt familjer som gör att de kan boka tid till att utföra förrättningar tillsammans utan att behöva vänta så länge.
- Nyomvända som ska utföra ställföreträdande dop för första gången kan boka en tid så att templet är redo att ta emot och välkomna dem.
- En ny rekommendation med begränsad användning kan skapas på internet och skrivas ut av prästadömsledare. Rekommendationen aktiveras när den skrivs ut och är giltig när den har undertecknats av medlemmen och biskopen. ■

Presiderande biskopsrådet

Dean M. Davies, förste rådgivare; Gérald Caussé, presiderande biskop; W. Christopher Waddell, andre rådgivare

"Må vi ha mod att trotsa den allmänna opinionen.
Må vi alltid välja det svåra och rätta istället för det
felaktiga och lätta", sa president Thomas S. Monson
under kyrkans 186:e årliga generalkonferens.
"När vi reflekterar över de beslut som vi fattar varje
dag - om vi borde välja si eller så - väljer
vi rätt om vi väljer Kristus."

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

